

ŞEWÇILA

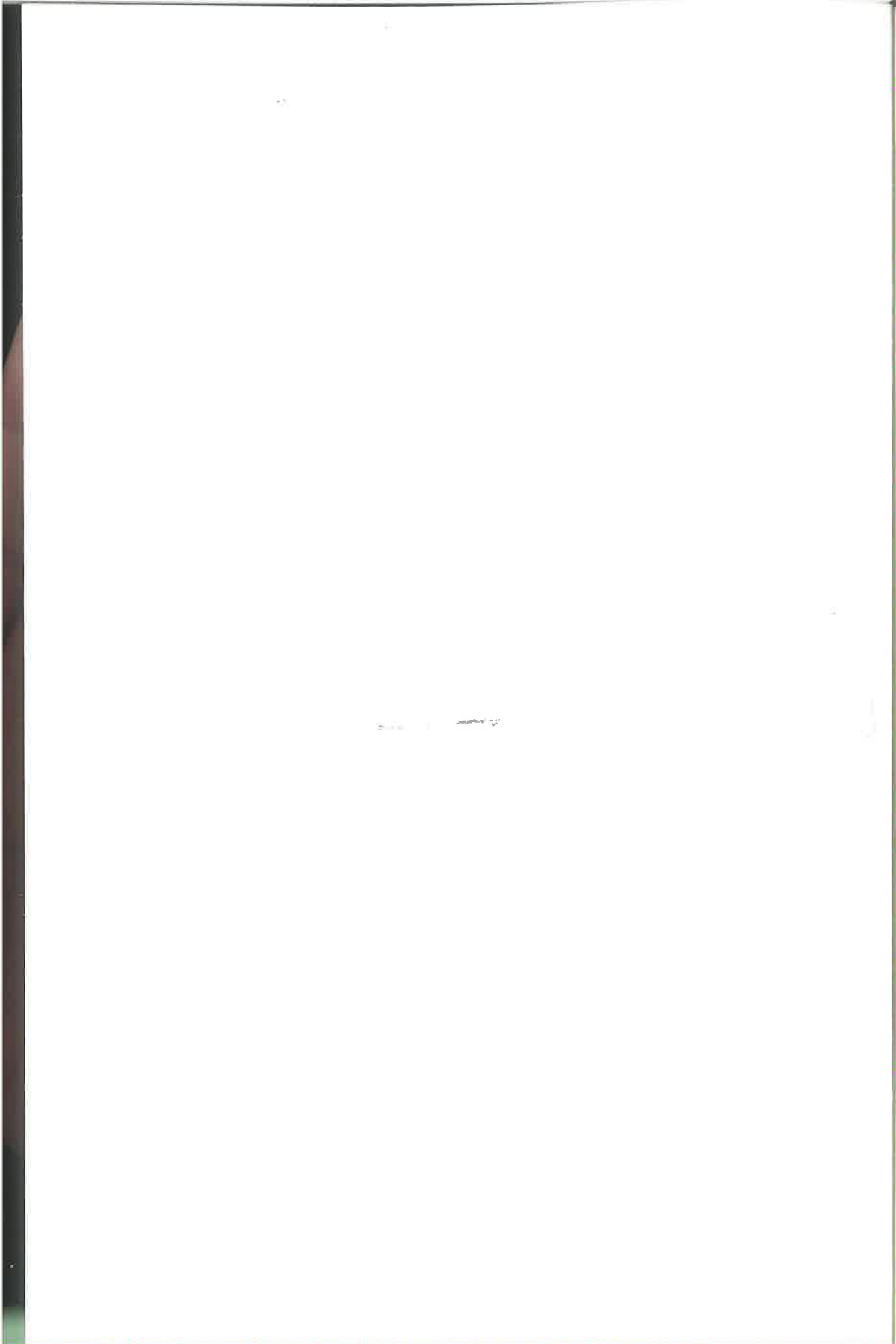
3 kovara edebî hunerî 3

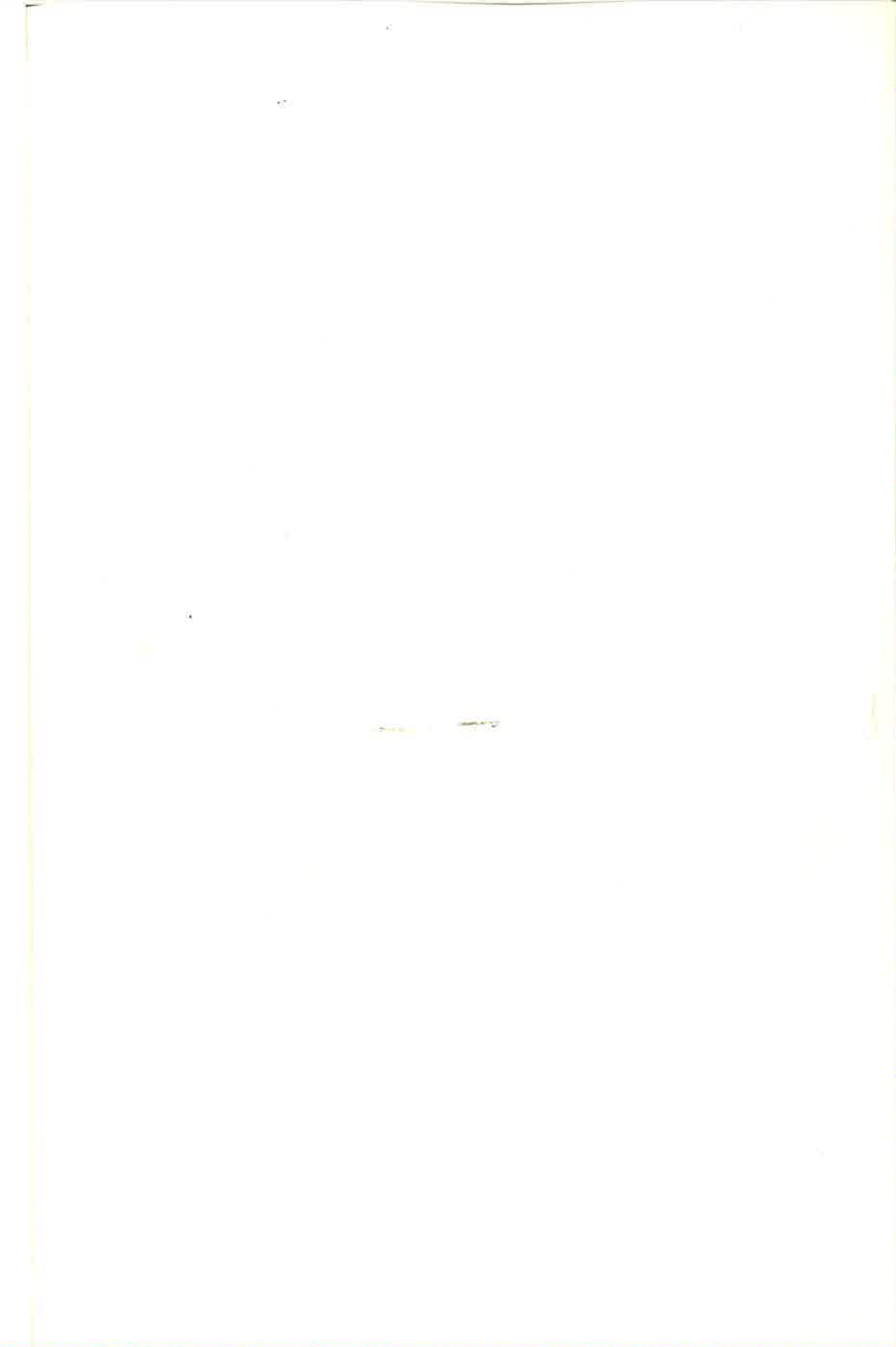
wisar 2011

- J. Îhsan Espar: Şiîre cewherê mezgî û ahengê vengî ya
- Bîlal Zîlan: Tehlîlê hîkaya "Beyi Se Bena?"
- Roşan Lezgîn: Kîrmanckî de averşiyayîşê hunerê hikaye
- Murad Canşad: Romanê Mehmed Uzunî de enstrumanê muzîkî
- Deniz Dîlar Pîrejmanij: Vengo Bêveng
- Alî Aydın Çîçek: Jan
- Mehmed Elî Sadiq: Pawitene
- Seîd Aspar: Çimê Ma Roşt Bo

1

Şewçila
Kovara Edebî Hunerî
Hûmare: 1, Adare 2011

Wayîr û Berpîrsîyar/Sahibi ve Sorumlu Mûdûr: Av. Sidqî Zilan

Edîtor/Redaktor: Roşan Lezgîn

Mîzanpaj: Deniz Gunduz

Xebata Qapaxe: Şewçila

Vayî/Fiyat: 5 TL

Çap/Baskı: Berdan Matbaacılık,
Güven Sanai Sitesi, C Blok No: 239, Topkapı-İstanbul

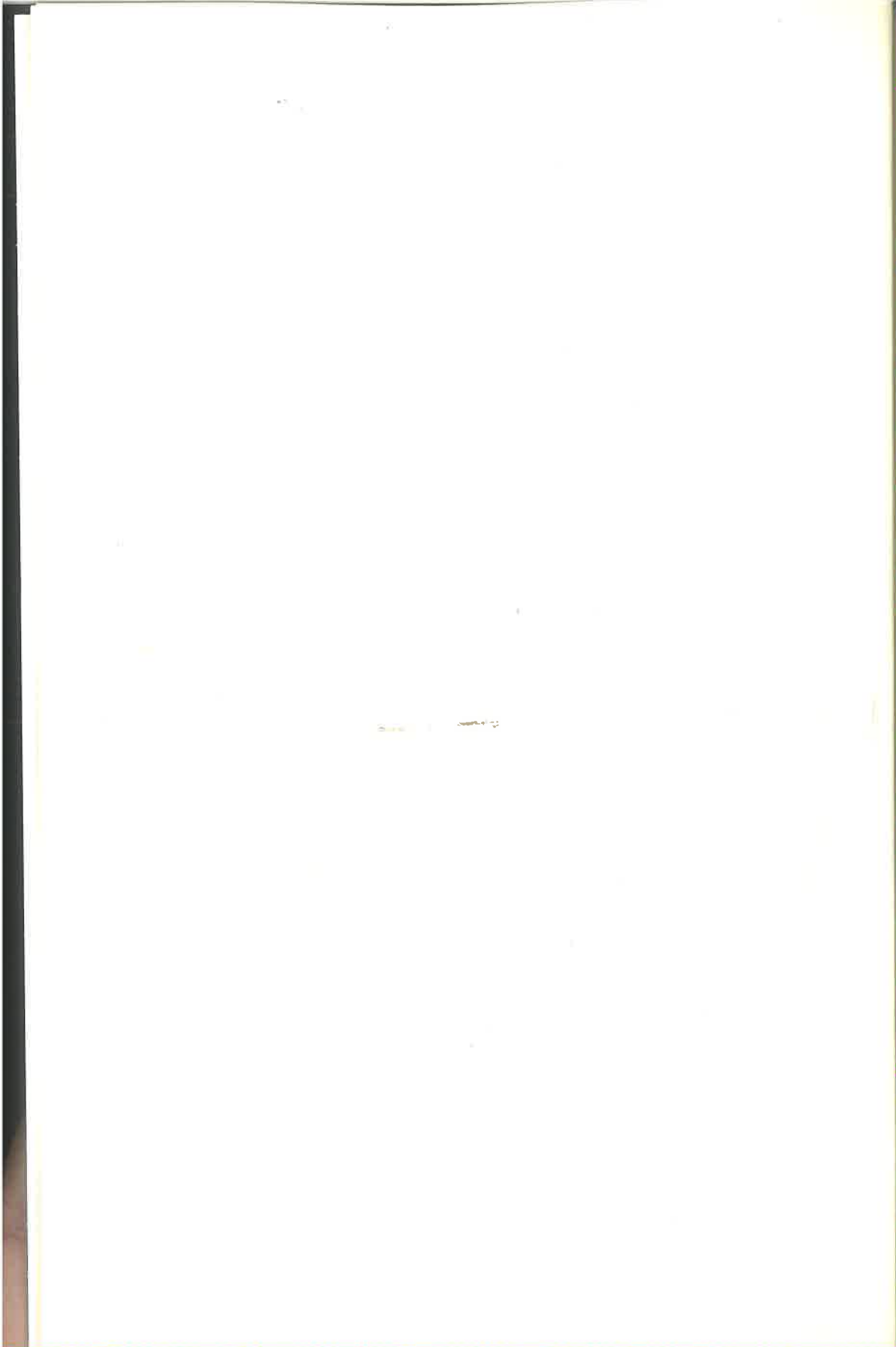
Adrese: Lise Cad. 2. Sokak,
Adalet Ap. No: 3, Yenişehir – Diyarbakir
Tel: 0 412 223 03 69

E-mail: sewcila@hotmail.com, rlezgin@hotmail.com

Berpîrsîyarîya her nuşteyî ya nuştoxî/nuştoxe bi xo ya.

TEDEYÎ

VENGO BÊVENG /Deniz Dilar PÎREJMANIJ.....	6
MULEMMAYA EHMEDÊ XASÎ/Roşan LEZGÎN.....	7
XATIR/Alî Aydın ÇÎÇEK.....	10
KIRMACKÎ DE AVERŞÎYAYÎŞÊ HUNERÊ HÎKAYE/Roşan LEZGÎN.....	12
ŞÎRETÊ ŞAÎRÎ/Xeribzeman.....	18
J. Îhsan ESPAR: ŞÎÎRE CEWHERÊ MEZGÎ Û AHENGÊ VENGÎ YA/Roportajkerdax: Roşan LEZGÎN.....	20
PAWITENE/MehmedElîSADIQ.....	28
ROMANANÊ MEHMED UZUNÎ DE ENSTRUMANÊ MUZÎKÎ/Murad CANŞAD.....	29
BÊRE/HemîdHOZAN.....	46
HETÊ ŞUXULNAYÎŞÊ ZIWAN Û ÎDYOMAN RA TEHLÎLÊ HÎKAYA "BEYI SE BENA?"/Bilal ZÎLAN.....	47
ZERRÎYA TO PELEYÊ VEWRÎ/Oktay ERSOY.....	58
DERSA KIRDKÎ DEST PÊKERD/Berxwedan PÎRANIJ.....	59
JAN/Alî Aydın ÇÎÇEK.....	60
ŞALA SÎYA/Roşan LEZGÎN.....	68
VEWRSIPÎYEKE/Almankî ra çarnayox:M. DOGAN.....	74
ÇİMÊ MA ROŞT BO/Seîd ASPAR.....	81
TEBERIK.....	83
KITABÊKO MUHÎM: DÊRSIM.....	85
HÎKAYA ROŞAN LEZGÎNÎ "BABA" BÎYE FÎLM.....	86

Wendoxê Erjayeyî,

Gama ke weşanêka newîye dest bi weşana xo kena, edet o, ganî verê verkan nîyet û çarçewaya xo eşkera bikero.

Nîyet û amancê ma yo bingehîn o yo ke edebîyat û hunerê kirmanckî (kirdkî, zazakî, dimilkî) de pencerayêka newîye akerîn û kirmanckî gamêna aver biberîn.

Kovara ma wazena çarçewaya **edebîyat** û **hunerî** de weşana xo bikero. Û tena eseranê estetîkan yê sey şîire, hikaye, roman, meqale û nuştayanê derheqê teorîya edebîyat û hunerê modernî de, hewna, roportaj û krîtîkan (rexneyan) eseranê edebî û hunerî biweşano. Kovare, nuştîş û redaktekerdiş de do qaydeyê rastnuştîşî ke hetê Grûba Xebate ya Vateyî ra tesbît biyê tetbîq bikero.

Ma zanê ke averşiyayîşê edebîyat û hunerî de, perwerdebîyayîşê nuşttox û hunermendanê neweyan de, xuliqîyayîşê eseranê estetîkî de, munaqeşekerdişê fikr û teorîya esetetîkiye de kovarî her wext sey wendegehî biyê. Coka ma zî hêvîdar ê ke sey pelêkê tern û tezeyî seba edîb, nuşttox, hunermend û heskerdoxanê edebîyat û hunerê kirmanckî nê wareyan de bibîn platformêk.

Hetanî ke destê ma ra bêro ma do layîqê wendoxanê xo bîn. Û ma hêvîdar ê ke wendoxê ma zî bi eseranê xo, bi mektuban, rexne û pêşniyazanê xo piştgirîya ma bikerîn. Hîna zaf zî, kovare sey kovara xo bizanîn û her hetan ra wayîriye bikerîn.

Diyarbakir, 14.02.2011

Roşan LEZGÎN

VENGO BÊVENG

Deniz Dilar PÎREJMANIJ

Nîmeyê şewa derg û dilaye de hewna derdê min o kehan ame mi vîr. Çend wext o ke bêderman bi. Sereyê mi deja, zerrîya mi biye tenge, destê mi recefiyay. Mi se kerd-nêkerd ez nişaya ê derdê xo yê ke hetanî nika mi aciz kerdêne, mîyanê rîpelanê hîşê xo yê beteliyayeyî ra veja, bierza teber.

Yew vengo cal binê hewranê leyl û tarîyan de seke mîyanê bîrêkê xorînî ra fikîya vayî reyde têmîyanbîyaye veng dano vano: "Mi to ra va, mi to ra va!..."

Û veng fesal-fesal vila beno tarîya şewe de. Ez nişka ra ereqî mîyan de cila xo ra vir bena payan. Ez dormareyê xo ra ewnêna ke ez ha odaya rakewtişî de ya.

Ez nefesêko xorîn û tersinik gêna: "Şukir Homayî rê, na hewe zî hewn bi."

MULEMMAYA EHMEDÊ XASÎ

Roşan LEZGÎN

Şîira ke tayê rêzî, qismî yan zî çekuyê aye bi ziwananê cîya-cîyayan yenê vatiş la hetê mana ra yewbînan tamam kenê ra sey termêkê edebî "mulemma" vajiyêno. Nê hawa şîirî hetê mana, kafiye û zerafetê hunerê şîire ra zaf rindek ê. La wendoxê nê şîiran, seba ke şîire ra tehm bigîrê, ganî bi qasê şairî hem ziwanan bizanê hem xorînîya manaya çekuyan û terman bizanê, hem zî ilmê şîire ra fehm bikerê.

Zafê şairanê klasîkan qismêkê şîiranê xo bi hawayê mulemma nuştê. Helbet nuşttoxê kirmanckî yo tewr verên Ehmedî Xasî zî zaf weş bi terzê mulemma nuşt. Xasî erbabê ziwane erebkî, fariskî, tirkî û kurdkî (kirdkî, kurmanckî) yo. Xasî filozof o, wayîrê ilm û îrfanî yo; hem alim o, hem şair o, hem arif o, hem filozof o.

Na şîira ey ke bi terzê mulemma nusîyaya, mi *Mewlûdê Kirdî*, destnuştêyê Zeynelabidîn Amedî, qismê dîyine ra transkrîbe kerde. No kitab hîrê qismî yo. Qismo verên 15 rîpelî, qismê dîyine 12 rîpelî û qismê hîrine, yanî qismê mewlîdî zî 29 rîpelî yo. Qismo verên heme erebkî yo, nê qismî ra, nîmeyo peyên de 99 nameyê Homayî (Esmâ-ul Husna) zikr bîyê. Qismê dîyine de yew reddîye bi erebkî esta. Xasî, bi nesr û nezm cewabê İsmâil Es'erdî dayo. Dima yew xezela ey bi tirkî esta. Aye ra dima zî na mulemma esta. Xora, qismo peyên zî *Mewlûdê Kirdî* yo.

Mi rêzê kurdkî (kirmanckî û kurmanckî), erebkî û fariskî bi alfabeya latînî ya kurdkî nuştî. Feqet tayê vengê ke bi alfabeya erebkî nusîyenê la latînkî de çin ê, mesela, sey vengê 'eyn û 'xeynî, mi nê vengî bi îşaretê nenugî (') nişan dayî. Tirkî zî, mi hem alfabeya latînî yê tirkî ra herfî girewtîy hem zî vengê sey q w x ke verî tirkî de estbîy la badê ke tirkan alfabeya latînî qebl kerde, nê vengî betal kerdîy, mi alfabeya kurdkî ra îlawe kerdîy.

Rêza ke bi erebkî ya, mi peynîya rêzê de mîyanê parantezî de (er), a ke fariskî ya (fr), a ke tirkî ya (tr), a ke bi lehçeya kurmanckî ya (kr) û a ke bi lehçeya kirmanckî ya zî (krd) nuşt. La na şîire de yew rêze esta, mi tam fehm nêkerd ke bi çî ziwani ya, coka mi îşaret nêkerde.

Heme rêzî tercumeyê kirdkî bibîyêne, beno ke hetê fehmkerdişê mana ra seba wendoxanê ma baş bîyêne. La seba ke ez bi xo erebkî nêzana, mi yê bînî zî tercume nêkerdîy.

Merheben ya men 'ela bîl husnî teqwîmel-beşer (er)
Hafızış Xâliq şevêd ez çeşmê bednam û nezer (fr)
Mewcûdê esbabû latû we ma mînha seder (er)
Dil ji qeyda leşkerê 'xem kir reha weqtê seher (kr)
Ah û nalînê verênî bî vinî, nêmend eser (krd)

Faqe heqqen şe'nuhu eqranuhu mîn 'xeyrî şek (er)
Xatirê ma der î piş manedê an eshabê sek (fr)
Ruhîme diydi rewanım, bende gitdim, qalme tek (tr)
Yek bibin, ta yek bibînın, wek du çeşmê neh felek (kr)
Husn û xulqî bi nisbet yê, nisbetê ma xeyr û şer (krd)

Men yelumnî lem yezuq bel zaqe mîn xemrîl edes (er)
Huccetê û 'stî melameş ke neşod kebke qefes (fr)
Müflîsi sem' u beserdır, o ne görsün, bu ne ses (tr)
Daweta sûret lew nedî, kî nebûbe, nîn e kes (kr)
Ma 'eleyna van, nameyê laîmê îbnî Seqer (krd)

Fa'lemen fellahu xeyrun hafizen halen-newa (er)
Xasî ya, ba sebr û şewta nûr şevêd narê hewa (fr)
Rehberındır bil, bu derden, çunki O'dur dewa (tr)
Yawerê rindan, nebî Ehmed, çi insaf û wera (kr)
Dûriyey yîne hevalo, kufri ya, ey bêxeber (krd)

Mewtuhu xeyrun lehu men fit-tereqî lem yekun (er)
Hey şevêd, an kî bixwaned, der dileş, ilmê ledun (fr)
Ma'deni ehwalî 'alemdır benim qelbım bugün (tr)
Dewleta Şabur û Xaqan im li ser textê Hesên (kr)
Xet û xalan ra eger nêbo, çi zanê ma keder? (krd)

Fate nûr-il hikmetî fi darî men fiha 'emûn (er)
Xasî ya, xafil meşev, ba in meqalet, ez derûn (fr)
Rahi xızlane siluk çoq itdi erbabi finun (tr)
Yazî yû xettê Humayunda bi te'wîlî zebûn
Eşkera va dîtîşey Homay mehal û bê xeter (krd)

Men ye'ibû dînena ehlul hewayê bî'sel cehûl (er)
Hikmetê in rah nedaned merdê şebrah û ecûl (fr)
Made-i Musa'de olan nice ehbar u fûhul (tr)
Damena şeyx Şeqqî girtin, bi wî re bûn xezûl (kr)
Sûretê yîne sîya bo, yewme tesweddu suwer (krd)

Fexle'en ne'leyne kel-la tuncî mîn seyfil-melam (er)
Xatemê xub û 'erëb ra ta konem 'erzê meram (fr)
Reşhe-i xamem burada dökür dürlerden kelam (tr)
Yar û e'xyaran ku dîtin, aferîn gotin, tamam (kr)
Yo sebeb ra ma zî bizan pêş kerî, na zî şeker (krd)*

*Çime: Ehmedê Xasî, Mewlûdê Kirdî, Xetê Zeynelabidîn Amedî, Qismê diyine, Diyarbekir
1402 [1982], r. 10-12

XATIR

Ali Aydın ÇİÇEK

Na dinya ser o
her çi wayîrê yew rengî yo,
wayîrê yew dilq û vengî...
Pêro rindî, pêro rindekî.
Bê înan çi qîymetê na dinya esto?
Bê dare, kemere, pele
bê awe, şîlye, vayî...
Nê yê mal û milkê dinya
Sewbîna her çî zur o.

Eke însan feqîr ame rîyê na dinya
Talihê xo sîya bo,
bextê xo kî çin bo
reyna feqîr şono.
Ez zanena,
nê qiseyê mi şima dejnenê
labelê ez se bikerî.
Dem û cu wina yo.
Eke aşme nêvejîna guneyê asmênî çik o,
eke şîlye nêverana guneyê hewran çik o?
Kam çi vano wa vajo
xo vîr a mekerê
însano ke xo zaneno,
însano ke rîyê xo çarnito roştîye
rîyê ey nêbeno sîya
zereyê ey nêbeno xirab û qilêrin.
Xo medejnê
û mexapnê
raştîye na wa
na raştî ya...

Xatir bizanê...
xatirê însanî
xatirê tîje, aşme,
erd û asmênî
û teyr û turî...
Xo vîr a mekerê!
Xora tu kes
wayîrê çiyê nîyo na dinya ser o.
Sey awe ênîme
û sey awe
oncînîme û şonîme,
bêrêçe,
bêxêr,
bêdem...

Peynîya peyêne de
mîyanê erd û asmênî de
benîme wele,
benîme yew xeyal.
Xatir bizanê
û xatir bivînê.
na dinya kesî rê nêmanena.*

*Na şîre "Musabeqaya Hikaye û Şiiran ya Huseyîn Çelebî ya des û heştine" de qismê lehçeya kîrmanckî de xelata yewine girewte.

KIRMACKÎ DE AVERŞÎYAYÎŞÊ HUNERÊ HÎKAYE

Roşan LEZGÎN

Senî ke 'kurdî' nameyê panc lehçeyanê cîyayan, yanî nameyê muşterek yê **kirmanckî** (zazakî), **kurmanckî**, **sorankî**, **hewramkî** (gorankî) û **lurckî** yo, bi eynî şekl 'edebîyatê kurdî' zî edebîyatê panc lehçeyan o. Yanî edebîyatê kurdî; şîra kurdî, hîkaya kurdî û romanê kurdî eynî sey ziwan û welatê kurdan parçeyanê cîyayan ra yeno pê. Seba neteweyêk parçebîyayîşê ziman û welatê aye, yan zî ma vajin eke neteweyêk bêro parçe kerdenê, demeyêko derg bi hawayêko sistematîk bibo amancê teda û çinkerdişî, na bena rewşêka sosrete. Labelê çiqas sosret bo zî, ziwan û edebîyatê kurdî ke wayîrê karakterêkê xoverodayoxî yo, riyê sînor, alfabe û lehçeyanê cîyayan ra homojenîyêka xurte nişan nêdo zî hewna gama ke merdim bala xo dano, sey baxçeyêkê rengînî, sey zaftewirîyêk ke heyecan danê merdimî aseno. Nê parçeyê yewbînan ra cîyayî wayîrê eynî qederê muşterekî û taybetîyanê karakterîstîkan ê. Naye ra, kam gama ke ma edebîyatê kurdî yan zî şaxêka edebîyatê kurdî ser o, ma vajin, gama ke ma hunerê hîkaya kurdî ser o xebitênê, ganî sey zarûriyetêk ma cîya-cîya bala xo bidin lehçeyan ser. Parçeyê cîyayî ke ma tesbît kerdê eke bidin têver, a game tabloyê gird yê 'edebîyatê kurdî' tamam beno.

Na meqala de tena çarçewaya edebîyatê lehçeya kirmanckî (zazakî) de ez do destpêk ra hetanî ewro bala xo bidî averşîyayîş û rewşa umûmî ya hîkaye ser.

Na lehçeya ke Kurdîstanê Bakurî de texmînen hetê çar mîlyon kurdî ra yena qisey kerdenê mintiqayanê cîya-cîyayan de bi nameyanê cîya-cîyayan yê sey **kirdkî**, **kirmanckî**, **zazakî** û **dimilkî** name bena. Nisbet bi lehçeya kurmanckî û sorankî sey hewramkî hîna vêşî taybetîyanê ziwananê kehenan xo de muhafeze kena la mîyanê lehçeyanê kurdî ra ya ke tewr erey nusîyaya kirmanckî (zazakî) ya.

Kitabo tewr verên ke na lehçe de nusîyayo, *Mewlûdê Kirdî* yê Ehmedê Xasî (1867-1951) yo. No eserê menzûm serra 1899 de Diyarbekir de Çapxaneyê Litografya de 400 nusxeyê ey ginayê çape ro¹. No kitabê yewin ê kurdan o ke Kurdîstan de çapxaneyêkê

1-Malmîsanîj, Ehmedê Xasî, "Mewlûdê Nebî", *Hêvi*: Kovara Çandîya Giştî, No: 4, Êlon-1985, Paris, s. 75-97, Aktaran: Espar, J. Îhsan "Çend Nuştey û Kitabê Kirdkî" Zend: Kovara Lêkolînî, No: 1, Weşanên Enstîtuya Kurdî ya Stenbolê, Payîz 1996, İstanbul, r. 44-48

modernî de ginayo çape ro². No eser seba ke welat de weşanîyeno û gelek nusxeyê ey mîyanê şarî de vila bîyê, hewna, seba ke hetê edebî ra zî eserêko erjaye yo, coka tesîrêko baş şarî sero kerdo. Kirmanckî de kitabê diyin *Bîyîşa Pêxamberî* zî, ancîna, metnêko menzûm o û badê weşanîyayîşê *Mewlûdê Kirdî* hetê Osman Efendîyê Babijî (1852-1929) ra nusîyayo. La no eser zaf serrî dima ra, serra 1933 de Şam de hetê Celadet Alî Bedirxanî (1893-1951) ra ameyo weşanayene³.

Tedaya ziwan û edebîyatê kurdî ser o ta dewrê Osmanîyan ra dest pêkerda⁴ û dewrê komara Tirkîya de qedexekerdişî ra wetêr derceya çinkerdişî de bi hawayêko sîstematîk dewam bîya, coka nê her di metnananê verênan ra pey hetanî serranê 1970an tu xebatêka nuşteki nêbîya. Seba ke kurdê kirmancî (zazayî) tena mîyanê sînoranê îdarî yê Tirkîya de ciwîyênê, cayêkê bînî de zî tu eserêk bi na lehçe nênusîyayo. Hîkaye zî tede metnê destpêkî yê modernî reya verêne serra 1979 de hetê ziwanzan û tarîxnasê kurdan *Malmîsanijî* ra kovara *Tirêje* de weşanîyayê. Senî ke edebîyatê modern yê kurmanckî kovara *Hawarî* ra dest pêkeno, ma şênê edebîyatê modern yê kirmanckî (zazakî) zî kovara *Tirêje* ra bidin dest pêkerdene.

Hîkaya yewine ya kirmanckî (zazakî) bi nameyê “*Engîştê Kejê*” ke hetê *Malmîsanijî* ra nusîyaya, bi mexlesê *M. Birîndarî* serra 1980 de kovara *Tirêje* de weşanîyaya⁵. Nuşttox hîkaye de bi dîyaloganê mîyanê dersdar û wendekara ey de zulm û tedaya artêşa tirkan ke dewijanê kurdan ser o bena bi hawayêko realist û bi ziwanêko sade qisey keno.

Na hîkaya yewine, tesîr û teşwîqo muhtemel ke do wendox û namzedanê nuşttoxîye ser o bikerdêne nêkena. Çünke badê ke hûmara diyine ya kovara *Tirêje* vejîyena ke na hîkaya zî tede ameyo weşanayene,

Xasî, Ehmed, *Mewlûdê Nebî*, (Transkirîbekerdox: Mihani Licokic), Weşanxaneya Firat, Îstanbul 1994

2-Malmîsanij, Yirminci Yüzyılın Başında Diyarbakır'de Kürt Ulusçuluğu (1900-1920), Weşanxaneyê Vateyî, İstanbul 2010, r. 18

3-Babij, Usman Efendi, *Biyîşa Pêxemberî*, Kitabxana Hawarê, No. 4, 1933, Şam

- Bedirxan, Celadet “Zarê Dumilî û Mewlûda ‘Usman Efenedî’ *Hawar*, Hej: 23, 16 tîrmeh 1933 Şam (Cilda yekem a *Hawarê*, Weşanên Nûdem, r. 603-608

- Malmîsanij, Bedirxan, Celadet, “Zarê Dimilî û Mewlûda Usman Efendi”, *Hêvi*: Kovara Çandîya Giştî, Hejmar: 2, Gulan-1985 Paris, r. 10, Aktaran: Espar, J. İhsan “Çend Nuştetey û Kitabê Kirdkî” *Zend*: Kovara Lêkolînî, Hejmar: 1, Weşanên Enstituya Kurdî ya Stenbolê, Payîz-1996 Stenbol, r. 44-48

4-Malmîsanij, İlk Kürt Gazetesi Kurdistan'ı Yayımlayan Abdurrahman Bedirxan (1868-1936), Weşanxaneya Vateyî, İstanbul 2009, r. 89-90

5-M. Brîndar, “Engîştê Kejê”, *Tirêj*: Kovara Çande û Pişeyî, Hejmar: 2, Sal 1980, İzmir, r. 32-37

demeyêko kilm dima ra, cûntaya 12ê êlule hemeyê Tirkîya, bitaybetî Kurdîstanê Bakûrî de her çî dana xo ver û sey kerrayanê arêyeyî tennena. O wext, eke kovar yan zî kasetêka winasî welatîyêkê sadeyî ser o yan keyeyêk de biameyêne dîyene, no ameyêne manaya bi aşman îşkenceyanê giranan, bi serran heps û zindan û kiştişî. Mevajê ke nê kurdkî bê, a game rewşe zaf giranêr bîyêne. Esas na rewşe ronayîşê komara Tirkîya ra bigêrêne hetanî serranê 2000an, yanî heta ke pakête vurnayîşê qanûnan yê seba beşdarbîyena Yewîyîya Ewropa meclisa tirkan de qebul bîy, kêman yan zêde hertim wina dewam kerde. Rîyê na rewşa wêrankare ra tam 25 serrî badê cû, badê ke na hîkaya yewine ya kirmanckî (zazakî) çarçewaya projeyêk de serra 2005 de newe ra yena weşanayene hîna neslê neweyî yan zî hîkayenuştoxê neweyî aye ra xeberdar benê⁶. Na rewşa keyexeripîyaya, esas qederê heme lehçeyanê kurdkî û her çar parçeyanê welatê kurdan a ke ganî sey eybêk hesabê dagîrkeran ser bêro nuştene. Rîyê na rewşa girane ra edebîyatê kurdkî de gelek eserî wextê cîya-cîyayan de la yewbînan ra bêxeber, hema vajêne ke sey zayîşêkê verênî ameyê xuliqnayene. Wendox û heskerdoxê edebîyatê kurdkî, namzedê nuştoxîye hetanî destpêkê serranê 2000an, yanî hetanî tîya ra bi des serrî verî zî bi hawayêko senkronîk eseranê edebî yê kurdkî ra xeberdar nêbîyêne. Tayê romannusê kurdan ke bêtedbîrîye kerd û bi hîsanê populîstan îdîa kerd ke romanê yewin yê kurdkî hetê înan ra nusîyayo, hetêk ra sedemê naye zî na rewşe bî.

Dewrê cûntaya eskerî ya 12ê êlula 1980î de hema vajêne ke heme wendeyê kurdan amey tepîştene, heps û zindanî debîy. Nînan ra hûmarêka qijkeke firsendê xo dî û vejîyay bi Ewropa. Roşinvîrê kurdkî yê xortî ke qîsmekê înan Swêd de kom bîy, seba averşîyayîşê zîwanê kurdkî yê nuşteki, bitaybetî warê hîkaye û romanî de dest bi xebatanê erjayan kerd, gelek kovarî weşanay. A na çarçewa de ma hûmara hîrêyîne ya kovara *Çira* de ke serra 1995 de weşanîyaya rastê hîkaya diyine ya kirmanckî (zazakî) benê. Na hîkaya bi nameyê "**Derdê Derwêşî**" hetê şair, hîkayenuştox û arêkerdoxê folklorî **J. Îhsan Esparî** ra ameya nuştene⁷. Labelê na hîkaye zî eynî sey hîkaya yewine badê ke weşanîyena des serrî dima ra ke çarçewaya projeyêk de serra 2005î de newe ra yena weşanayene, hîna neslê neweyî yan zî hîkayenuştoxê ke welat de yê aye ra xeberdar benê⁸. Na hîkaye de têkilîyê katibêkê kurdkî yê teqawitbîyayeyî

6-Munzur Çem, Antolojiyê Hikayanê Kirmanckî (Zazakî), Weqfa Kurdî ya Kulturî Li Stockholmê, Stockholm 2005, r. 57-63

7-J. Îhsan Espar, "Derdê Dewrêşî", Çira kovara kulturî-kovara komelaya nivîskarên kurd li swêdê, Hejmar 3, îlon 1995, Stockholm, r. 55-70

8-Munzur Çem, Antolojiyê Hikayanê Kirmanckî (Zazakî), Weqfa Kurdî ya Kulturî Li Stockholmê, Stockholm 2005, r. 31-56

ke zêde tirkî nêzano ciniya ey a ke bi şaşî teşxîsê nêweşîyêka mergî ro aye ronîyayo reyde, têkiliya ey derûdor û cîranan reyde, çarçewaya nê têkiliyan de serrê 1970an yê Diyarbekirî, numayîşê siyâsî, hetê polîsan ra eşîşê keyeyan ser û tedaya înan yenê qîsey kerdene. Hikaye de tayê cayan de tarîxê kurdan zî îşaret bena.

Hewna eynî wextan de, di hikayeyê şair, nuştox û çarnayox **Serdar Roşanî** ke serra 1994 de kovara *Armanç* û *Roja Nû* de bi lehçeya kurmanckî (kirdaskî) ameyê weşanayene, dima hetê nuştoxî ra tercumeyê kirmanckî (zazakî) biyê û serranê 1995-6 de hûmaranê 2-5. yê kovara *Çira* de weşanîyay. Hikayeyê bi nameyê "**Bircanê Diyarbekirî ra Mektubêke**" û "**Gozêre**" ke hesreta azadiya neteweya kurdan qîsey kenê, eynî sey her di hikayanê verênan, teqrîben des serrî dima ra, badê ke serra 2005î de newe ra yenê weşanayene, hîna neslê neweyî yan zî hikayenuştoxê ke welat de yê înan ra xeberdar benê⁹.

Standardîzekerdişê kirmanckî (zazakî) surgunde gelek erey dest pêkerd. Grûbêk roşinvîrê kurdan ke bi hawayêko mecburî tayê welatanê Ewropa de sey multecî mendêne, serra 1996 de Swêd de kom biy. Roşinvîrê ke şaristan û qezayanê cîya-cîyayan yê Kurdîstanê Bakurî ra biy, xo bi nameyê "**Grûba Xebate ya Vateyî**" name kerd¹⁰ qaydeyê gramerê kirmanckî û formê çekuyanê ke sey standard ameyê qebul kerdene kovara *Vateyî* de day weşanayene. Kovara *Vateyî* ke hetanî nika 33 hûmarê aye weşanîyayê, kîştâ nê xebatanê zîwanî de, esas seba averşîyayîşê edebîyatê nesrî yê kirmanckî wezîfeyê wendegehêk dî. Gelek nuştoxê ke reya verêne bi rayîrê na kovare musayî wendiş û nuştîşê kirmanckî yan zî bi rayîrê na kovare wendiş û nuştîşê xo aver berd, demeyêko kilm de her yewî di-hîrê kitabê hikayan weşanay. Mîyanê şeş serran de, bi nameyê "**Binê Dara Valêre de**" (2002), "**Halîn**" (2006) ve "**Ez Gule ra Hes Kena**" (2007) hîrê kitabê Roşan Lezgînî, bi nameyê "**Beyî Se Bena?**" (2004) kitabêkê J. Îhsan Eşparî, bi nameyê "**Hikayeyê Koyê Bingolî**" (2004) kitabêkê Deniz Gunduzî, bi nameyê "**Hewnê Newroze**" (2005) kitabêkê Munzur Çemî, bi nameyê "**Omid Esto**" (2006) kitabêkê Huseyîn Karakaşî, bi nameyê "**Gorse**" (2007) kitabêkê Jêhatî Zengelanî û bi nameyê "**Xafilbela**" (2008) kitabêkê Murad Canşadî, pêropîya new kitabê hikayan bi kirmanckî weşanîyay¹¹. Nê hikayenuştoxan ra Huseyîn Karakaş û Murad Canşad zindan ra nusenê.

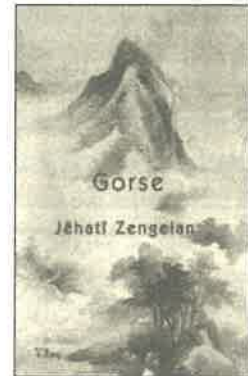
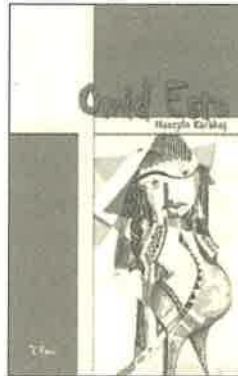
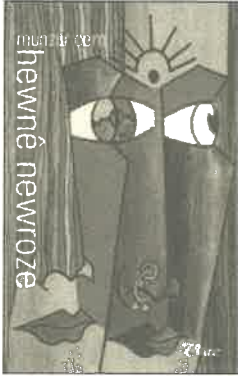
Hetê tema ra hikayanê kirmanckî de merdim rastê nimûncyanê

9-çc. r. 124-158

10-http://www.zazaki.net/html_page.php?page=vate

- <http://www.zazaki.net/haber/vate-33-cikti-340.htm>

11-http://www.zazaki.net/html_page.php?page=wesanxane_vate

kilîşeyan nêbeno. Ganî merdim na rewşe sewîyeya edebî/estetîkî ya edîbanê kirmancan ra girê bido. Çünke bi rastî zî hîkayeyê kirmancî hetê krîteranê edebî ra, hetê kalîteyê hîkaye ra, hetê şuxulnayîşê ziwani ra meydan de yo ke bi hawayêko pêroyî sewîyeyêk ser ra yê. Mîyanê hîkayanê kirmancî de nimûneyê ke merdim goş nêdo û erjayeyê eleqeyî nêvîno zaf kêmi yê. Taybetîya tewr asaya ya hîkayenuştoxanê kirmancan na ya

ke ziwani rast û ekonomîk şuxulnenê. Helbet bi hawayêko metaforîk şuxulnayîşê ziwani teybetiyêkê edebiyatî yo la ziwananê birindaran ê sey kurdî de ke tedaya girane ver merheleya standardîzekerdişî hîna tamam nêkerda, eke metaforîya ziwaniye bêkontrol û elelûsul biviraziyo, a game ziwani de kaos/anarşî viraziyo, heta ke do sistemê bingehîn yê zwanî seqet bibo. Sey nimûneyî, miyanê kurdanê kurmancan de gelek edîbê ke ziwani baş şuxulnenê estê la gelek nuştoxê kurdî yê kurmancî zî estê ke perwerdeyê tirkî diyo û kewtê binê tesîrê asimilasyonêkê pêti, coka eseranê xo yê ke bi mentiqê tirkî nusnenê û bê ke redaksiyonêkê tenduristî ra yan zî kontrolêkê editoriye ra bivîyarnê, vejenê piyase. Eke merdim nê hetî ra muqayseyêk bikero, semedo ke kirmanckî de mekanîzmayêka bikontrolê yê redaksiyonî ameya pê, coka ziwani bi hawayêko biistiqrar aver şino. Heto bin ra, semedo ke hikayanê kirmanckî de kalîteyêka asaya ameya pê, coka hikayenuştoxê ke dima beşdarê na seha benê, mecbur manenê ke na rewşe bigêrê verê çimî. Bi no qayde kalîteya hikaya sewîyeyêk ser ra manena.

Anika edbiyatê kirmanckî de şaxê sereke hikaye ya. Tewirê edebî yo tewr pê ke tewr zêde wanîyeno û tewr zêde nusiyeno hikaye ya. Payîzê serra 2009î de kitabê hikayanê kirmanckî "**Binê Dara Valere de**" ra hikaya bi nameyê "**Baba**" bi eynî nameyî biye film¹². Bi nê hawayî hikaye seba geşbiyena şaxanê binan yê hunerî zî bena çime û wina aseno ke no proses do hîna aver şiro.

Sey netîceyî, prosesê geşbiyena hikaye ke bi vejîyayîşê kovara *Vateyî* dest pêkerdo, bi eynî suretî dewam keno. Warê hikaye de, kîştê xebata hikayenuştoxanê ke cor ra nameyê înan vîyartbi, nuştoxê neweyî zî beşdarê nê karwanî benê. Sey nimûneyî, nika tewr tay panc dosyayê hikayan *Weşanxaneyê Vateyî* de seba çape amade yê. Seke aseno, na rewşe naye îsbat kena ke, eke bineyke bo zî kurdî biresê rewşêka serbestîye, hem şênê xo aver berê hem zî serkewtinanê zaf girdan qezenc bikerê û sey her warî, warê edebiyatî de zî xo biresnê sewîyeya miletanê averşîyayan.

12- <http://www.zazaki.net/haber/kirmancca-zazacada-ilk-kisa-film-391.htm>

ŞİRETÊ ŞAÎRÎ

Xeribzeman

I

Hero camêrdo! Pay bide erd ro tif bike
Zaf Nemrudî binê linganê to de yî lanet bike
Meyxane ra mevecî, birîna esaretî daru bike
Dinya Silêmanî rê zî nê menda, çik derd meke

II

Bira! Semedê na dinya derd meviraze
Binê na dinya diryayo, derz meviraze
Goniya engure firr bike, qet ceng meviraze
Zenge deke milê aye ra xo rê şeng viraze

III

Zemano ke vîyart û şîyo pê ax-meke
Meşt zî nêameyo pê wel-wele meke
Xeyalê vizêr û meşt rê xo wêran meke
Enka roşan bike, demê xo îsraf meke

IV

Tim û tim xerepêno saz beno eno ca
Zanayîşo mutlaq çin o megêr îta uca
Pirrnikê xo biveşne, karê xo zî bîya ca
Zûrî meke, fekê xo biderz meşo her ca

V

Şewşewoka şewreng de xelwet çin o
Merdimê kîninî rê huyayîşê rojî çin o
Merdimê hesudî rê cayêk de lezet çin o
O ke çikod û zikrut o, ci rê mirdone çin o

VI

Mêriko kîbr ra dûrî şo! O gelêk ehmeq o
 Vano qey reseno koyan, erd qul keno
 Cor ra ewnîyeno, pîrriker zî berz keno
 Şeytan ci ra remano, o nêzano se keno

VII

Mal û milk arêmedîn, willahî adiro sûr o
 Tim o ke merg esto, her çî jehr û ziqum o
 Derd, hurdi-hurdi vareno, eno ezabo pîl o
 Homa ma ceza keno peyen mewt û kul o

VIII

Axirê zeman o, dostanî çewî de nêbena
 Zindewarî zî zalim a, ci ra umud nêbena
 Lo embazo! Pê ena qine camêrdî nêbena
 Xo rê zaf biwane! Bê qeleme doze nêbena

IX

Boya tîfilê binê şuşa ra ma serxoş bîy
 Her çî ra ma fek vereda, ma zerrweş bîy
 Pery çin î, meyxanan de ma rehîn bîy
 Guneyê ma şuyayî, ma pank û temîz bîy

X

Ehlê mey bîyayîş, her ca de azadî ya
 Haya geyrayîş derd o, rakewtiş bextîyarî ya
 Remayîş yew şeref o, mendiş zî risîyayî ya
 Qanûnê felekî no hawa yo, dinya eware ya

J. Îhsan ESPAR: ŞÎÎRE CEWHERÊ MEZGÎ Û AHENGÊ VENGÎ YA

Roportajkerdox: Roşan LEZGÎN

No roportaj seba keyepelê Zazakî. Netî virazîyabi û roja 03.10.2009 de weşanîyabi. Labelê seba ke edebîyatê ma de, bitaybetî warê şîire de roportajêko muhîm û erjaye yo, ma hûmara verêne ya kovere de newe ra weşanenê.

- Kek Îhsan, eke bi destûrê to bo, ez wazena seba wendoxanê Zazakî.NETî çarçewaya şîire de tayê persan bipersî. Ti keremê xo ra fikr û zanayîşê xo ma reyde pare bikî, ez zaf menun bena.

- Roşano delal, verê ez wazena to û embazanê to seba xebata Zazakî.Net zerrîya safî ra pîroz bika. Şima dest bi xebatêka gelek muhîme kerdo. Ez bawer kena ke kirdkîya şîirine bi weşanê Zazakî. Net hîna geş û xurt bena. Şima rê qewet bo! Bêguman ez bi keyfxweşî wazena cewabê persanê to bida, helbet eke ez bizana.

Roşan Lezgîn û J. Îhsan Eşpar

- **Seba nezaket û kubariya to, zaf sipas. Ma wina dest pêbikin. Gelo şûre çi ya? Şûre senî tarîf bena, yan zî yew tarîfê şûre esto?**

Persê to ra zî fehm beno ke ti zanê cewabê nê persî asan nîyo. Nê persî roja rojên ra heta ewro sereyê gelek edîb, alim û filosofan deynayo. Înan ra her yewî waştô ke goreyê demê xo nê persî rê cewabêko maqul biveyno. Labelê na munageşe hema zî dom kena.

Ti zanê mitolojîyê yunanîyan de Orfeus esto. O lajê Homa Apollo yo û temsîlkarê muzik û deyīrbaziye yo. Gelek weş enstrumana lîre (lyra) zî ceneno. Goreyê mîtolojî o hende weş ceneno û vano ke heme heywanê wehşî û kovî gama ke ey goşdarenê benê kedî, awa robar û çeman vindena seba ke ey goşdaro. Orfeus yew cinîya zaf rinde reyra zewecîyeno. Demêk ra pey marêk cinîye de dano, cinîye mirene. Orfeus delu-dîwane beno, yaban keweno û deyîranê derdan vano hetanî ke yeno kîştîş. Mergê ey ra pey lîra ey bena grubêka estareyan ke nika astronomî de bi nê nameyî, yanî “lyra” yenê naskerdiş. Yeno zanayîş çekuya “lîrik” yunanîya kan de yena manaya şûra ke lîre (lyra) reyde vajîyêna.

Platon îddîa keno ke şairî bi hunerê xo nêşîyênê hende şîiranê weşan binusê, no dayîşê Homayî yo. Homa zereyê înan de û wayîrê înan o, coka ê şîyênê bixeliqnê. Eke şairî wayîrê hunerî yan zî wayîrê metodêkê arizî bibînî şîyaynê babetanê bînan de zî çîyanê weşan û hêcayan bixeliqnê. Ê bi sayeyê perîya îlhamî ya homayî xeliqnenê.

Zerrîya şairê namdarî Melayê Cizîrî dekwena waya mîrê Botanî. Rîwayetan gore, Melayê Cizîrî şînê Birca Belek ver de piştiya xo daynê yew kerra û waya mîrî rê şîrê xo wendîne. Waya mîrî zî ameynê pencera ra şîrê ey goşdaritinê. Vatişan gore kerraya ke Melayê Cizîrî piştiya xo daynê ci, eşq û zerrî ra wendişê şîiran ver bîne sey adirî. Gama ke Melayê Cizîrî uca ra şînê cinîyanê Cizîre nanê xo daynê a kerra ro û pewtîne.

No ware de Feqîyê Teyran ser o zî gelek meseleyî vajîyênê, mavajî vanê ê zîwanê teyran zanaynê. Ez zaf sereyê to nêdejna la derheqê şair û edîbanê miletanê bînan de zî efsaneyê winasî estê.

Nê meseleyanê corênan ra ehemîyetê “vate”yî fehm beno, bi taybetî vateyê ke hetê westayanê hunermendan ameyê terbîye û tefsîrkerdiş heta newe ra ameyê xeliqnayîş û xebitnayîş. Vateyê winasî sey “Kelamê Qedîmî” pîroz û berz vînîyayê.

Tayêne gore, şûre heta demê romantîzmî binê tefsîrê Platonî de mende, yanî Homa îlham tena dano tayê ruhanê taybetîyan. Heta tayê îddîayan kenê ke almankî de çekuya “Dichten” (şûre nuştîş), “Gedicht” (şûre) û diktare (dikte kerdiş) zî têkilîyê xo bi na bawerîye esto. Yanî şûre çîya ke yena dayîşnuştîş, yena diktekerdiş. Swêdkîya ewroyîne de zî “dikt” “şûre” ya û “diktare” zî “şair” o.

Labelê sey heme çiyî, derheqê şûre de zî vînayîşî vurîyayî û fikrê hîna raşyonelî vejîyayî meydan: Dîderotî şairîye sey kedkarîye diya. Mayakovskî zî karê şûre sey produksiyonî (üretim) hem zî produksiyonêko gelek zehmet û tîmîyankewte diyo. Vînayîşê Ahmed Arîfî zî nêzdîyê Mayakovskî yo: (...) “Û ez şair a/Yanî karkerê namusî ya/Karkerê zerî. (...)”. Şairê fransizî Charles Baudelaire, îlam û ked û xebata şairî sey waye û birayan vînayî, o înan yewî ra zî nêviyarto. Hemwelatîyê ey Paul Valéry, mîrê şûre de estbîyayîşê îlamî red nêko zî yewna perspektîf ra nê meseleyî ra ewnîyayo. Goreyê Valéry, *karê yew şairî hiskerdişê rewşa şîrkî nîyo, wezîfeyê şairî sewbî kesan het xelîqnayîşê na rewşe yo*. Şairo namdar Paul Éluard zî nêzdîyê Valéry çîyan vano: *Şair îlam girewtîş ra vêsêr ganî îlam bido*.

Bêguman mefhumê ke tîkilîyê xo bi şûre estê, zaf ê. Voltaire wina vano: *Şima xo vîr kenê ke şûre verê-verkan malê hisan a, şûre muzîkê rubî yo*. Rast o, hîs şûre de elementêko gelek esasî yo. Bêguman merdim her game gelek çîyan hîs keno, labelê hîso ke ez behs kena hîso şîrkî yo. No hîso terbiyekerde, nesilîyaye, dewlemend û ceribnaye yo. Wendox û goşdaritoxê şûre aşînayê nê hîsî yo. Bi şûre reyra her wendox şîyêno nê hîsan fehm biko. Bêguman şair ganî xo klîşeyan ra bipawo. Semedo ke şair bişîyo hîsanê wendoxî ser o tesîr biko, cîhanê xeyalanê wendoxî hîna hîra biko ganî bişêyo şûre de ca bido teşbîh, anafor û metaforan. Merdim ganî naye zî vajo, hîsê ke şair bi çekuyan mana dano înan, tena hîsê şairî bi xo nîyî, ê mîrasê cuya merdimeyî yê.

- **Beno ke îlam dayîş zafê nuştêyan de estbo. Ferqê şûre çî yo?**

- Şûre tekstanê bînan ra tena bi şekil ney labelê hîna zaf hetê mana û muhtewa ra, hetê rîtm, harmonîyê veng an û hetê zîwanî ra cîya ya. Zaf rey manaya şûre hetê wendoxan ra cîya yena fehmkerdiş yan zî tefsîrkerdiş. Cora vanê “Her wendox/wendoxe şûra xo newe ra nuseno”. Yanî her wendox/wendoxe goreyê zanayîş û tecrubeyanê xo şûre bi hewayêko bîn fehm keno. Çünke zaf rey binê qisayanê zaf sadeyan de manayêka xorîne nimita ya. Yanî fehmkerdişê şûre de sewîyeyê cîya-cîyayî estê.

Nika ma bêrê terîfê şûre ser. Terîfê minê şûre çin o. Ez bi xo bawer nêkena ke terîfêko pêroyî yê şûre esto labelê ez vana qey merdim şîyêno şûre bi yew hewa fehm biko. Bêguman fehmkerdişê cîya-cîyayî estê. Nê rêzanê cêrênan de mi fehmkerdişê xo îfade kerdo:

(...)

Qisayî estê

zelaî ê, krîstalî

hîsdar ê, şîrkî
cewherê mezgî,
ahengê vengî
û sey zerrnê safî,
sey yaqutê sûrî
vêrenê
dîwanê heme homayan de.

- Her kesî rê şîire lazim a? Yanî, çi ihtîyacîyê însanî bi şîire esto, yan zî, ma vajin ke ihtîyacîya kamî bi şîire beno? Çira beno?

- Seba qismê verênî, hema bê ke merdim zaf bifikirîyo, şîyêno vajo ke ney her kesî rê şîire lazim nîya. Labelê demêk ra ver mi cayê çîyêko winasî wendibi: Eke vilikî rîyê dinya ser ra wederîyî, hetê maddî ra dinya ney ra zîrar nêveynena. Labelê kam şîyêno biwazo wa vilikî rîyê dinya ser ra wederî. Belkî şîire her kesî rê lazim nîya labelê kam şîyêno vajo ke wa şîire çin ba. Eke cayê şîire cuya merdimî de çin bo gelo merdim namdarîya Homerosî senê şîyêno îzeh bikero? Wextê ey ser ra hema-hema hîrê hezar serrî vîyartê hema zî kitabane tewr zaf roşîyayeyanê dinya mîyan de Îlyada och Odyssée, estê. Zaf miletî bi edîb û nuştoxanê xo yenê naskerdiş. Ez bawer kena ke merdim roşnvîrîya kurdan ke mezgê prosesê miletbîyayîşê kurdan o, bê Melayê Cizirî, bê Ehmedê Xanî, bê Ehmedê Xasî, bê Cigerxwîn ûsn. nêşîyêno bifikirîyo. Ez vana qey rolê şîire, nermbîyayîşê têkilîyanê însanan de, xurtbîyayîşê humanîzmî de û tekamulbîyayîşê wijdanê komelî de esto.

Gama ke ma tikêna çarçewa tenge bikerê vajê "ihtîyacîya kamî bi şîire bena, çira bena?" pers hîna zehmet beno. Çunke kes nêşîyêno kategorî yan zî grûbêk bimusno vajo na kategorîya komelî hîna vêşî ihtîyacê xo bi şîire esto. La ke merdim wendoxanê şîire ra biewnîyo, vînenê ke hîna vêşî kesê wende û roşnvîrî yî. Heme dinya de wendox-nuştoxê şîire zaf nîyî la welatê ma de hem nuştox û hem wendoxê şîire gelek-gelek tay ê.

Mi verê zî vatbi, şîire eserê zîwanî ya, zîwan zî tena wasitayê komunîkasyonî ney la wasitayê kulturî yo zî. Şîire hetêk ra neslan mîyan de bena pirdê kulturî, heto bîn ra zî hîsê merdiman şîire de benî sentezêk, şîire hîsanê merdimî bi motif û renganê neweyan neqîşnena.

- Gelo şîire zî yew wasitaya xoîfadekerdişî ya, yan şîire yew çek a? Çi ya?

- Verê ez wazena fikrê di şairanê namdaran pêşkêş bika: "(...) *Şîra tewr esîle, şîra tewr girde û şîra ke layiqê nameyê xo ya şîra ke tena merdim semedê zewqê şîrenuştîşî ra nuseno (...)*" Baudelaire wina vano. Labelê Mayakovskî het şîre yew çeka têkoşînî yo. Gama ke seba xebata şîre pêşnîyazanê xo nuseno, wina dest pêkeno: *Yê yewine: Gani komel de problemêk bibo û merdim winî bifikirîyo ke no problem tena bi şîre hel beno. Yanî emrêko komelki. Yê diyine: Waştîsanê sinifê yan zi cematê ke ti temsil kenî, gani ti baş bizanî yan zi his biki, yanî mewzîyo ke ti nîşan gênî (...).*

Sey Ehmed Arifi Pablo Neruda zî cayê behsê "*namusê şîre*" keno. Ez bi xo "*namusê şîre*" ra di çîyan fehm kena: Yê yewine taybetmendîyê aye yê hunerî yê, mavajî xorînîye, ziwan, zerafet, rîtm ûsn. Yê diyine fonksiyonê şîre yo. Şîre ganî nêba wasitaya meth û wesfanê iqtîdar û serekan. Komel de xurtkerdiş yan zî destekkerdişê kult û putan karê şîre nîyo. Şîre haceta îqbalpeydakerdişî zî nîya.

- Merdim şêno bi şîre se biko? Yan zî mavajin ke ma kurdî şênî bi şîre çi havile bikin?

- Gelek hetan ra kurdî zî sey miletanê bînan ê. Sey miletanê bînan kurdî zî yew mintiqaya cografîk de ciwîyênê û wayîrê ziwan, kultur, edebîyat, tarîx, urf û edetanê arizîyan ê. No het ra şarê bînanî bi şîre çi havile kenê, kurdî zî abiasan. Labelê hetê ke kurdî miletanê bînan ra cîya yê têkilîyê xo raste-rast şîre reyra estê. Ziwanê kurdkî hema zî Kurdistanê Vakurî de ziwanê pîrwerdeyî nîyo. Çîyê ke nê serranê peyênan de hetê musbetî de vurîyayî, averşîyayîşê ziwanê kurdkî ser o zaf tesîrêko gird nêkenê. Çunke dewleta Tirkîya bi polîtîkaya xo ya asîmilasyonî ya dergûdilaye, texribatê ke komelê (toplum) kurdan de kerdê, texmînanê ma ra zaf-zaf xirabêr ê. Polîtîkaya kemalîstan a şovenîste ziwanê kurdkî kokê xo ra abirnayo. Ewro çi heyf ke ziwanê ma bîyo ziwanê ê kurdan ke tirkî nêzanê. Nê kesî zî roj bi roj hîna kêmi benê. Hezar heyf ke ewro ziwanê kurdkî êdî ziwanê qican û ciwananê kurdan zî nîyo.

Serra 2007î de mi Înternet de yew roportajê şair Rojen Barnasî wend. Roportajkerdox verê ke persê xo biko vano: "*Ti kurdan miyan de şaireko gelek şinasîyaye yî. Bi taybetî zî şîrê to hetê her kesî ra yenê zanayîş (...)*" Rojen Barnas, bi hawayêko gelek mutewazî, vano: "*Ti bêpeyme wesfanê mi danî, sipas! Belkî to rê wina bo, la rastîye wina nîya. Herçiqaş şair romantîzm ra hes kenê zî ez merdimêko realist a. Beno ke heme Kurdistan de qasê 100-120 kesan nameyê Rojen Barnasî eşnawîto, la înanê ke eserê ey wendê 40-50 ziyadeyêr nîyî. Na zî kitabane minê roşîyayeyan ra belli ya.*"

Semedo ke merdim bişîyo bi şîire çiyê biko ganî "bazar kesad" nêbo. Ganî şîire wêndoxan biresa. Ma dewijan û nêwendeyan ca verdê gelek akademîsyenê kurdan ziwane kurdî de analfabet ê. Na trajedî sewbîn cayê dinya de çin a. Bêguman nê şertan de zî ganî şîire binusiya. Şîire ganî hemberê zulm û neheqî, azadî, heq û edeletî bipawa. Gelek rey şîire tehta sêneyê zulmî ser o zergûn biya û biya çimeyê hêvî û cuya newa. Şîire ge-ge wayîrê hêz û qudretêkê efsûnî ya. Ez fehmkerdîşê nê taybetmendîyanê şîire muhîm vînena.

- Faydeyê şîire ziwani rê çî yo? Mavajin eke yew ziwane de şîirî çin bê, yan kêmi bê, zirarêk ziwani rê esto? Yan zî, eke yew ziwane de şîirî zaf nusîyay, rewşa ziwani senî vurîyena? Xulasa têkiliya ziwani û şîire çî ya?

- Faydeyê şîire ziwani rê zaf o û têkilîyê ziwani û şîire zî taybetî yê. Eke merdim ziwani sey hêgayêk bifikirîyo, şîire zî sey bezreyî ya. Hêgayo nêramite û bê bezre beno beyar û çî ber nêdano. Ziwanê ke pey şîire, romanê nusîyo, estetîze nêbeno û fonksiyonel nîyo. Helbet ziwane tena bi şîire nêbeno fonksiyonel. Ziwanêko winasî ganî ziwane edebîyatî, îdareyî, huqûqî, sîyasetî, perwerdeyî, medya û yê dîni bo.

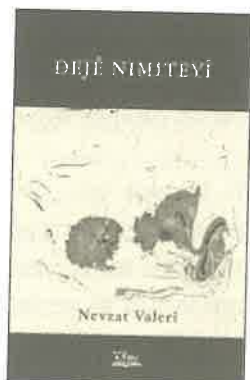
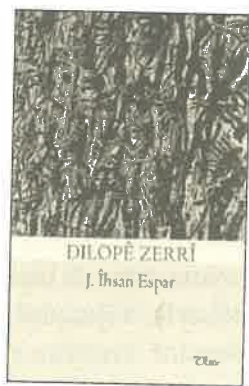
Şîire sey romanî, hikaye û ceribnayîşan yew hunero ke ziwani reyra beno. Ziwanê şîire xususî, weçînyaye, sefêniyaye yo û zaf rey newe ra yeno xeliqnayîş. "Şîire, wayîrê yew manaya giran a ke ziwane rojaneyî caran nêşiyayo û nêşino aye bido piştiya xo" Paul Valéry wina behsê ziwane şîire kerdo. Eynî problemî ser o Octavia Paz vano: "Şîire ziwane o. Ziwanêkê ke verê ke bi qiseykerdîşê nê nesrnuştîşî xirab bibo, o ziwano verên o."

Şîire eserêkê ziwani ya. La no ziwane, ziwane rojane ra çiya, ziwane kesîfbîyaye, zirav, xurt û dewlemend o. Çekuye şîire de zaf rey manaya xo ya rojane ra teber yewna mana dana û hem hetê mana ra hem hetê ahengê vengî ra yena xebitnayîş. Vîjnayîşê çekuyan pabesteyê muhtewaya şîire yo. Şîire de persanê esasîyan ra yew timûtim no yo: Gelo şairî şiyayo ziwaneke neweyî, ziwaneke şîirkî bi-xeliqno yan ney?

- Kirdkî de çiqas şîirî estê? Çend şairê bellikerdeyî estê? Şîire inan senin ê? Rewşa şîira kirdkî senin a? Taybetmendîyê şîira kirdkî çî yê?

- Ez nêzana çiqas şîirê kirdkî estê. Labelê nê serranê peyênan de kirdkî şîirî nusîyênê. Mavajî kovara Vateyî de hamnanê serra 1997 ra hetanî zimistanê serra 2009, 32 hûmaran de 252 hebî şîirî neşr bîyê. Hetanî nika qasê ke ez zana nê des kitabê şîiran vejîyayî: **Herakleitos**

(Malmîsanij), Dîwan (W. K. Merdimîn), Dêsan de Sûretê Ma Nîmite (Roşan Lezgin), Min Hesretan de Mevirde Meso, (Îlhamî Sertkaya), Zeriya Min To de Mend (Îlhamî Sertkaya), Azebe (Çetîn Satici), Roja Sîpiye (Çetîn Satici), Dilopê Zerrî (J. Îhsan Espar), Delala Çimrengîne rê Qesîdeyî (Zulkuf Kîşanak), Dejê Nîmîteyî (Newzat Valêrî). Nînan ra Çetîn Satici û Îlhamî Sertkayayî her yewî di kitabê şîran nuştê.

Peymeyê şairîye çî yê, ez weş nêzana. Gelo şair îlle ganî wayîrê kitabê şîran bo yan şîrî bes ê? Eke merdim tena wayîrîya kitabî sey peyme qebul biko heşt şairê kirdkî estê. Nê kitaban ra "Dejê Nîmîteyî" semedo ke newe vejîyayo, mi hema nêwendo. Ez ganî ro xo na ke mi şîrê Çetîn Satici û Îlhamî Sertkayayî heme bi baldarî nêwendê.

Meseleyê senîniya şîranê kirdkî de ez şîyêna naye vaja: Şîrê ke sey kitabî neşr biyî vêşaneyê înan hem hetê muhtewa hem hetê zîwan û hem zî hetê strukturê şîre ra baş ê. Şîra kirdkî nîsbeten newa

ba zî miheqeq taybetmendiyê xo estê. La ez bi xo ser o nêxebitîyaya coka ez nêwazena çiyê vaja.

- To key dest bi nuştîşê şîran kerd?

Mi şîra xo ya verêne destpêka serra 1990î de nuşte. Na şîre zimistanê 1991î de, hûmara 6. ya kovara Rewşenî de neşr bî.

- Şîrnuştîş de ti binê tesîrê çiyê de mendî?

Sebebanê meluman ra mi zî şîre bi ziwane tirkî nas kerde. 1980î ra ver ez vana qey çend şîrê mamoste Malmîsanijî yê kirdkî û çend hebê ke ey tirkî ra tadaybîyî mi wendê. Dima zî zaf şîrî nênusîyayî.

Herakleitos, kitabo verên ê şîra kirdkî yo. Mi reyêk yew programê televîzyonî de vatibi ez tîya zî vana, no hem semedê şîra kirdkî û hem zî semedê şîrsînayoxanê kirdkî şansêk o. Çunke zaf rey çiyêk senê dest pêbiko winî dom keno. Herakleitosî îspat kerd ke şîre “eman û hewar” nîya, “welat û şewat” tena qet nîya. Şîre kede, zanayîş, hîs û xeyal o; şîre rîtm, aheng, erje û rûmetê çekuyezanayîş o. Ez vana qey ez nê şîran ra zaf muteessîr bîya. Hetê xebitnayîşê ziwani ra, hetê awankerdişê strukturî ra ez gelek çîyan nê şîran ra musaya.

- Ti kancîn şairan ecebnenî?

Ti zanê dinya de şairê başî verê zî estbîyî û ewro zî estê. Keyeyê înan awan bo zaf şîrê başî nuştê. Çend nameyê ke yenê vîrê mi nê yê: Kurdan ra Rojen Barnas, Ehmed Huseynî, Kemal Burkay. Şîrê tirkî yan ê ke mi bi tirkî wendê: Ehmed Arif, Cemal Sureya, Enver Gökçe, Can Yücel, Jacques Prevert, Konstantinos Kavafis, Mayakovskî, Pablo Neruda...

- “Dilopê Zerrî” ra pey ti êdî şîran nênusenî?

- Eke kerjalê dinya verdo, ez wazena binusa.

- Kek Îhsan. To derheqê şîre de malumatê zaf muhimî dayî. Seba ke to wextê xo mi rê abirna, ez to rê zaf sipas kena.

- Keyeyê to zî awan bo ke to xo kerdo binê nê barê giranî, ti xizmetê millet û ziwane xo kenê.

PAWITENE

Mehmed Elî SADIQ

Zerrîya mi veşena zerrîya mi
Sek kila adirî kewta ganê mi
Bîya lete-lete qesebaya mi
Erê, to ez caverdaya şîya ça?

De vace dîlberê ti ser a şîya
Pawena nêpawena qey ti nîna
Heta key no cîyabîyayîşê ma
Erê, to ez caverdaya şîya ça?

De hên bê, mi dir nêmend sebir
Mîlçikanê wesarî ra bê tedir
Werêkna ti biameyne bi mi dir
Erê, to ez caverdaya şîya ça?

Ti sey nameyê xo yew melek a
Zerrîya mi de yew gul û vilik a
'Umir qedya pawebê to vinderta
Erê, to ez caverdaya şîya ça?

ROMANANÊ MEHMED UZUNÎ DE ENSTRUMANÊ MUZÎKÎ

Murad CANŞAD

Roman, edebîyat de çeşîdêko newe yo. Tarîxê xo hende tarîxê şîiran û hîkayan kan (kehen) nîyo. Çendeyê hezar serran ra ver şîirî nusîyayênê, la roman çendeyî seserrî yo ke nusîyeno. Roman eserêko çarçewahîra yo. Metnê xo dergûdila yo, hedîseyê xo dergûdila yê. Zereyê na çarçewaya hîraye de komel esto, komelêk ra leteyêk esto. Nuştox bi hunermendîye têwgêreno, heyat û hedîseyanê zereyê çarçewa hurdî-hurdî neqîşneno. Nuştox karê xo de çiqaş westa bo, zereyê çarçewa zî hende weş neqîşneno. Seke roman çarçeweya xo hîra ya û sey vatişê Stendhalî “ganî tede keweyê asmênî zî çamura kuçeyan zî estbo”, ma eşkenî cîya-cîya krîteran esas bigîrê û goreyê nê krîteran romanan tehlîl bikerê.

No war de romanê Mehmed Uzunî xeylê-xeylê destdaye yê. Ey bi kirdaskî hewt romanî nuştê û romananê ey de şaro kurd esto. Dewijî, şîwaneyî, bêrivanî, roşnvîrî, rayberî, dengbêjî... Beno ke merdim bi cîya-cîya krîteran a romananê ey ser o bivindo. Ez wazena nê nuştayê xo de hetê muzîk û enstrumananê muzîkî ra romananê Mehmed Uzunî ro nîyabida (nîya bida).

Ti

Romanê ey o verên “Ti” yo, 1985 de çap bîyo. Qehremanê romanî xortêko welatperwer o. Xorto welatperwer seke zerrîya xo esta ke seba heqan û azadîya welatê xo duştê kolonyalîstan de mucadele bikero; tepîşîyeno, tewqîf beno, îşkence vînenno, hepîsxane de maneno, hucreyêka tarîya tek-tenaye de maneno... Xortêk ca-ca behsê gedeyîya (domanîya) xo keno, wendoxan gêno beno bi ê rojanê verênan. Behsê bajarê xo, komel û keyeyê xo keno.

Çayêk de xorto welatperwer hucreya tarî de, tek-tena kêzike de qisey keno:

“Mi sanika Memê Alan ra zaf hes kerdênê. A seba mi her çi bîye. Mi Memê Alan pîrika xo ra ziyadêr, waştênê ke pîyê xo ra goşdarî

bikera. Çunke lulîya (bilure) ey estbî, ey cenayênê. Ey sey sanikan ney, sey deyîran vatênê û cenayênê.¹

Di lulîyê pîyê xortê welatperwerê estê. O hebêk dergûdila wina behsê înan keno:

“Luliyî sey di xortanê leşderganê pîlanê camêrdan, rîyê dêsî ra aliqnîyaye bîy. Hetêkê dêsê oda de di luliyî, hetêk de zî di tîfîngê sey dî çep-rast aliqnîyaye... Luliyê pîyê mi dûrî ra berîqîyayênê. Pîyê mi ê sey çimê xo seveknayênê, sey ma, miqateyê înan zî bîyênê. Luliyî, yewere kalikê ey ra, yewere kalikê mi ra ci rê mendbîy. Her mence o ronîştênê, bi sa-

etan a luliyê xo pak kerdênê, bi rûnê vaman a ê berîqnayênê. Nêno mi vîr ke luliyî çi dar ra virazîyabîy, çend qulikî pira estbîy. La ê zaf xasek bîy. Rengê xo qeweyî bî. Bêçikê pîyê mi bi hunermendiye qulikan ser o reqîsîyayênê. Bêçikî bîyênê berz û niştênê. Sey govendgêran bîy; pîya ca vurnayênê, bi aheng a têdîma bîyênê berz, xo lewnayênê û ancî şîyênê bi cayê xo. Vengêko zelalo melul ci ra vejîyayênê...”

“Pîyê mi werîştênê, luliyêk girewtênê, agêrayênê bi cayê xo; şopêk piro nîya dayêne. Bêçikê xo ser o reqîsnayênê, veng kerdênê zelal û nerm, çimê xo qemitnayênê pêra, xo ra şîyêne. Ma ra qet veng nêvejîyayêne; odaya ronîştişî bi vengê lulîye zimmayênê...”

“Vatişê çend beytan dima, ey lulîya xo ancî hêdîka girewtêne, fekê lulîye dayênê bi lewê xo yê cêrênî ser, ancî dest bi lulîye kerdênê.”²

Mergê Kalêkê Rindî

“Mergê Kalêkê Rindî” romano diyin o, 1987 de çap bîyo. Nê romanî de “Kalêko Rind” û xortêko welatperwer, Serdar Azad, esto. Serdar Azad hedîseyanê sîyasîyan ra nêşkeno êdî welat de bimano, terkê welatê xo keno. Derbasê binxetî beno ke uca ra şiro bi welatanê vakurî, Stokholm-Swêd. Binxet de, dewêka feqîra îp-îpelaye de rastê serrekêkê (kokim) korî yeno. Serrek qet nêmendo bi dewijan. Qîseya xo, hal-hereketê xo sey dewijan nîyê. Serdar Azad meraq keno ke serrek kam o, çitur ameyo bi na dewe, mîyanê dewijan de çi karê xo esto... Serrekî de qîsey keno, la kokim fekê xo pêt gêno. Sîrrê xo nêdano teber. Fîkr û nezerê serrekî zaf bala

1- Uzun, Mehmed, Tu, İthaki Yayınları, İstanbul, 2005, r. 65
2-c.c., r. 67-68

Serdar Azadî anceno. Serdar Azad keweno bi dima ke no fikr û nezer tekabulê çîyî keno, felsefeyê xo çî yo...

“Mergê Kalêkê Rindî” de nuşttox xeylê cayan de behsê lulîye û vengê lulîye keno. Lulîye babeta xeylê rîpelan a. Çünke serrek lulîye ceneno û bengînê lulîya xo yo. Lulîye ra teber tebayê xo çin o. Keye-kulfetê xo çin o. Nêzewijîyayo. Tef-teftalê xo zêde nîyo. Banê xo pêro-pêsero yew çime ra, odayêk ra îbaret o.

Serdar Azad şan de erey resto bi dewe. Şodir, bi vengê lulîye hişyar beno.

“(…) ez bi vengêkê delalî yê lulîye hişyar bîya. Roja min a verêne nohêmê sînori de bi vengê lulîyêk dest pêkerdêne.”

“Kîştâ banê şîwaneyî de banêko bin zî estbî. O ban zî sey banê şîwaneyî bî. (...) O vengo delal uca ra ameysêne. Vengê lulîye bi harwayêko zîzo delal derg bîyêne şîyêne. (...) Çi wext ra bi ke mi xo wina rehet û xayîs hîs nêkerdîbî.”

“[Kalo Rind] Lulîya to, vengê lulîya to ez dewe ra girewta berda leyê di lulîyanê binan. Di lulîyê ke odaya tewr pile ya keyeyêk de bîy. Yanî, o keyeyo ke êdî pey de, herwananê mi de mendbî. (...) Ê lulîyî pîr û pîrbaban ra mendbîy. Zaf bêçîkî înan ser o gêrabîy, zaf lewan ê fiknabîy, zaf hunermendan înan ra vengo weşo melulo nazîko pêt vetbî.”

“Wexto ke vengê lulîya to uca verê berê şîwaneyî de ez sermest kerdâ, ê her di lulîyê roşnakî (bereqîyayeyî) û destê ke înan mişt danê, amey vîrê mi. (...) Wexto ke bêçîkî ê lulîyan ser o gêrayênê ruhê min o pepuk sey pêlan zereyê hêlekane de şîyêne ameyêne.”

“Mi hebêk dîr ra salam da û ez ver bi ey şîya. O, sîya dare de, kulavêkê sûrî ser o ronîştîbî, lulîya xo pak kerdêne. Wexto ke mi ver bi ey çend gamê bînî eştî, o wext mi hîna rind dî ke o se keno; ey lulîya xo bi dendîkê gozan a mişt dayêne!”³

Nuşttox (fekê Serdar Azadî ra) lulîya Kalê Rindî wina teswîr keno:

“Lulîya ey zaf xaseke bîye. Lulîyêka derga barîye... Rengê xo qarweyî bî, hetê xo yê cêrin hebêk hîra bî û bi panc helqeyan a amebî neqîşnayene. Heto corên, hetê fekî zî bi hîrê helqeyan, verê, bîyêne hîra, dima ancî bîyêne teng. Lulîye cêr ra hetanî cor bi heşt helqeyanê seyyerwînan a amebî neqîşnayene, mabênê helqeyan de qulikî estbîy. Mabênê helqeyê corênê heştin û ê

3-Uzun, Mehmed, Mirina Kalekî Rind, İthaki Yayınları, İstanbul, 2005, r. 23-31

*hîrê helqeyanê corênan ê fekî de lulîye biyêne hîra, biyênc di qatê mabênê ê beşt helqeyan. Eşkera bî ke lulîye destê westayan ra vejîyabi. A, bi nazdarî û delalîya xo verârda Kaloyî de beriqîyayêne.*⁴

Kalo Rind wina behsê xo û lulîya xo keno:

“Temam... Lulîye nika biye nîpînewa. Ganî ez do reyêna yan bi dendikanê vaman yan zî bi dendikanê gozan lulîye mişt bida. Vengê xo hîna beno weş, bêçikî pira hîna rind gêrenê.

“Eee... mabênê ma weş o, ez ci r arazî ya.

*“Ya... lulîyêka xasek a. Çend serrî yo ka ma pîya yê. Xeylê-xeylê ser-ran ra ver, dostêkê mi na lulîye seba mi viraşte û daye mi. A roje ra nat, ez û na lulîye, ma pîya yê. Ma xo dayo yewbînî. A bena nêmedara tenayîya mi zî...”*⁵

Kalo Rind wina behsê xususîyetanê lulîya xo keno:

*“Na lulîye, lulîyêka xeylê-xeylê xususî ya. Lulîyê winasî darêka zaf xususîye ra virazîyênê. Nameyê xo “kevûk”⁶ a. Na dare her ca de nêbena. Tena dorûverê Cizîra Botanî de, koyanê nêzdîyê Cizîra Botanî û dorûverê Araratî de bena. Darê xo zaf huşk û pêt o. Ley-lejgê xo çewt-mewt nîyê. Lejgê ke yenê birnayene, qîsim-qîsim benê, ci ra lulîye virazîyena. Seba nê karê hesasê tenikî sebr û hunermendîye lazim a. Embazê min o rehmetî ke na lulîye mi rê viraştbi, çar serrî ser o xebitîyabi. Tam çar serrî! (...) Dergîya lulîyanê winasîyan zafane hewtay santîm ê. Ganî merdîm westayêko çust bo ke ci ra veng vejo.”*⁷

Rojêk, Serdar Azad, Kalo Rind, şiwane û çend dewijî odaya Kalê Rindî de ronîştê, suhbet kenê. Kay, yarenîye, huyayîş... Tûrikê dewijan pîrrê mesela û sank ê! Şewe xeylê şîna. Kalo Rind vano, “Şima xeylê qisey kerd, de bes o, meke ez şima rê lulîye bicena.” Nuştox fekê Serdar Azadî ra derheqê a game de wina vano:

“Mi ra vêşêr dewijan keyf kerd. Înan hema destî day pêro. Reya verêne mi a şewe di ke Kalo bî terzêkê binî zî lulîye ceneno; vengê lulîye nika keyf, yarenîye û şênayî varnayêne. Nika herinda ê vengê zîzê melulê kedernakî de vengêko şên estbî. Kaloyî çimê xo girewtbîy, hêdî-hêdî lulîya xo puf kerdêne. Destî, ê bêçikê barî ancî bi westayîye piştîya lulîye ro gêrayênê. Bêçikan hema bi nîzami qulikê lulîye diyêne, bi rehetîye ser

4-e.c., r. 36-37

5-e.c., r. 36-37

6-**Kevûk**: Kamcîn dar a, mi doz nêkerde. Ferhengê Îzolî ferhengê Z. Farqînî de “Kevot” esto. Kevot çeşidêkê lepikêran a. Hîna zêde koyê Gebarî de bana. Qirmê xo qalind o, qama xo dum-duz û derga-derg a. Velgê xo hîrêserre yo; sercyêk çayê mabenî de, di sercyî kiştene ey de... Darê xo zaf pêt û huşk o. Ci ra lulîye, qelunc, koçike û çemçe viraziyeno. Wisar tewr varê na dare zergun bena. Na dare ser o xeylê deyîrî estê.

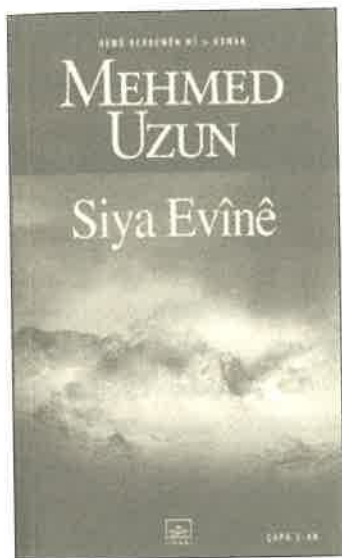
7-e.c., r. 60

girewtêne û verdayêne. Ge-gane bêçikêk çend rey serê eynî qulike girewtêne û veradayêne. Kalo tîmûtîm rihuyaye bi. Ey bi keyf, bengînî û melulîya xo puf kerdêne.

“Yê dewijan zî keyf û kelebut bi. Vengê luliye ver ruhê inan bejiyayêne. Deyîra ke Kaloyî bi luliye cenayêne, inan zanayênê û ge-ge veng wedaritêne û ver de lornayênê. Wexto ke nêlornayênê zî destî dayênê pîro, bîyêne nêmdarê muzîkî. Ge-ge zî Kalo vîstêne miyanê heyecanî, vatênê ‘Helal!... Helal bo to rê!’”⁸

Sîya Evîne

“Sîya Evîne (Sîya Sînayîşî)” romano hîrêyin o, 1989 de çap bîyo. Beno ka ma nê romanî ra bivajê “romano bîyografîk”. Çunke tede heyatê Memduh Selîm Begê Wanijî qîsey beno. Memduh

Selîm Beg roşînvîranê kurdan ra yo. Destpêkê seserra vîstine de, Îstanbul de, organîzasyonanê kurdan de ca gêno û seba heqanê kurdan mucadele keno. Mistefa Kemal û embazê xo ke îdareyê dewleta newîye gênê xo dest, ca ro ey beno teng, 1923 de Îstanbul ra remeno şino bi Sûrîye. O wext xeylê roşînvîr û serekê kurdan Sûrîye de kom bîyê. Şikitewerdişê hereketê kurdan yê serra 1925î dima hûmara nê roşînvîr û serekan benê zêde. Memduh Selîm Beg zî tede, nê roşînvîr û serekî uca zî mucadeleyê xo dewam kenê, bi nameyê “Xoybûn” partîyêk ronanê. Ê serran bi serekîya Îhsan Nûrî Paşayî dorûverê Agirî de kur-

dan sere wedarito. Xoybûn piştî dano nê mucadeleyî, Memduh Selîm Bego ke dest bi amadekarîya veyveyê xo keno, dano pîro şino Agirî. La hereket şikîyêno, apey agêreno bi Sûrîye. La êdî ne waştîye menda, ne veyve, ne partî...

Nuştoxî nê romanê xo de enstrumananê muzîkî ra giraniye daya kemañeyî ser. Çunke waştîya Memduh Selîm Begî Feriha (kêneka çerkese) kemañçe cenena. Nuştox xeylê cayan de behsê vengê kemañeyî keno, kemañeyî ser o malumat dano. La bê luliye zî nêmaneno!

Memduh Selim Beg û embazê xo yo çerkes (pîyê Ferîha) meyxaneyêk de ronîştê, pîya konyak şimenê. Nuştoxî meyxane wina teswîr kerdo:

*“Bajarêkê qijekî de meyxaneyêko qijkek esto, ‘meyxaneyê armenîyan’. Masa û sendelîyê texteyêni. La neqîşnaye û cîlakerde. Erd ra xaliyê Wanî. Xaliyê welatê Memduh Selim Begî. Dêsan ra resimê xasekî. Bi franskî, erebkî, tirkî û armenîkî rêzê qijekî. Verê masayan de nargile û qelunî. Masayan ser o çiyê werdene û şimitene. Lulîvanêk verê dezgeyî de ronîştoto. Bi kincanê miliyan ê armenîyan. Dumanê cixara, qelun û nargîleyan. Huyayîş û ziwanê cîya-cîyayî.”*⁹

Nuştox eynî ca de vengê lulîye ser wina vano:

*“Vengê lulîye. Vengê lulîya kokima lulîyan. Vengêko girano melul. Vengê derd û kulan. Vengê xatirayanê keyveşayan. Vengê bextreşî û şînî. Û konyako germ. Demê winasiyan de hîs û heyecanê tenikê zîzî zerrîya Memduh Selim Begî gênê bi xo ver. O beno melul û zerrîveşaye. Kelebermî. Qey meyxane de hewayaya winasiye yena cenitene? Ma dinya ser o sewbîna meyxane esto ke tede lulîye bêro cenitene?”*¹⁰

Rojêk ancî Memduh Selim Beg şîyo meyxane. Xem û kederî o girawto. Agirî de şikite werdo, senî ke o şîyo û néameyo, senî ke ey dima xebera mergê ey ameya, Ferîha zî şîya Ûrdun de çerkesêkê kokimî rê bîya cinîya hîrêyine. Memduh Selim Beg bi nê xem û kederî meyxane de ronîştoto, eraq şimeno. Nuştoxî a vîstike wina teswîr kerdo:

*“Bi sereyê xo, tena. Masa ser o çend çeşîdî werdê armenîyan. Xovîrakerdîşê dost û yaran û teselîye; şûşeyê eraqî. Cacix. Pakêta cixaraya Gitane. Goşeyê meyxaneyî de, sey her roje, lulîvanêko kal. Vengê lulîya ey a melule. Çend kesê bînî dormeyê çend maseyan de.”*¹¹

Rojan ra Rojêka Evdalê Zeynike

“Rojan ra Rojêka Evdalê Zeynike” romano çarin o, 1991 de çap bîyo. No roman, romanê heyatê Evdalê Zeynike yo ke o bi xo dengbêjêko namdar o. Coka mîyanê pelanê romanî ra timûtim venngê demgbêjan û lulîye yeno.

Nuştoxî no romanê xo fekê Ehmedê Fermanê Kîkî ra nuşto. Seke nuştox Mehmed Uzun nîyo, Ehmedê Fermanê Kîkî yo! Ehmedê Fermanê Kîkî dengbêjê Celadet Bedirxanî yo. Celadet Bedirxan ke Sûriye de ca beno, giraniya xo dano bi ziwan û edebîyatê kurdî ser. Hesneno ke terefê Tirkîya de dengbêjêko namdar esto. Sînor

9-Uzun, Mehmed, Siya Evînê, İthaki Yayınları, İstanbul, 2005,

10-e.c.

11-e.c.

ra derbas beno, ey gêno beno bi Şam ke fekê ey ra edebîyatê kurdkî yê fekkî qeyd bikero, bigêro qelem.

Roman de, verê, Ehmedê Fermanê Kîkî kilma-kilm behsê xo û serebutanê xo keno: Senî kes o, çitur ameyo Şam de ca bîyo, rojê xo çitur vîyarenê, Celadet û birayê xo Kamuran senî kes ê... Ehmedê Fermanê Kîkî sîtemkar o ke Celadetî û birayê xo gîraneyê ey de girawto vanê îlla ti bi çeku û qiseyanê xo ya romanê Evdalê Zeynîke binusne. Vanê, ti dengbêj î, dengbêj halê dengbêjî zano.

Ehmedê Fermanê Kîkî îtiraz û sîtemkarîya xo wina ano ziwana:

"Larwo ezqeda¹², gîraneyê mi rabi-verde. Çitur ke hetanî nika mi vato şima nuşto, na sanike zî ez bivajî şima binusnê. Larwo nuştiş karê mi nîyo, ez westayê vatîşi ya. (...) Mi xo teslîmê bextê şima kerdo, mi şerpeze mekerê, ez hal-hewalê nuştişî ra teba fehm nêkena. (...) Ez nêeşkêna lulîya xo bikera qeleme."¹³

Axir, Ehmedê Fermanê Kîkî Celadet û Kamuranî de çare nêvînenno, dest bi romanê Evdalê Zeynîke keno! Lajê Evdalî Temoyê xêvekî siqulingêko baskşikite dîyo. Evdal û cinîya xo Gule se kenê çitur kenê baskê siqulingî weş nêbeno. Ci rê çare çin o. Roman de wina behsê çareyî beno:

"Ê kewtbiy çareyî dima la çare bi xo xebera înan ci ra çin a, vejîya ame. Çare tembur (temur), lûlî, vengê Evdal û Gule û tanîya keyeyî bîye. Siquling sey merdimêk musabi keye û înan. Temoyî o berdêne deşt û warrayan ra fetelnayêne, Gule o şutêne û kerdêne pak, Evdalî zî tey qisey kerdêne, ey rê deyîrî vatêne."¹⁴

Rojêk, kerwanêk yeno bajar. Şiliye rayîr ro karwanî birnayo, xanêkê bajarî de mendo. Xebere şina bi qonaxa Tahar Xanî ke mîyanê karwanî de, nameyê xo Şêx Silê, dengbêjêko yeman esto. Evdal qonax de dengbêjê Tahar Xanî yo. Tahar Xan wesêneno bi Şêx Silê, her di dengbêjî meclîsê ey de şanenê têver û kewenê reqabet. Ge Evdal vano ge Şêx Silê vano... No têvernayîş û reqabet di rojî û di şewî dewam keno. Cayêk de no cengo yeman wina îfade bîyo:

12-Ezqeda: Yanî, ez qedayê to/şima bigêro, qedayê to/şima mi rê bêro. Kirdaskî herinda na çekuye de "ezbenî" esto.

13-Uzun, Mehmed, Rojek Ji Rojên Evdalê Zeynikê, Weşanên Avesta, Îstanbul, 1995, r. 170

14-e.c.

“*Goşdarê wayirê sebrî, çi heyf ke bi çekuyanê ma yê xaman a no lej nêno salix dayene, la lej anegoreyê zerrîya hazir û goşdaran bî. Evdalî wina vat:*

Şew a, weş şew a
Çemî û hênî ma ser o xuş-xuş a
Hetêkê ma rom, yewer uris, yewer ecem
Vengê mi lulîye, ziwanê mi qeleme
Embaz û dostê mi aşiq û dengbêjê ma dinya
Ez emşo vana, willayî vana
Hetanî ajê ajan, xo vîr ra mekero kes na şewe

Şêx Silê zî, verê, bi lulîye cewab dayêne Evdalî, dima, bî deyîre vatêne:

*Rast a, lo westayo qedrberzo
Şew a, weş şew a, şilîye varena xuş-xuş a
Gelê hazir û goşdaran, Homayî kenê şahid bê
Evdal o, dengbêjêko namdar o
Rihanê fekê gelîyan o, wextê xo de biyo zergun, sax û pel dayo
Nika kokimê çuw û çoganan o, serwt ci ra nêwejêno, vengê xo kewto
Şima ci rê bivajê, wa êdî xo bido kalekêk”¹⁵*

Bîrê Qederî

“Bîrê Qederî” romanê pancin o, 1995 de çap biyo. No roman heyatê Celadet Bedirxanî ser o nusîyayo. Beno ke ma sey “Sîya Evîne” seba nê romanî zî bivajê “bîyografi-roman”.

Tornê mîreyê Botanî Mîr Bedirxanî Celadet Bedirxan 1893 de Îstanbul de ameyo dinya. Mîyanê mucadele û organîzasyonanê kurdan de pîl biyo. Çünke pîyê ey Emîn Alî Bedirxan mîyanê nê karî de yo. Mistefa Kemal û embazê xo ke Anqara de hukmatî ronanê û game bi game hukmê xo aver benê, bedirxanî Îstanbul terk kenê. Celadet Bedirxan şino bi Almanya. Dima şino bi Sûriye, vera sîyasetê Mistefa Kemalî de mucadele keno. O û embazê xo partîya Xoybunî ronanê. No kar ke ser nêşino, destê xo sîyaset ra şuweno, giraniye dano bi ziwan û edebîyatê kurdî ser.

Nê romanî de zî enstrumananê muzîkî ra lulîye sereke ya. Nuştox xeylê cayan de hurdî-hurdî behsê lulîye keno.

Celadet Bedirxan pêhesîyayo ke terefê Tirkîya de dengbêjêko namdar (Ehmedê Fermanê Kîkî) esto, derbasê terefê Tirkîya biyo ke

15-e.c.

ey bigêro bibero bi Şam. Roman de fekê Celadetî ra wina behsê nê meseleyî beno:

“Mîyanê çend saetan de, hurdî-hurdî, mi ci rê behsê hal-hewalê xo, meqsed û miradê xo kerd. Ey bêveng ez goşdarita. Wexto ke qiseykerdişê min o hebêk dergo hîsin qedîya, ey kilawa xo naye bi sereyê xo ser, kula v eşt bi doşan ser, solê xo yê lastikênî pay kerdîy û mi ra va, ‘De kerem bike mîreyê mi, ma bikewê bi rayîr...’ Wexto ke ma ber ra bîy teber, ey dest eşt bi luliya xo, keye ra tena luli girewte.”¹⁶

Şam de şan kewto, bîyo şewe. Şam hewn a şîyo, bîyo xayîs. Celadet Bedirxan û dengbêjê xo çila ver de ronîştê, dengbêj luliye ceneno, Celadet zî şîran

vano. Nuştox a game wina teswîr keno:

“(...) Nê wext û demê hewnaşîyayîşi de, di merdimî, di kurdê nefîyî, mîreyêkê kurdan û dengbêjê ey, verarda şewe de, bi lorîna vayê vakurî yê deryayê Sipî, roşniyêka sey giyê estareyî ya çilayêka kane ver de, luliya hezar serran a kurdan cenenê, luliya ko û wareyanê welatî goşdari kenê û luliya ke nişanê tarîxêkê kanî ya, nuşnenê.”

“Dengbêj luli ceneno; luliya derga bariya narîne yena ziwan, sewda û sewdadariye, hes û heskerdiş, ciyayî û hesrete, derd û keder ana ziwan. Bêçikê dengbêji bi westayî û hunermendiye qulikanê luliye ser o fetelîyênê; zidkarî û rikdariye, çimsiyayî û hesudiye, fend û fêlbazîye, fitne û fesadiye mîyanê qulikan ra şinê û yenê. (...)”

Dengbêj û lulvan fekê luliye beno hetê rastî yê fekê xo, her di lewanê xo anceno û bi nefesêkê dergî luliye ceneno; vengê luliye mîreyê tenamendeyî û dengbêjê ey gêno beno xorîniya dewr û dewranan, leweyê beg û mîreyan, veyve û dilanan, ceng û pêrodaişan, seyd û seydbazan, egîd û cengaweran... Vengê luliye înan erzeno bi sanikanê ‘Hezar û Şewêk’¹⁷ ra piştiya muyêk ser û beno welatê hewn û xeyalan, welatê pîr û kalan.”

“Lulvanak nefesêkê xorîni anceno, ancî luli beno fekê xo û ceneno; mire û lulvan, bi vengê luliye xasekiya cîhanî ro, delalîya cenetî ro û xezebê cehenemî ro niya danê. Veng pêl bi pêl beno berz. Çikîya serwdaya bêmirade, omîdê şikîyayeyî pêl bi pêl zerr û ruhî pêşenê. Poro derg, çimê

16-Uzun, Mehmed, Bîra Qederê, Weşanên Avesta, İstanbul 1995, r. 170

17-**Hezar û Şewêk**: Meclîsê şewe yo. Şan ra cemat yeno pêser, dengbêj cematî rê “stran”, sanik û hikayan vano. şewe bi no tore pêropîya yena vîyarnena.

sîyayê kilkerdeyî, awirê nermî, bêvengiya seroda û yare, game bi game durî kewenê. Kile nişena bi zerrî ra pêl bi pêl. Çimî yenê girewtene, gonî damaran ra şîp herikîyena. Vengê lulîye mire û lulvanê ey gêno beno, Per-ran pê dano pîra kuwtene.

“Lulvan fek lulîye ra veradano, bi eşq û hurmet, seke gedeyêk hewn a bifişno, lulîye kaleka xo de karyola ser o ronano. Lulvan qefelîyayo.

“Dengbêj ancî dest erzeno bi lulîye, aye beno verê fekê xo û beno lulvan; vengo zîzo nermo weş ê lulîye wextan şaneno pê, dewr û dewranan keno tēmîyan ra. Wext, dewr, tarîx, hedîse, merdîm û merdimîye serê perranê astereyanê hezar serran ê şewanê Şamî de şinê yenê.

“Lulvan zimbêlanê xo yê sipîyan tadano, ziwanê xo lewanê xo ser o fetelnenno, gulîya xo keno hît, çimanê xo qemitnenno pêra, qirika xo keno bull, xorîn-xorîn nefesêk anceno bi pişîka xo, bi aheng lulîye ceneno; veng ge beno berz ge beno nizim. Vengê cîya-cîyayî yê lulîye, perde bi perde, xo resnenê bi ruhê mîreyî.”¹⁸

Wexto ke vengê lulîya Ehmedê Fermanê Kîkî wina perde bi perde reseno bi ruhê Celadet Bedirxanî, o ronîştî şîira xo “Bilûra Min” nuşeno. Nuştîx hal-hewalê ey zî wina teswîr keno:

“Mîreyo nefî, serkarê kovara Hewarî, goşê ey vengê nermî yê lulîye ser o, qeleme dest de, kaxita sipîye ser o nuseno:

Lulîya min a şîrine
Ti ferfecir de
Û tarîyê şanî de
Embaza bêembazan
(...)

“Mîre qedeha xo ya eraqê Lubnanî ra çend qultan şimeno, cixaraya xo ra nefesêkê xorînî anceno, sereyê xo devacêr keno, şopêk çimgirewte fikirîyeno, ancî agêreno bi kaxita sipîye ser û nuseno:

Vengê lulîya mi,
Ko û wareyê berzî
Hênîyê gul û rihanî
Eşkeftê asêyî
Goşdarê to yê!
(...)

“Mîre, çimê xo rêzanê nuştîyî ser o, tena lulîye goşdarî keno. Tena vengê lulîye yeno bi goşê ey. Mîre, qedeha nêmcete ya eraqî keno bi xo ser de, erdîş û zimbêlanê xo keno pak û nuseno:

Lulîya mi, vengê xo berz bike!
Dinya, sey gedayêka sarwa ya
Kewta derguşa xo;
Vengê xo berz bike lulîya mi
Ci rê bilorne, efkarê ci def bike!
(...)”¹⁹

Rojêk, ancî şewe kewta, Celadet û Ehmedê Fermanê Kikî şîyê bi gornna (mezêlê) Mîr Bedirxanî (kalikê Celadetî) ser. Dengbêj lulîye ceneno, Celadet zî hal-hewalê xo kalikî rê bermeno. Nuşttoxî wina nuşto:

“Şewe, bêvengîya şewe... Mîyanê bêvengîya şewe de vengo nermo tenik ê lulîya Ehmedê Fermanê Kikî...

“Lulwan lulî ceneno, fikirîyeno; emrê xo yê extîyarî ser o, qederê xo yê balkêşî ser o fikirîyeno; dewa xo yena vîr, banê xo yeno vîr. (...) dêsanê keyeyî ra tîfîng, xencer, îstireyê xezal û peskovîyan, û lulî dardekerde yê. Tîfîng înan parêzneno, xencer tore û edetê pîr û pîrbaban o, îstireyê xezal û peskovîyan zî rayîrê wareyan, ko û gêrisan nişan dano bi înan. Xora lulî heyatê înan a, vengê dewr û dewrananê înan ê vîrîraşîyayan a. Lulî sîrr û efsunê înan a. Senî ke banê înan hîm, estun, kutek û kêranan ser o arwan benê, heyatê xo yê dewe zî veng û arwazê lulî û lulwanan ser o arwan beno.

“Vengê lulîye, dostê teyr û turan, embazê vayê ko û wareyan. Lulî, estuna şevbuhêrka²⁰ mîre, beg û giregirana, yara yeweka şewanê dergan ê zîmistanan ke verê adirê lojinan de vîyarenê...

“Lulwan gulîya xo keno hît, zîwanê xo lewanê xo ser o fetelneno, hebêk feselneno û ancîna lulîye beno bi fekê xo, ceneno û fikirîyeno; emrê xo biyo se, ê rojanê gedeyîye ser ra se serrê rengînî vîyartê... Fikirîyeno; dewa qedeyîya xo yena vîrî, pes û dewarê dewe yenê vîrî (...) Guwanê mîyan pirrî şit biy. Bêrîwanê ke çicikê xo sey say û porteqalan ê, şîyêne bi guwanê mîyan ver. Vengê teyr, mî û bêrîwanan kewtêne bi tîmîyan. Û vengê lulîye. Lulîya şîwane û lulwanan...”

“Celadet Beg, begzadeyo îstanbulij, la pîyê Sînem û Cemşîdê şamijî, vengê lulîya Ehmedê Fermanê Kikî goşdarî keno û rîpelêkê kovara xo Harwarî ke êdî nêvejiyena, akeno û hêdîka çend rêzanê şîrêka derge waneno:

Ku yo Cudî, ku yo Herekol, ku yo Kepîr?

Ku yê wareyê Mîr Bedirxanî, bavê Têlî, ku yo, kamî berd?”²¹

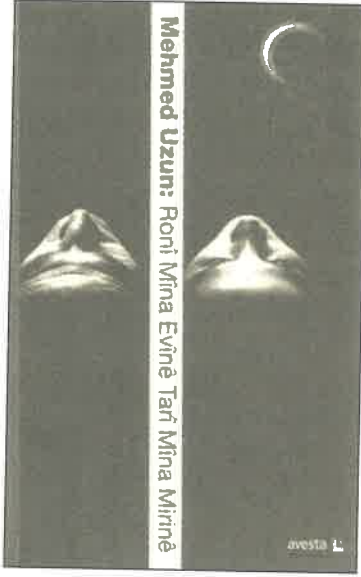
19-e.c. r. 225-228

20-Meclîsê şewe yo. Şan ra cemat yeno pêser, dengbêj cematî rê “stran”, sanik û hikayan vano. şewe bi no tore têreyra yena vîyarnayene.

21-e.c. r. 225-228

Roşnî Sey Evîne – Tarî Sey Mergî

No roman romanê şeşin o, 1998 de çap bîyo. Ziwanê xo alegorîk o. Hedîseyî “Welatê Pîlî” de vîyarenê. Welato Pîl çend welatan ra yeno meydan; Welatê Vakurî, Welatê Başurî. Welatê Dengizan, Welatê Golan, Welatê Koyan. Welato Pîl terseno ke xo mîyan de parçe bibo. Welato Pîl zulmkar û kolonyalîst o. Mabênê Welatê Pîlî û Welatê Koyan de ceng esto. Eskeran îdareyê Welatê Pîlî girewto bi xo dest.

Baz û Kevoke qehremanê romanî yê. Her di zî Welatê Koyan ra yê. Baz hîna ke pizez bîyo dewê xo amey veşnayene, şarê xo ameyo qir kerdene, bi destê Welatê Pîlî ameyo weye kerdene, ordîya Welatê Pîlî de ca girewto; esl û fêslê xo ra xebêrdar nîyo. Kevoke zî hîna ke pizez bîya dewa xo ameya tal (veng) kerdene, Welatê Pîlî de pîl bîya, paytextê Welatê Pîlî de unîversîte wendo; esl û fêslê xo ra xebêrdar a.

Baz û Kevoke Welatê Koyan de yenê têduşt. Welatê Koyan de ceng esto. Baz esker o, Kevoke gerîla ya. Kevoke esîr kewena bi Bazî dest. Mabênê her dîyan de cengê çekan qedîyayo. Cengê hîsan, bengîniye û zerrî dest pêkerdo.

No roman hetê muzîk û enstrumananê muzîkî ra sey romananê bînan “dewlemend” nîyo. Nuştox dergûdila behsê enstrumanêk nêkeno, veng û awazê ci teswîr nêkeno. Çend cayan de nuştox behsê marşanê eskeran, behsê muzîkê reqşî (dans) keno la zêde ser o nêvîndeno. Wexto ke nuştox peyî ser û behsê domaniya Baz û Kevoke keno, çend cayan de behsê dengbêj, bêriwan, deyîr û dilananê Welatê Koyan keno. La nînan ser o zî zêde nêvîndeno. Cayêk de gerîlayêk yew deyîre vano.²² Nuştoxî hebêk veng û hewayaya ci teswîr kerdo. Deyîre ziwanê Welatê Koyan ra ya. Cayêk de zî Kevoke ziwanê dayîka xo ra deyîrêk vana.²³ Vengê xo nerm, vengê xo xemgîn, vengê xo derd û keder... La her di tena bi vengê sadeyî... Tede enstruman çin o. Keso ke romananê bînan ê nuştoxî ra bîyo bengîyê vengê lûlîye, nê romanî de bêriya ci keno!

22-Uzun, Mehmed, *Aşk Gibi Aydınlik Ölüm Gibi Karanlık*, (Kürtçeden Çeviren: Muhsin Kızılkaya) Gendaş Yayınları, İstanbul, 2000, r. 45-46

23-e.c. r. 264

Hawarê Dicle – I, - II

“Hawarê Dicle” romano hewtin o, cildo verên 2002 de, cildo diyin 2003 de çap bîyo. No roman formêkê şevbihêrkan de yo. Dengbêj Biro vano, “Şima waşt, ez zî vana. Qendîle tabifişnê û goş bidêne vîrîraşîyayan ser.” Û dest pêkeno, çend şewî behsê mîreyê Botanî Mîr Bedirxanî keno. Şexsîyet û hedîseyanê ê demî ser o goşdaran de qisey keno. Denbêj Biro şewa peyêne vano “De qendîle bitefênê û şorê.”

Her di cildanê nê romanî de sera-ser linga merdimî dengbêj û lulîyan ra rast nêbena. Hema-hema her rîpel de vengê awazê înan esto. Ver û verarde pirrî şîwane û bêrîvan ê!

“Ap Xelefêslê xo êzidî bî, dima bibî musulman; kar û barê xo şîwaneyîye bîye, bî rengê vengê xo û lulîya xo ya şeşqulikine kewtêne qalib bi qalib.

Hem westayê vengê hem zî westayê lulîye bî. Sey vengê xo lulîya xo zî, verê, xizmetê pesî de bîya, dima xizmetê însanan de... Hendê însanan pes zî, bîlxassa mîyî, nêmedarê heyatê ey é neçarî bîy. Ey zîwanê înan ra, înan zî nefes û lulîya ey ra zaf weş fehm kerdêne.”²⁴

“Mi ra teber, meclis heme weriştîbî pay. Dengbêj û sazband û lulvanê meclisî vengê xo birnabî, her kes pay ra û ez goşdar kerdêne, hurmet û rêzdarîya xo nişan dayêne.”²⁵

“(...) heyatê Ap Xelefî ra ey rê tena şîwanîye, lulîye, deyîrî, vengê xo û meseleyê xo mendbî, (...) lulîyêka kane ya deyîranê kanan ra yadîgar mendîye (...). Huyayîş, kaykerdiş, deyîrvatiş, lulîcenayîş

û ge-ge qiseykerdişê mi ra nîya mede mevaje ke nê qet çetînîye û derd-keder nêdîyo (...).”²⁶

“(...) dormeyê hênîyanê bînan ê Lalêşî de kom bîyênê, mîyanê vengê lulî, def û tembûran de şêx û qewalî²⁷ goşdaritêne (...)

“Mi uca fehm kerd ke kelam, qewl, lulî, def û tembûr seba êzidîyan

24-Uzun, Mehmed, Diclenin Yakarışı, (Kürtçeden Çeviren: Muhsin Kızılkaya) Gendaş Yayınları, İstanbul, 2002, r. 45-46

25- e.c. r. 83-84

26-e.c. r. 100-101

27-Qewal: Bawerîya êzidîyîye de keso rayber. Îtîqadê êzidîyan de şêx esto, şêxî dima qewal esto.

heyat o. (...) Qewl, lulî û deyîranê kurdkî timûtim bêzêko manewî dayênê ezidiyan. (...)”²⁸

“(…) Goş bide guwayîşê vayê koyê Cudî ser, goş bide vengê luliya şîwaneyî ser.

“(…) vengê luliya şîwaneyî de hedîseyê vizêrênê kedernakî...

“(…) Wa, va bi vengê luliye, dengbêj (...) bibo yew (...)”²⁹

“Qeraxê Dicle yo ke bi awazê dengbêjan û vengê luliyanê şîwanan a şên biyêne, nika tede girm-girma çekan bi. (...)”

Welhasilî kelim; veng û awazê dengbêjan û luliye wina dewam keno şîno...

Qey wina biyo? Muzîkê kurdan de cayê dengbêjan û luliye çî yo, yenê çî mana? Nuştoxî vato, “Senî ke banê înan hîm, estun, kutek û kêranan ser o awan benê, heyatê înan ê dewe zî veng û awazê lulî û lulvanan ser o awan benê.” Nuştoxî no îfade Ehmedê Fermanê Kîkî ser o vato. La şexsê ey de heme miletê kurdan qest kerdo. Ma no tesbît rast o? Nuştoxî romanê xo de qey hende giraniye daya bi lulî û dengbêjan ser?

Lulî enstrumanêka komplekse nîya. Viraştişê aye zor-zehmet nîyo. Dar ra virazîyena, zil ra virazîyena... Tede pêropîya hewt-heşt qulikî... Vengo ke nê qulikan ra vejîyeno zî pêropîya yew û nêmtav (game) o. Problemê xo yê akordî çin o. Akordê luliye xirabe nêbeno! Labelê darê aye maseno û deforme bena. O wext ci ra veng weş nêvejêno. Seba ke darê xo-nêmaso û deforme nêbo, daranê huşkan/pêtan (sey şimşîrêre) ra virazîyena. Serranê peyênan de metal û plastik ra zî virazîyena ke ne masena ne zî deforme bena.

Lulî enstrumana komelanê koçberan a. Hesas nîya. Ne hende rehet şikîyena ne zî problemê xo yê akordî esto. Merdim eşkeno xo reyde sey çuyî bifetelno. Senî ke qam-qilafetê xo ra manena çuyî, hîna zêde anegoreyê zerrîya koçberan a. Terzê heyatê koçberan luliye rê dest dano la enstrumananê hesasan rê dest nêdano. Xora lulî, esas enstrumana şîwanan a.

Ma kurdî pêro lulî cenenê? Mîyanê heme komelanê kurdan de ca û manaya luliye eynî yo?

Ney!

Kurdî miletêko multî-kulturel î. Cîya-cîya komelan ra yenê meydan. Wayîrê çendayê lehçeyan ê, çendayê dîn û mezhebê xo estê. Kulturê xo, tarzê heyatê xo, edet û toreyê xo yewpare nîyê. Nê heme

28- e.c. r. 193

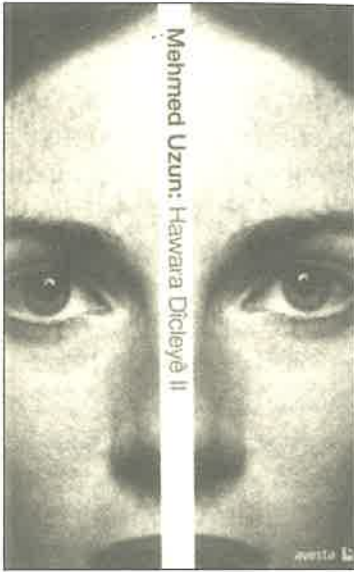
29- e.c. r. 225-226

komel bi komel vurîyenê. Terzê muzîkê xo û enstrumananê xo zî yewpare nîyê, komel bi komel vurîyenê. Mîyanê tayê komelan de giraniye temburî (saz) ser o ya, mîyanê tayênan de def û erbane, yê tayênan de lulîye... Ma vajî ke mîyanê elewî û yaresanan de cayê temburî xeylê-xeylê ezîz o. Nê komelî îbadetê xo bi tembur kenê. Tena îbadet de ney, heme heyatê nê komelan de tenbur esto. Înan rê bîyo ruh û manewîyat. Wina aseno ke tembur bi destê nê komelan, bi destê kurdan îcad bîyo, mîyanê cîya-cîya komel û mîletan de vîla bîyo. La senî ke heme kurdî lulî nêcenenê, heme kurdî tembur zî nêcenenê. Çunke enstrumanî goreyê terzê heyatê komelan vurîyeno.

Tembur enstrumanêko kompleks o. Viraştişê ey rehet nîyo. Ci rê daro xususî lazim o. Darê xo ganî hurdî-hurdî, tenik-tenik bêro taştene. Darê xo yo pêt çiqas weş bêro taştene, vengê xo hende weş û hol vejîyeno. Dar bi tena sereyê xo bes nîyo. Têlî, perdeyî, goşî, berzîn... Yê her têlî xususîyetê xo cîya yo. Tembur hetê vengê ra xeylê-xeylê dewlemend o. Akordê xo hesas o, ci rê westayîye, hunermendîye lazim a. Tembur anegoreyê terzê heyatê koçeran nîyo, enstrumanê komelanê cayîbîyayan (bi tirkî: yerleşik) o.

Mîyanê kurdan de senî ke eşîrê kirdasî (kurmancî) badê-badê cabîyaye (bi tirkî: yerleşik) bîyê û hîna zî tayê eşîrê xo koçer ê, enstrumana înan a serekîye lulî ya. Labelê senî ke eşîrê kirmancan (zazayan) koçer nîyê, mîyanê kirmancan de sey kirdasan koçerîye çin a, kulturê xo kulturê dewan û cîte yo, enstrumanê xo yo sereke tembur o. Badê, bi tesîrê dîn û îtîqadî kirmancanê cêrî (kirdê sunî) fek tembur ra veradayo. Kirdasanê elewîyan zî eynî semed ra dest bi tembur kerdo. Tirkanê elewîyan zî...

Mîyanê eseranê kirdasan (kurmancan) de dengbêjîye menşur a ke na zî xususîyetê komelanê koçberan o. Terzê dengbêjan û terzê hozanan/şairan/aşiqan eynî nîyo. Dengbêjî ca bi ca gêrenê, sanikan vanê, "stran" an vanê. Terzê "stran" an sey terzê kilaman (deyîran) nîyo. Kilaman de peyme esto; tayê bi 11 heceyan a yenê vatene, tayê bi 7 heceyan a... "Stran" an de peyme çin o. Kilamî bi enstrumanan a yenê vatene. "Stran"î timûtim bi enstrumanan a nê nê vatene. Selîm Temo vano, "Nêbeno ke ma 'kilaman' ra bivajê 'starn'. 'Stran' an de peymeyê heceyan ('hece ölçüsü') çin o û her dem bi enstrumanan a nêvajîyênê.³⁰ Sanikê ke dengbêjî vanê, sanikê hazir ê; sey Mem û Zîne, Sîyabend û Xece... Enstrumanê dengbêjan çin ê. Ca-ca xo de lulîye fetelnenê. La senî ke mumkin nîyo ke merdim eynî deqa hem lulîye biceno û hem

zî bivajo, vengê dengbêjî û vengê luliye tēmîyan de nêneqışiyenê, yewbînî ra cîya manenê. Ewro terzê dengbêjan hîna zêde wina yo: Tizbîye gênê xo dest, dest erzenê bi kerrikê goşî, hayy haa hîî... kenê. A game ke çî ame bi fek... Muzikê xo bêritm û bêpeym û bêenstruman o. Tena vengo silt û sade...

Mîyanê eşiranê kirmancan (zazayan) de bîlxassa mîyanê kirmancanê corî (zazayanê elewîyan) de dengbêj ney, hozan/şair esto. Yew komelî ke koçerîye ra fek verada û bi komelo cabîyaye, hozanî/şairî cayê dengbêjan gênê. Enstrumanê xo zî vurîyeno, luli

şina, enstrumanêko bîn yeno. Mîyanê kirmancan de no enstruman tembur o. Keso ke tembur ceneno û vano, ci rê “hozan”, “şair” yeno vatene. Seyîd Qazî xo rê “şair” yanî “hozan” vato. Kilamanê ey ra nimûneyê:

“Efkar meke şairê mi, êyê to berat o

Maya mi loqme da pîyê mi zerrê Heq viraşto.”

Yanî, xem meke şairê mi, ê to berat o; maya mi loqme dayo pîyê mi, zerrîya Heqî viraşt.

“Vaje şairê mi vaje dîna tim ma goş do”

Yanî vaje şairê mi vaje wa dinya timûtîm ma goşdar bikero.

“Uşîra xo ceno, şairê mi kata?”

Yanî, uşîra xo gêno, şairê mi kam het a (se ra) şino?

Terzê dengbêjan û terzê şairan eynî nîyo. Şair hîna zêde xo reyde tembur çarneno. Tayê şairî estê ke tembur ra teber yewna enstruman xo reyde çarnenê. Mesela, enstrumanê Silê Qijî kemaçe yo. Şair hem ceneno hem vano. Her di vengî tēmîyan de yewbînî tamam kenê. Vateyan de peyme û rîtm û aheng esto. Şairî bi xo ge-ge dewe bi dewe fetelîyenê, ge-ge zî şar bi xo şino bi dîyarê înan, hal-hewalê xo înan rê vano. Ma vajî, kesêkê xo merdo. Şairî rê behsê ê kesî keno. Şair, verê, hîkaya ê kesî goşdareno, dima enstrumanê xo gêno bi xo dest û kila-me erzeno kesê merdeyî ser.

Şair bê enstruman nêbeno. Mîyanê kirmancanê corî de tena cinî sey dengbêjan bê enstruman vanê. Enstrumancenayîşê cinîyan eyb yeno dîyene, coka cinî tena bi vengê silt-sadeyî vanê. (Labelê badê-

badê, cinîyan zî dest eşt bi enstruman.) Cîya-cîya sebebana ra bo zî terzê cinîyanê kirmancanê corî û terzê dengbêjan eynî yo.

Seserra vîstine de kulturê eşîranê kirdasan xeylê-xeylê bî populer. Heme kurdî bi nê kulturî amey zanayene. Kulturê ma yo dewlemen-do rengîn sîya na populerîye de mend. Beno ke ez vajî kurdî hema-hema pêro kewtîy bi vayê na populerîye ver. Înan bi nê çimî xo ra nîya da, mîletanê bînan zî bi nê çimî ewnîya înan ra. Sazge û dezgeyanê ma zî na populerîye ra teber taba nêard xo vîr. Ewro behsê muzîkê kurdan ke bî, hema dengbêjî û lulîye yena vîrê merdimî. Edebîyat û huner de veng û awazê nînan esto, timûtim behsê nînan beno. Mehmed Uzun zî kewto bi nê vayî ver. Romananê xo de timûtim heyatê eşîranê koçeran romantîze keno. Şiwaneyî, bêrîvanî, dengbêjî, mîyî, xeymî, lulîye... Ca-ca wina behsê xeyman keno ke ti vanî qey qesr û qonaxan teswîr keno. Mehmed Uzun hem kewto bi nê vayî ver hem zî hêz dayo bi ci. No va bi eseranê ey hîna zêde bîyo pêt.

Ez hêvîdar a ke kurdî hîna zêde mîletê xo yê multî-kulturelî nêzdî ra nas kenê, qîymetê dara xo ya rengîna wayîrê şax-şafîlan zanê. Dare tena bi yew şax nêbena!

BÊRE

Hemîd HOZAN

Bêre bira
Vaje mi ra
Pêxamberî
Ma r' rêberî

Bêre dedza
Vaje leza
Bike ferza
Meverd qeza

Bêre lajo
Pî to r' vajo
Bi destmajo
Bik nimajo

Bêre bawo
Vaje lawo
Laj û keyna
Yew vîna

Bêre dayê
Vaje wayê
Laj û vewî
Mi rê yew î

Bêre keyna
E' to r' vana
Ti se kena
Nêwanena

Bêre bapîr
Vaje dapîr
Ma weş zanî
Dinya fanî
Bêre heval
Vaje delal
Awa zelal
To rê helal

Bêre Hemîd
Vaje mecîd
To rê şîret
Mek xiyanet

HETÊ ŞUXULNAYÎŞÊ ZIWAN Û ÎDYOMAN RA TEHLÎLÊ HÎKAYA “BEYI SE BENA?”

Bilal ZÎLAN

1. DESTPÊK

Edebîyatê modern ê zazakî bi kovara *Tirêje* serra 1979 de dest pêkerdo. Mehemed Malmîsanijî nuştayê tewr verênî yê modernî weşanayî. Hikaya yewine ya kirdkî (zazakî) zî serra 1980 de bi nameyê “Engîştê Kejê” hetê Malmîsanijî ra bi mexlesê M. Birîndarî kovara *Tirêje* de weşanîyaya.¹ Na hikaye serra 2005 de “Antolojîyê Hikayanê Kirmanckî (Zazakî)” de rayna weşanîyaya.²

Badê 12ê êlula 1980î gelek nuştex û roşinvîrê kurdan şîbîy Ewropa. Ewropa de gelek kovarî amey weşanayene ke nînan ra yewe zî *Çira* bî. Serra 1995 de hûmara hîrêyine ya *Çira* de hikaya diyine ya kirdkî bi nameyê “Derdê Derwêşî” hetê J. Îhsan Esparî ra weşanîyena.³ Na hikaye “Antolojîyê Hikayanê Kirmanckî (Zazakî)” de rayna weşanîyaya.⁴ Nê wextan de dî hikayeyê Serdar Roşanî ke kurmanckî ra tadiyahê kirmanckî (zazakî) serranê 1995 û 1996 de hûmaranê 2 û 5. yê kovara *Çira* de weşanîyayê. Nameyê nê hikayan, yewe “Bircanê Diyarbekirî ra Mektubêke” û ya bîne “Gozêre” yo. Nê hikayeyî zî “Antolojîyê Hikayanê Kirmanckî (Zazakî)” de rayna weşanîyayê.⁵

1-M. Brîndar, “Engîştê Kejê”, *Tirêj*: Kovara Çande û Pişeyî, Hejmar: 2, Sal 1980, İzmir, r. 32-37.

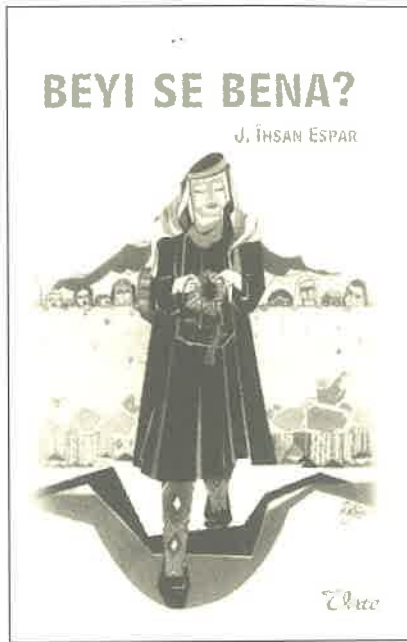
O ke neql keno: Roşan Lezgîn, “Kirmackî de Aversîyayîşê Hunerê Hikaye”, <http://www.zazaki.net/yazi/kirmack-de-aversiyays-huner-hkaye-101.htm>

2-Munzur Çem, *Antolojîyê Hikayanê Kirmanckî (Zazakî)*, Weqfa Kurdî ya Kulturî Li Stockholmê, Stockholm 2005, r. 57-63, O ke neql keno: Roşan Lezgîn, “Kirmackî de Aversîyayîşê Hunerê Hikaye”, b. linkê corên

3-J. Îhsan Espar, “Derdê Dewrêşî”, *Çira*, Kovara Kulturî-Kovara Komelaya Nivîskarên Kurd li Swêde, Hejmar 3, Îlon 1995, Stockholm, r. 55-70, O ke neql keno: Roşan Lezgîn, “Kirmackî de Aversîyayîşê Hunerê Hikaye”, b. linkê corên

4-Munzur Çem, *Antolojîyê Hikayanê Kirmanckî (Zazakî)*, Weqfa Kurdî ya Kulturî Li Stockholmê, Stockholm 2005, r. 31-56, O ke neql keno: Roşan Lezgîn, “Kirmackî de Aversîyayîşê Hunerê Hikaye”, b. linkê corên

5-Munzur Çem, *ecv*

Serra 1996 de kurdê zazayî ke Ewropa de mendênê Swêd de bi nameyê “Grûba Xebate ya Vateyî” kom biyê.⁶ Na grûbe serra 1997 de Swêd de kovara *Vateyî* vete. Serra 2003 de Îstanbul de Weşanxaneyê Vateyî ronîya û kovara *Vateyî hînî* Îstanbul de ameye çap kerdene. Na kovare hetanî 2010î 34 hûmarî vejîyaya û weşana xo hema zî dewam kena.⁷ Hetanî ewro zaf xebatê edebî yê kirdkî na kovare de neşr biyê.

Hîkaya “Beyi Se Bena?” ke ma ser o nê tehlîlî virazenî, nameyê kitabê hîkaya yê J. Îhsan Esparî yo. Na hîkaye, tewr verî 1997 de kovara *Vateyî* de hûmara 2, 3 û 4. de qi-

sim bi qisim weşanîyaya (8). Qismo yewin kitab de rîpelê 1-19, qismo diyin kitab de rîpelê 19-43, qismo hîrêyin ke kovare de weşanîyayo, kitab de rîpelê 43-62 miyan de ca girewto.

Badê, ma vînenê ke hûmara 8. de Roşan Lezgîn yew nuşteyê xo de hîkaya Îhsan Esparî rexne kerda. R. Lezgîn, no nuşteyê xo de tewirê na hîkaye rexne keno û hetê şuxulnayîşê ziwani de nuştişê tayê çekuyan ra îtirazê xo vano.⁹ Rayna eynî hûmare de J. Î. Espar, bi nuşteyêkê dergî cewabê rexneyanê Roşan Lezgînî dano û miyanê nê cewaban de derheqê hîkaya xo de zî gelek melumatan dano û rexneyanê Lezgînî ra xo paweno.¹⁰

Hîkaya “Beyi Se Bena?” bi nameyê ke kovare de weşanîyaya, badî bi eynî nameyî 2004 de hetê Weşanxaneyê Vateyî ra çap biya.¹¹ Kitab

6-Grûba Xebate ya Vateyî: http://www.zazaki.net/html_page.php?page=gruba_xebate

7-Kovara Vateyî: http://www.zazaki.net/html_page.php?page=vate

8-J. Îhsan Espar, *Beyi Se Bena?*, Vate, Kovara Kulturî, Numre: 2, Payîz 1997, Stockholm, r. 77; Îhsan Espar, *Beyi Se Bena? - II*, Vate, Kovara Kulturî, Numre: 3, Zimistan 1997, Stockholm, r. 50; J. Îhsan Espar, *Beyi Se Bena? - III*, Vate, Kovara Kulturî, Numre: 4, Wisar 1998, Stockholm, r. 79

9-Roşan Lezgîn, “Boya Welatî”, Vate, Kovara Kulturî, Numre: 8, Hamnan 1999, Stockholm, r. 62

10-J. Îhsan Espar, “Derheqê Boya Welatî De”, Vate, Kovara Kulturî Numre: 8, Hamnan 1999, Stockholm, r. 76-79

11-J. Îhsan Espar, *Beyi Se Bena?*, Weşanxaneyê Vateyî, Îstanbul, 2004

de tena yew hîkaye ca gêna û na hîkaye qasê 60 rîpelî yê. Bi no hawa merdim şêno sey yew hîkaya derge bihesebno. Hîkaye çî moc ke kovara *Vateyî* de weşanîyaya, no hewa zî kitab de ca girewto. Tena, çend cayan de ke xeletîyê herfan bîyê, ameyê rast kerdene.

2. KUNYE

Nameyê nuştox û kitabî: J. Îhsan Espar, Beyi Se Bena?

Weşanxane: Weşanxaneyê Vateyî

Tarîx, cayê çapkerdişî, rîpel: Payîz 2004, İstanbul, 62 rîpelî

3. TEHLÎLÊ MEWZUYÊ HÎKAYE

a. Mewzu (Babete): Hîkaye de yew cinîya vîyamenda ke mêrdeyê aye raştî de nêmerdo, tena vîndî bîyo û tay çîyê nebaşî ke na cinî sereyî ser de yenê, nînan ra behs beno.

b. Xulasa: Hesên Axayî rê xebere yena ke lajê ey esker de merdo. Dewe de xebera mergê Serdarî vila bena. Hesên Axa yew het ra lajê xo rê dejenoyew het ra zî halê veyva xo ser o fikirîyeno. Seba ke dewe de derheqê veyva ey Beyi de zaf qalî vajîyenî, Hesên Axa veyva xo, lajê xo yê bîni ke zewejnayeyo, ey rê mare keno. Na ray bîneteyê di veyvan de qewxe û bêhuzurî yenê meydan û Beyi wazena ke xo axur de bixeqna. Labelê vîstirîya aye pêaqlîyena û aye xeqnayîş ra xelisnena.

Rojêk eskerî yenî dewe û benê mêmânê zamayê Hesên Axayî, Mela Mehmudî. Yew esker Beyi serê ortmeyî de vînenoy û çim şikneno. Bengî zî nê halê eskerî vînenoy û eskerî kuweno. Labelê badê, eskerî yenê dewe Bengî û Mela Mehmudî pîya benê dekenî hepis. Semedo ke her di lajî zî Hesên Axayî dest ra şîyê, Hesên Axa zaf qehirîyeno. Demeyêk vîyareno, lajê Hesên Axayî ke esker de vîndî bîyo û înan vato qey merdo, yeno dewe. Hîkaye bi ameyîşê lajê vîndîbîyayî qedîyena û bi persa "Beyi nika se bena?" qedîyena.

c. Strukturê Mewzuyê Hikaya: Hikaya "Beyi Se Bena?" new qisman ra ameya meydan. Nê qisimî bi numre bellîkerde nîyê labelê bîneteyê her qisimî de hîrê hebî estareyî (***) ronîyayî û bi no hawa babetî yewbînan ra cîya bîyê.

Hîkaye, bi behsê Hesên Axayê Sayêreki û dewa Sayêreki dest

pêkena. Vernî de teswîrê dewe, banê Hesên Axayî û Eynîyê Derdî beno û meseleya nê eynî vajîyena. Hem meseleya eynî de hem cayanê bînan de behsê çiyê folklorîkî beno. (r. 9, 57) Qismê bînan de nuştox fesal-fesal dekeweno mîyanê hîkaya xo ya esasî.

Nuştoxî hîkaye bi çimê xo vata. Labelê zaf cayan de bi çimê qehremanan zî hîkaye dewam kena. Bi xususî, wexto ke mîyanê hîkaye de qehreman ewro ra şero zemano vîyarte, o wext hîkaye bi çimê qehremanî dewam kena. Hîkaye de Hesên Axa û Geloyê Xîntî ser o ca-ca no uslub ameyo xebebnayîş.

Nuştox zaf rey teswîrê cayan û merdîman keno. Mavajîn wexto ke Beyî ra behs keno bi hawayêko derg şekl û şemalê aye teswîr keno. (r. 17) Serqehremananê hîkaya de tehlîlê psîkolojîkî zî estê. Bi taybetî, Geloyê Xîntî ser o tehlîlê psîkolojîkî zaf î. (r. 24-32)

Hîkaye de tayê cayan de bi fekê qehremanan behsê bawerî (dîn) beno. Ge-ge bi çimêkê objektîfî, ge-ge zî bi çimêkê rexnekerdişî behs beno. Mîyanê hîkaye de zaf cayan de behsê tarîxê kurdan beno û bi hîsê millî tayê meseleyî vajîyenê. Mavajî, vernîya hîkaye de qiseykerdişê Hesên û Huseyn Axayî de hetê cuntaya 27 gulane 1960 ra surgunkerdişê kurdan vîyareno (r. 15). Dima ke heyatê Geloyî ra behs beno, Şêx Elîyê Palî ser o fikrê bawerî û dînî ra bi hewayo derg û bi çimê rexneyî yeno behs kerdene. Reyna, analizê karakterê Şêx Efendî û Geloyî de dewaya kurdayetî vajîyena. Wexto ke Hesên Axa meseleya Beyî ser o, fikirîyeno şîno verê resmê Şêx Evdîrehîmî ke wazeno tede ardim biko û derg û dila fotografi reyde qisey keno. Ewta de meseleya Şêx Evdîrehîmî ra behs beno ke çawa camêrd û egîd bîyo û derheqê mergê ey de malumat dîyeno.

Peynîya hîkaye de wexto ke Geloyo Xînt vejîno banî ser û veng dano dewijan, weyra de tay edetê dewijan xirab vînenê, vera eskeren de tersayîşê dewijan rexne keno û behsa yewbîyayîşê kurdan keno (r. 61). Ma ney ra ma fehm kenî ke nuştox wazeno ke meseleya Beyî ser o yew fikro neteweyî zî bido wendoxan.

ç. Ca û Wext: Hikaye, esas dewa Sayêreki de vîyarena, ge-ge hîkaye de cayê bînan ra zî behs beno.

Wext tam dîyar nêbo zî ma dîyalogê Hesên û Huseyn Axayî ra fehm kenî ke serra 1960 ya, Tirkîya de îxtîlal bîyo, cuntaya Cemal Gurselî bîya hukmat û tayê kurdî hetanî Sêwas surgun bîyê. (r. 15)

d. Qehremanê Hîkaye: Hesên Axayê Sayêreke (Hesên Selîmanî), Perîxani (cinîya Hesên Axayî), Huseyn Axa (pîyê Beyî

û datzayê Hesên Axayî), Derdî (cinîya Huseyn Axayî û maya Beyî), Serdar (lacê Hesên Axayî), Beyî (Cinîya Serdarî û veyva Hesên Axayî), Bengî (lacê Hesên Axayî), Ziravî (cinîya Bengî), Mela Meh-mud (zamayê dewe), Hesîba (cinîya Mela Meh-mudî, waya Hesên Selîmanî), Gelo (Geloyê Xînt), Bilal (Kerwa Bilal), Çawuş (cendirme).

4. TEHLÎLÊ ZIWANÊ HÎKAYE Û ÎDYOMÎ

a. Hetê Ziwanê Standardî ra: Seba ke na hîkaye verî kova-ra *Vateyî* de neşr bibî û o çax hema derheqê kirdkî (zazakî) de tayê çiyê standardî tesbît nêbibîyê, hîkaye de tayê cayan de çekuyî bi fekê mehelli nusîyayê. Mesela, tayê çekuyî ke ganî pîya binusîyê, çiya nusîyayê. Mavajî, tede sey “te de”; pêser sey “pê ser” nusîyayê (r. 19). Semedê îzafeyê makî, “-i” xebetnîyayo labelê nika standard de “-e” ameyo qebul kerdene. Nuştokî hetê zemîrê şexsan ra ziwano standard şuxulnayo. Mesela; “ey”, “aye”, “înan”. Herinda “ko” de zî “do” ameyo xebetnayene ke no standard o. Labelê hetê zemîrê îşaretî de fekê mehelli şuxulnayo. Mavajî, herinda “a” de “aw” xebetnayo. Rayna ma vînenê ke herinda edatê “bi” de “ebi” ameyo şuxulnayene. Sewbîna, tayê kelîmeyê ke bi fekê mehelli nusîyayê, nê yê: vîşêr, hutin, tetun, tînc...

Hîkaye, çiyê ke ma cor ra vatîy, înan ra teber, bi ziwano standard û fesîh ameya nuştîş. Wexto ke merdim waneno, seke ewro nusîyayo, ci ra weş fehîm keno. No zî yew het ra nawneno ke standardê kovara *Vateyî* binê xo dekerde û saxlem o.

b. Çekuyê Tekrarbîyaye û Diletayî: Hîkaye de zaf caran di çekuyê tekrarbîyayeyî ke sey “ge-ge”, “verra-verra”, “yew bi yew”, vîyarenî. Reyna çekuyê diletayî zî sey “rut û repal”, “zem û zuran”, “tarr û turr”, “dije-mije”, “taket-naket”, “inheta-aheta”, “exxaynî-puffaynî”, “naynî-rijnaynî”, “naşt-daşt”, “tarr û turr”, “çiy-mîy” mîyanê hîkaye de gelek cayan de vîyarenê.

ç. Çeku û Termê Dewan: Seba ke hîkaye dewe de vîyarena, gelek çeku û termê ke hîna zaf dewan de şuxulnîyênê yan zî derheqê dewan de yê, zaf vîyarenî. Hetê **cografya** ra nameyê dewan “Sayêreki” û “dewa Binêkoy”; nameyê eynîyan. Nameyê “Eynîyê Sayêreki”, “Eynîyê Derdî”; nameyê cayan “bostan”, “goli”, “axpîn”, “axir” û sey înan zaf çekuyî vîyarênê. Nameyê **daran** ra “dehlêr, sayêr, mişmişêr, alunçêr, saluncêr, navlêr, murwêr, encilewr, mazêr” û sey nînan

tayna nameyê daran mîyanê hîkaye de vîyarênê. **Karê dewe** ra: “ci-tekerdiş, çînâyîşê terkan, birnayîş û piştişê rezan, awdayîşê hêgayan, velgbirnayîş, bostanawdayîş, xetekendiş, eşefekerdîş û sey nînan tayê çekuyê binî vîyarênê. Nameyê binî ke eleqeyê înan û heyatê dewe esto, nê yê: “ortme, nazbalî, maxî, mirdaqî, mênêb, lindan, huwe, ariş, zixêre, toxim, şîrne, firaq, niqr, lêyê mehsirî, tar û turro wişkkerde, nivîn...”

d. Vateyê Verênan, Zewtî û Teşbihî: Zaf cayan de nuştoxî vateyê verênan, teşbihî û zewtî şuxulnayê. Vateyê verênan ra, “Hûmay da Hûmay girewt”, “Tasi ke rayê çiringay, ha zurî ha raşt, rayê çiringaya”; teşbihan ra “tinci eynî sey qutîya tutinê to bereqîyaynî”, “ridê Hesenî ra ewnîya ki sey şewî tarî bîyo”; zewtan ra “Mela key înan bixerepîyo” ma şênî sey mîsalî nişan bidê.

e. Şuxulnayîşê Îdyoman: Îdyomî, dewlemendî û rindîya ziwani nîşan danê û esaletê ziwani nawnenê. Merdim eşkeno yew paragraf bi yew îdyom îzah biko. Mîyanê îdyoman de tarîx, orf û adetê miletî ca gêno û xezîneya kulturî muhafeze keno. Heto bin ra zî nuştiş û qiseykerdiş de şuxulnayîşê îdyoman nîşan dano ke nuştox yan zî qiseykerdox hakimê ziwani yo, eleqeyê ey û ziwani zaf xurt o.¹²

Hîkaya “Beyi Se Bena?” de hetê şuxulnayîşê ziwani ra tewr muhîm belkî zî xebebnayîşê îdyoman o. **Kitab** 62 rîpelan ra îbaret o û tede 70 ra zêde îdyomî estê. No zî nawnenno ke nuştox hetê îdyoman ra hîkaya xo gelek dewlemend kerda û têkilîya nuştoxî û ziwani zaf xorîn a.

ê. Îdyomê ke Ameyê Tesbît Kerdene: Îdyomê ke kitab de vîyarênê û ma tesbît kerdî 73 heb ê. Îdyomî kitab de mîyanê cumle de çi hawa û kam rîpel de vîyartê, ê zî pîya nûsiyayê.

pişa xo xişn biyayene: Labelê semedo ki, pişa sayêrekijan biney xişn bena, ebi lacekê binêkoyijî qayîl nêbenî û keyneki nêdanî. (r. 8)

aqil firnayene: Lacek na keyneki ser o aqil firneno û yaban keweno. (r. 8, 17)

porê kesî sipî kerdene: Heyana ki tetun erînaynî çend muyê porê rotoxî sipî kerdinî. (r. 9)

pîze pê nêveşnayene: Sewbîna guran ser o nê, la herçî qaydê tetunî rê pîzze peran nêveşnaynê (r. 9)

12-Roşan Lezgîn, Ferhengê Îdyomanê Kurdî (Kirmanckî / Zazakî); Weşanxaneyê Vateyî, İstanbul 2005, r. 5

goşi bel kerdene: Hema xafil ra hewranê sîyayan goşi bel kerdî, verra verra hewrî giran bî, varanî dest pêkerd û laser ame... (r. 10)

destî xo ra vera nêdayene: Tena dayka Serdarî, Perîxani, destî xo ra verra nêdaybî; nê cayan ra şêx û mela nêverdabi ki nêşîbî hetî, zîyari nêmedibî ki nêşîbî ser. (r. 10)

gan ci ra vejîyayene: Mergê Serdarî ra pey yewrayî gan ti re vejîyabi, zerd û zirmêlêqi bîbî. (r. 11)

serê ziwani ra qisey kerdene: Ebi seredê ziwani aye reyra qisey kerdinî. (r. 11)

tersê xo şikîyayene: Nê serranê peyenan biney tersê aye şikîyabi. (r. 11)

paşte pêt biyayene: Demeyêk o her di lacê xo zî zewecnaybî paştey aye hîna pêt bîbî ki Heseni hinî fek zewacî ra verra dayo. (r. 11)

fek ci ra veradayene: Heseni hinî fek zewacî ra verra dayo. (r. 11)

ca bide nêkewtene: Ca bide nêkewtinî, nêşaynî texmîn bika ki Heseni do xeberdayîşê aye ra pey se biko. (r. 12)

kiştanê kesî qul kerdene: Axa, zanî nê datizanê to bi qalanê xo kiştê mi qulî kerdî. (r. 12)

sereyê xo girwetene û rageyrayene: Ez serey xo bigîra kam heta rageyra? (r. 12)

zerrîya xo dinya ra serd biyayene: Destê ey nêgirewtinî karêk biko, zerra ey dinya ra serd bîbî. (r. 12)

teliyan ser o ronîştene: Herçiqaş nêano xo ser zî seki teluyan ser o ronîşte bo. (r. 15)

tewî girewtene: Tewî girewtbî, nêzanaynê se biko. (r. 15)

rike bestene: Ez nêzana nê hukumatî çî rê rika xo Şêx Elî Efendî besta. (r. 16)

derd kesî têwdayene: Helbet Huseynî rê zî weş nêbi ki derdê Heseni têwdo. (r. 16)

pê dejayene: Naşt-daşt ra tanî qalî ey goş ra kewt bi, pey dejabî. (r. 16)

bi risipîniye xelesîyayene: Nika înan ganî çiyê bikerdinî, no bela ra ebi risipîney bixelesîyaynî. (r. 16)

şerefê xo panc perey biyayene: Hûmay nêko eki çiyêdo xirab biqewimîyo, şerefê înan beno panc perey. (r. 17)

qîymîş nêbîyene: Ridê Heseni ra ewnîya ki sey şewî tarî bîyo, qîymîşê ey nêbi. (r. 17)

rîyê xo roşn biyayene: Va “dato, ma şewî qedênay” yewrayî rîy Heseni roşn bi... (r. 17)

dinya xo hesnayene: Eki Perîxani a cili mîyan di nêdînî dinya xo hesnaynê. (r. 18)

sere maşayene: Xirrayîşê aye endî vîşî bînê ki beyi gêj bînî, serey aye masaynî (r. 18, 59)

çimê xo pêser nayene: Biney çimê xo naynî dim a werîştinî şînî bostan aw daynî. (r. 19)

aqil birnayene: Aqilê to na mesela ra çi birneno? (r. 20)

di gamê xo pê nêmendene: Labelê di gamê ey pê nêmendinî. (r. 20)

murizê xo tirş kerdene: Her di leweyî xo ser pêsernay, murizê xo tirş kerd, çimê xo girewtî, leweyê ey çend ray pêro ginay. (r. 20)

qale ra dejnayene: Lezalez nêwaştinî qalê ki dewijî şênî pey bidejî, biko. (r. 21)

sereyê mesela ronayene: Hesîba biney sereyê mesela bironaynî ka micêci ey abo... (r. 22)

yew çilka gonî nêameyene: A game yew kardî bidaynî mi ro, yew çilka gonî mi ra nêameynî. (r. 22)

ne hewanayene ne zî ronayene: Mi hinî ne hewanay ne zî ronay. Ez werîšta xo rê şîya. (r. 22)

goşanê xo ra bawer nêkerdene: Mela Mehmudî gama ki Hesîba goşdarit, goşanê xo ra bawer nêkerd, ey vatinî qey Hesîba di caran qalî nêvindena... (r. 22, 30)

mesela têwdayene: Nika ey zî şîyaynê na mesela biray têwdo... (r. 22)

dekewtiş gandê kesî: Mesela Beyi hinî gandê ey kewtibî. (r. 24)

vîye kewtene: Çi rê wina nêderd, kul û kederê dinya heme kewto mi vîye? (r. 25)

zîr û zeberê çî vetene: Ti çirê endi meraq kenî, wazenî zîr û zeberê heme çî vejî? (r. 25)

ca teng bîyayene: Vatinî qey ard û asmîn nika pê resenî, ca piro teng bibi. (r. 25)

nêşînayîş xo tepîşyayene: Ez qey endi nêbîyaye ya ki ez nîşna xo bîtepîşa? (r. 26)

dekewtiş tengane: Kotî yew bisilmane bikewtinî tengane ey xo bide resnaynî, de rê ardim kerdnî. (r. 27)

aqil sere ra kerdene: Tersabi ki Efedî bi qiseyanê anaserênan ey aqilê serî ra biko. (r. 31)

gan û îman xo ro girewtene: Huskîyê şîwanî gan û îman xo ro girewtî, qeza ra hetanî Sayêreki vazdabi. (r. 33)

qeseba veşayene: Eki Serdar ezeb bibînî, ez ka rayna derdê xo bîanca, ka qesebaya mi biveşa la ka Hûmay sebir bido mi. (r. 35)

riyê kesî vajor kerdene: Ti şarê xerîbî ca verdi ez senê ridê Dat Huseynî vajor bika! (r.35)

pê fek huyayene, pey de mezelê yewbînan kendene: Ti zanî ma çend nêbîyayeyî; ma pê fek huwenî, la pey di ma mezelê yewbînan kenenî. (r. 35)

xo fek ro dayene: La qalê dewijan nêqedîyaybî, zaf meseleyê bînî zî bîy ki înan xo fek ro daynî. (r. 36)

rî nêgirewtene: Seki pêrû pîya yew suco giran biki û rîyê înan nêgiro yewbînan ra biewnî. (r. 36)

bi serê ziwani qisey kerdene: Ziravi, Perîxani di zî ebi sereyê ziwani qisey kerdîni. (r.37)

sere werdene: To serey Serdarî werd, nika dora Bengî ya. (r.37, 59)

camêrd peysayene: Qey to rê camêrd peysa bi? (r. 37)

kewçika kesî de vejîyayene: Wazeno o teres to xo rê mare biko, ti çirê kewçika mi di vejîyêna? (r. 38)

dinya çimanê kesî de sîya kerdene: Bi qiseyanê xo a kiştîbî, dinya çimanê aye di sîya kerdbi. (r. 38)

sîy teqîyayene: Ekek kesî xortê balixbîyayeyî zî bihûmartitînî sîy biteqaynî ancax dewi ra pancas-şetî camêrd vejîyaynî. (r. 40)

guneyê kesî girewtene: Dewijan guney ey girewtinî vatinî: "Mela semedo ki zikat û fitran heq biko wina keno." (r. 40)

kesî ra bi çimê xirab ewnîyayene: La nika ki Beyi amey ortmî ser û cendirme ebi çimbê xirabî ti ra ewnîya, reng Bengîyî ra nêmend... (r. 42)

keyeyê kesî veşnayene: Nê keyxerepîyayî key ma veşna, da hukumatî ro! (r. 42)

har bîyayene: Gîdîno, bêrê Bengî harr bîyo, dayo hukumatî ro! (r. 42)

zik û ziwa mendene: Perîxani zik û ziwa mend bî. (r. 43)

hêş sere ra şiyene: Hêş mi sere ra şibi, mi ê bînî nêdî. (r. 48)

quça neletî bîyene: Bengî bibi qareman, Huseyn zî quça neletî. (r. 50)

eştîş adirî mîyan: Kerway mi ebi destanê xo eşt adirî mîyan! (r. 50)

kabeyê kesî şek ameyene: Xora dewijî înan ra weş nêbî, nika kabeyê înan şek amebi. Ebi pîleya înan yarî kerdinî. (r. 51)

pirnika kesî ra kewtiş: Mi yew xort dî, to vatinî qey hema Serdar pişkayo û vato "çelp" pirnika ey ra kewto. (r. 53)

ziwanê xo nêşiyayene: Werrekîna ez nêpersaynî (...) Ez bi ziwane xo nişna... (r. 54)

lingî erd ra mendene: Willay eki ez vaja lingê şima ard ra manenî. (r. 54)

qali feke de cawitene: Herê ti se vana vaji, ti çi qali fekê xo di cawena? (r. 54)

fek heta pey goşan şiyene: Qalî weşî kerdî, fekê ey şî heta pey goşanê ey. (r. 55)

goş nayene: Eke keko Hesên goş mi no, emşo na bêyewma çiftelî erşaweno keyeyê bawke aye. (r. 55)

qeseba çizayene: Beyî ra ewnîyay, qesebay aye çizay, va “Ya Rebbî ma ecrê na keyneki ra senê xelisîyênî?” (r. 57)

hewa kewtene: Kam gama ki nê qiseyan pey hesîyaynî hêrsan ver hewa kewtinî. (r. 59)

fek akermende ewnîyayene: Dewijî zî fekê înan akermende ey ra ewnîyaynî. (r. 60)

5. NETÎCE

Hikaya “Beyî Se Bena?” hetê struktur û teknîkî ra qasê hikayanê modernanê binan serkewte ya. Mewzûyê hikaye şinasî yo û miyanê cuya şarî ra ameyo girewtene. Hikaye esasê xo de bi tewirêko realîst ameya nuştene. La hikaye de hetê hîsê neteweyî ra nîyetê mesajdayîşî zaf xo dîyar keno.

Hikaye hetê şuxulnayîşê ziwani ra zaf dewlemend asena û xusûsiyetanê na hikaye ra o tewr muhîm no yo. Ziwaneke zaf tebî ameyo şuxulnayene û no ziwani mekan û babeta hikaye reyde zaf munasib şino. Seni ke dewe de pîlanê kirdan wexto ke cematêk de qisey kerdîn, di qalanê înan ra yew vateyê verênan yan zî îdyomêk bi, qehremanê na hikaye zî di vateyanê xo ra yewe de îdyomêk şuxulnenê. Yeno zanayene ke nuştex Îhsan Eşpar, verê na hikaye bi nameyê “Tanî Estanîkî û Deyîrê Ma”¹⁴ yew xebata folklorîk kerdbî û na xebata xo de folklor û kulturê Pîranî ra nimûneyî arêdaybî. Wina aseno ke na babete de techîzat û pisporîya nuştexî, bingehê ziwaneke na hikaye zî viraşto.

Na hikaye, hem edebîyatê kirdkî de nimûneyê hikayanê verênan ra ya û hem zî edebîyatê modern ê kirdkî de cayê xo yê muhîm esto. Hetê folklor û şuxulnayîşê ziwani ra nimûneyêka baş a û nê cîhetî ra tam dana wendoxî.

13-Tanî Estanîkî û Deyîrê Ma, Weşanên Rewşen, Berlin 1995/ Çapa diyine: Weşanxaneyê Vateyî, İstanbul 2004

6. BÎYOGRAFÎYA J. ÎHSAN ESPARÎ

J. Îhsan Espar 1956 de Pîran de maya xo ra biyo. Ey 1979 de, Dîyarbekir de Enstîtuyê Perwerdeyî qedênayo. Demeyêko kilm Kurdîstan de mamostetîye kerda. Menga nîsana 1982 de Kurdîstan ra vejîyayo û nika Swêd de ciwîyeno. J. Îhsan Esparî unîversîteyê Stockholmi de tarîx û averşîyayîşê zîwanê ciwananê dizîwanîyan û yê Gävle de zî ilmê cematki wendo.

Hetanî ewro gelek nuştayê eyê kurdkî (kirmanckî, kurmanckî), tirkî û swêdkî, hîkaye û şîirî eyê kirmanckî kovar û rojnameyan de neşr biy. O serra 1997 ra endamê redaksîyonê kovara Vateyî û serra 2001 ra zî yê Weşanxaneyê Apecî yo. J. Îhsan Espar Grûba Xebate ya Vateyî reyra standardîzekerdişê lehçeya kirmanckî (zazakî) ser o zî gurîyeno.

Eserê ey ke weşanîyayê:

Tanî Estanikî û Deyîrê Ma, Weşanên Rewşen, Berlîn 1995/
Çapa diyîne: Weşanxaneyê Vateyî, Îstanbul 2004

Beyi Se Bena?, Weşanxaneyê Vateyî, Îstanbul 2004

Dilopê Zerrî, Weşanxaneyê Vateyî, Îstanbul, 2008

Ferhengê Tirkî-Kirmanckî (Zazakî) çapa hîrêyîne ya hîrakerdiye, Weşanxaneyê Vateyî, Îstanbul 2009, (No Ferheng, Grûba Xebate ya Vateyî reyra amade kerdo.)

Rastnuştîşê Kirmanckî (Zazakî), Weşanxaneyê Vateyî, Îstanbul 2005 (No kitab, Grûba Xebate ya Vateyî reyra amade kerdo.)

Nê kitabên ra vêşer 17 hebî kitabê tadayeyê ey weşanîyayê. Zafaneyê nê tercumeyan hîkaye û estanikê ke seba domanan ameyê nuştîş ê.¹⁴

14-J. Îhsan Espar [Biyografi], amadekerdox: Roşan Lezgîn, <http://www.zazaki.net/haber/j.-hsan-espar-99.htm>

ZERRÎYA TO PELEYÊ VEWRI

Oktay ERSOY

Zerrîya to heway peleyê vewri ya
Gedeyo ki hema newe marda xwi ra beno
Ti zî heway gedeyî ya
Wexto ki rîyê to huyeno
Tede gulî abenê
Gumî to wirdî polona şonê war
Û qulqulikî benê
Çimê to beriqyenê
Ayo wext
Zerrîya mi têdi kaykena
Ez heze ki bena yew mîlçiki
Perê mi bibî
Beno ki ez bifira.

DERSA KIRDKÎ DEST PÊKERD

Berxwedan PÎRANIJ

Serra di hezar û des
Mamosta Roşanî va bes
Gelê kirdan pêser bîn
Seba dest pêkero ders

Dersa kirdî lehçe ya
Ma kirdanê dimilan
Va lez bikerê erey o
Şad bikerî ganê medan

Vernî, va, ez bi qirban
Nîyadê goş bidê mi
Şima rê bîyara zîwan
Armanco girs û giran

Armancê ma o yewin
Qal û qisey û xeberdayîş
Yê dîyin û hîrêyin
Weşwendîş û rastnuştîş

Çi wendekar û suxtey
Çi malim û mamostey
Pêro pîya pêser bîn
Têqewet kewî bi rindey

Ger pers kerî vajîme
Rayîr çi yo mamoste!
Ez do vajî musayîş
Reyna, tekrar musayîş

Badê na rayberî û
Şîreto zaf erjaye
Va qey emşo bes nîyo
Şewe amey nêmey şewe

Ma va, sipas mamoste
Ti merdimêko delal î
Do heme dost û hevalî
Tim o paştîya to bigêrî

-I-

Bêriye...

Îstanbul, Taxa Gazî

Şewa tarî ya. Teber ra hurdî-hurdî şilîye varena. Lambayê kuçeyî yew bi yew roştîye danê şewe. Roştîya lambaya kuçeyî kewena yew banêde qijkekî ser; banê domananê Xalitî ser. Kuçe de serê silondî de çend kutikî bîbî kom û lawayêne yewbînî. Hebê cêrê înan de zî di pisingî koka yew dare de înan ra nîyadayênê. Wexto ke bîyêne şewe taxe kutik û pisingan rê mendêne. Serê her silondî de yan kutikî bîyêne kom yan zî pisingî. Êdî hetanî şodir bîyêne zelal veng û qijayîşê înan nêbirîyayêne.

Taxa Gazî de banê kanî têkîşte de hetê barajî ser bîyêne derg û şiyêne. Çeyê domananê Xalitî tîya bî. No hetê taxa Gazî hîna sey dewe bî, mîleto ke nê hetê barajî de nîştêne ro, zafê înan rojhelat ra amabîy nê cayan. Ê ke tîya nîştêne ro feqîrî bîy, pêro zî karkerî bîy; şodir şiyêne kar û şan de gêrayêne ya ameyêne çeyê xo. Nê hetê taxe de dîwaranê banan pêrunê ra sloganî amebîy nuştene û sîyasetê taxe nê hetê de germin bî... Wexto ke bîyêne zimistan nê hetê taxe de miletî soba nayêne ro û kolî û komir vîştêne ta. Dûyê lojînan, seke dewe bo, winî taxe ser a bîyêne berz û bîyêne vila.

Hetê cêrê taxe ser zî apartmanî bîyêne derg û şiyêne. No hetê taxe goreyê corî rewşa xo tayêna rinde bî û wayîrê mal û milk bî. Êyê nê hetî dewlemend bîy. Nê hetê taxe de nêweşxaneyî, karxane û dikani estbîy. Wayîrê înan zî çiqas ke qismêk hetê rojhelatî ra bê zî zafêrî reyna rojawan ra bîy. Coka no hetê taxe de lojînan sey hetê corî dû nêkerdêne; nê hetê taxe de gazê tebîî amayêne tavîştene.

* * *

- Heqooo! Êdî bes ooooo!

Zereyê banê qijkekî de vengê Xalitî bêvengîye kerde lete. Senî ke Xalit qîra Memed Alî û Ferhadî ser, înan odaya peyî ra xo eşt mîyanê

salone, elektrîk vîşt ta, zereyê salone bî roşt. Verê pencera banî ra yew kewoke pertî day piro û vîyarte. Xalit mîyanê araçî de mendbî. Bîna xo nêamayêne, bibî top, bibî qasê lapê. Mîyanê cile de giran-giran nalayêne.

Xeylê wext o ke halê xo wina yo; hewn çiman nêkuno...

Ferhad hama şî leyê pîyê xo û destê pîyê xo pêgirewt û virane vîşte pîyê xo ra. Memed Alî winî lingan ser o vinet û qayîtê pîyê xo kerd û va:

- Bakil, ez qida, se bî to nîya qerena?

- Qida qida, çiyêde mi çîn o, çiyê çîn o!

Ferhad leyê pîyê xo ra uşt ra şî yew xewliye arde, araçê rîyê pîyê xo kerd pak, dermanê ey ardî day ci. Xalit heliyabî, zaf bibî zeîf. Çimanê ey de roştîye nêmendbî. Rîyê Xalitî ra kifş bîyêne ke rewşa ey zaf rind nîya. Dest û payê Xalitî lerzayêne. Ferhadî destê pîyê xo kerdî mîyanê lapa xo û zixm şedinîti. Xalitî qayîtê zereyê çimanê Ferhadî kerd û hebê vengêde barîkekî va:

- Ero lajo lajo, çiyêde mi çîn o! Mi yew hewnêde xirabin dî coka...

Ferhadî hebê vengêde nerm va:

- Wilayî to rind nîya bakil, to rind nîya! Ma nê nêweşxane verday ne zî doktorî verday Îstanbul de. Ma reyna zî derdê to rê çarê nêdî. Heya nêweş a tamam, labelê no senê jan o kewto canê to, to şew û roj wîna nalena û nêkuna ra?

Xalitî binê çiman ra nîyada û va:

- Ero bawo bawo, o yo ke bîyö şîyo, şîma qe xo dejnenê ke bilasebe. Xora destê şîma de çi esto ke şîma çi danê mi? Na saete ra dime mi rê merdene teyna ke rind a, teyna ke kar a. Xora doxtoran zî va, "êdî erey kewto no, cîgerê nê qedîyê. Xo rê bicê berê..." Mi bi goşanê xo hêşna, mi bi goşanê xo...

Vinet, sereyê xo kerd berz û qaytê saeta dêsi kerd. Saete ameyêne çarê şodirî. Seke xo bi xo de qisey bikero reyna ver kerd ci û va:

- Lo şîmanê Heqî kenê mi nê Îstanbul ra, na taxe ra bivejê ez qida û belayê şîma bicerî. Mi berê welatê mi. Mi bîrîya erdî kerda, bîrîya dar û kemerî... Ez şorî serê mezela Gula xo rîyê xo wela mezela aye ra kî. Hena ke nêmerdo ez xo rê şorî yew rey reyna ê cayan bîvînî. Heya, zanena dewijî ma mi ra hes nêkenê labelê... Mi vizêrî yew xeyal dî bawo, ez mirena, wele bena mi ra sey maya şîma. Ez şîma ra teyna yew çî wazena yewbîn ra wayîr bivejîyê, yewbînî bizanê û yewbîn medejne. Kesî medejnê, kesî... Mi zaf xeletî kerdî, zaf însanî dejnay bilasebe labelê nika senê mi de kulî bîyê kul û derd, bîyê jan...

Qiseyê xo nêqedînayî û vinet.

Memed Alî erzîya û piyê xo ra va:

- Wudaây! Ma to se winî vana! Na merdena çik a? Na merdene çik a serê zonê nêkunena war a nê rojan. Qa na nêweşîya Heqî teyna to rê çin a to sey pepugî wanena. Yew zî na taxa Gazî de zaf dewijê ma estê. Meşte-bîro yew bi yew pêro seba to yenê. Tayê xo are de eyb o.

Domanan êdî xo ra veng û vaj birna. Labelê înan zî rind zanitêne ke rewşa piyê înan rind nêbîye û qet kes zî nîyamêne û çêverê înan nêkerdêne ya. Înan zî rind zanitêne qet yew dewijî înan piyê înan ra hes nêkerdêne. Piyê înan û çend dewijan millet û dewijanê xo rê xeletîye kerdbî. Coka...

Xalitî destê xo berdî sêneyê xo û înan ra va:

- Xwezila her çî heyana tiya yew xeyal bîbîyêne. Yew xeyalo derg...

Domanan ra ke veng nêvejîya Xalitî hebê vengêde barî û nermî reyna vat:

- Ferê mi lo xêrê merdanê xo kena yew qılme awe nêdana mi, zerepişkê mi bî ziwa.

Ferhad sivik cayê xo ra uşt ra ver bi mitbaxe şî...

Teber ra giran-giran şilîye varayêne û vengê şilîye hürdî-hurdî ameyêne zereyê banî.

* * *

Xalit hewtayserre bî, bejna derga tenike sey dara vîyale bîbî çewt, por sey vewre sere ra bîbî sipî, çimî rind bîbî tarî. Xalit çênaya xalê xo Zere de zewajîyabî û hîrê domanê xo bîbî: Memed Alî, Ferhad û Xase... Xase dewe ra qet nêvejîyabî û lajê yew xinamîyê xo de zewejîyabî. Ferhad û Memed Alî zî dewe ra rewna vejîyabî û amebîy İstanbul. Hetê ra karê tekstîlî de xebeîyayêne hetê ra zî kewtbîy dima sîyasetî...

Ne a şewe ne zî şewanê bînan Xalit xeyalanê xirabînan ra nêxelesîya. Êdî her şewe halê xo wina bî... Aqilê ey de, sêneyê ey de teyna jan bî... Xeyalan de mar û milaxunan, helî û qilancikan o rehet nêverdayêne. Kamcîn xeyal de nê çin bîy ke! Kamcîn xeyalî de Feqîr û Ele... Xeyalî tarî bîy, xeyalî xirabînan bîy. Xeyalî bîbî qîrayîş, bermayîş û nalayîş...

Xalitî nêzdîyê şeş serrî dewa xo de seba dewlete qorîcîyîye kerde, dewa xo rê, cîrananê xo rê bî dişmen. Ne bira zanit ne waye ne zî cîranîye. Ey serre bi serre sey xo kerd û goş dabî qiseyan û propagandaya qereqolî ser. Zaf piyayî day destê dewlete, zaf dewan ra fetelîya û zaf çeyeyê welatperweran veşnay.

Heya, feqîr bî, zaf feqîr bî... Feqîrîye dest û payê ey girê dabîy, êdî

mecbur mendbî; domanî çeye de vêşan û têşan bîy. Kesê xo zî çin bî ke yew hetê ser şoro. Domanî hurdî bîy. Mecbur bî, mecbur mebîyêne qet qebul kerdêne wina...

Koranîye arde çimanê xo ser, domanê dewa xo bi destanê xo day kiştene. Bi destanê xo Ele daye kiştene. Ele çênaya torna misayîbê ey bîye. Lajê Rizî, Feqîr zî ey dabî dest. Feqîr çar rojî destê leşkeran de mend, kuwa, oyo ke arde sereyê Feqîrî ser de tena Heq zano. Qîrayîşe Feqîrî de teyr û tur berba...

Qîrayîşe Feqîrî, çimê Ele winî şew û roje verê çimanê Xalitî de bîy. Çimê Ele, qîrayîşe Feqîrî, poşmanîye û jan...

Derbaz bî wext. Derbaz bî wext labelê cuyê ey de her çî bî têsêr û têbin ra...

Xalit... Xalito girs. Xalit mîyanê poşmanîye de, Xalit welat ra dûrî mîyanê janî de, şew û roje jan kewto can winî vileyê xo çewt, mîyanê poşmanîye de dano xo ra û berbeno. Êdî erey kewtbî û xo bi xo nalayêne û vatêne:

- Heqoooo! Mi se na koranîye arde çimanê xo ser de. Mi se domanê dewa xo, mi se domanê xo day kiştêne? Mi se cîranê xo, mi se mordemê xo dejnay? Ez mîyanê nê guneyê girsî ra se vejîna? Ez se...

Xalitî sey pepugê çolî wendêne û dayêne xo ra labelê adiro ke kewtbî canê ey, jano ke kewtbî cîgeranê ey nêşîyêne xow ra; roj bi roj dayîna bîyêne ziyade û o dejnayêne.

Bîbî panc aşmî labelê kesî çeverê ey nêkerd ya û ey ra pers nêkerd. Kesî nêvat, "Bira bira, çiyê to esto, to qey wina şew û roje nalena?" Ey zî rind zanitêne ke der-dormeyê çeyê domananê xo de zaf çeyê dewijanê xo estê labelê nêamayêne... Ge-gane Memed Alî o vetêne teber, giran-giran kuçanê taxe ra pîya gêrayênê. O wext çimê kancîn dewijî înan biginayêne ey ra rayîrê xo vurnayêne.

Aşman ra aşma êlule ya. Teber germ o, tîje roştîye dana dinya. Memed Alî û Xalitî xeylê ke taxe de gêray û qefelîyay, amey serê yew tumêde berzî ser, duşê lîseya Gazî de nîştî ro. Tîje tanîyade weşe kerdêne vila û rîyê înan ver bi roştîya tîje bî. Cêrê înan dormeyê lîse ra erebeyî sey morcelandan nêvînetêne; amayêne û şîyêne.

Xeylê wext wina bêveng nîştî ro. Dime ra Xalitî cêbê êlega xo ra yew qutîya cixara vete û xo rê yew cixara ci ra vete, bi nifte cixara vîşte ta û giran-giran ver kerd ci şimite. Hetê ra zî qaytê trafikê taxa Gazî kerd. Xeylê ke qaytê ereban kerd dîyax nêkerd, va:

- Lo lo mi de çi û çinayê nînan nayênê. Nê medaxa sey miloçikan ancînê-ancîne peynîya xo nêna, nêqedînê nê wey!

Memed Alî huya û va:

- Tooo! Ma rind ke to hîna nêşîya hetê Emînonu û Taksîmî. Ê cayî tewr serheb erebeyî xilxilînê.

Qaytê yewbînî kerd û huyay. Dime ra Xalitî va:

- Hela qaytê, se xilxilînê! Ero qa dewa ma de teyna erbenê gayan estê, ê zî çar-panc tene yê. Lo Heq bo neke nê medaxî bêrê hetê ma, willê-bîlê çê ma veşeno. Erebê wînasî teyna qerekol de estê yew zî ê Ekoşî esta, a zî hefte de, di hefte de rey ya şona suke yan zî nêşona: timûtîm verê ban de wina vinetayî ya.

Şopê wina lex û luxî kerdîy û huyay... Êdî wexto ke amayêne çeyê verê Cemxaneyî ra derbaz biyêne. Memed Alî gêra pîyê xo ser û va:

- Bakil wazena ma şopê şîme Cemxane?

Xalit cayê xo de bî mat û vinet. Sereyê xo ver bi çêverê Cemxaneyî çarna û nîyada. Vinet û çiyê nêvat. Ê ke çiyê nêvat, Memed Alî reyna va:

- Bakil to vana çi, ma şîme yan meşîme?

Xalitî sereyê xo kerd verê xo û va:

- Of off! Ero rîyê mi çîn o ke ez şorî Cemxane. Hem na saete ra dime şorê se beno, meşorî se beno. No gunayo ke vileyê mi de, no qilêro ke çareyê mi ra yo...

- ...

Memed Alî nê qîseyanê pîyê xo ra vet ke êdî ê her çî sereyê xo de qedênayo. Se bikero zî Xalitî her çî ra dest verdayo ra. Zerrîya ey bi na rewşa pîyê xo zaf veşa.

Memed Alî kewt hermeyê pîyê xo û ver bi çeyeyî giran-giran kewtîy bi rayîr.

-II-

Agêrayîş...

Roja yewşemeyî ya, peroj o. Ferhad û Memed Alî ewro çeye der ê; nêşîyê kar. Xalit mîyanê cile de meredîyayo ra û naleno. Cila Xalitî verê penceraya oda de viraştî ya. Roştîya tije pencera ra dana cila Xalitî ro. Riyê Xalitî sey leymune bîyo çeçer. Verê cila Xalitî de serê sehpa ra xeylê dermanî nayê ro labelê Xalitî êdî dermanan ra fek verdayo ra.

Memed Alî û Ferhadî rind fam kerdbî ke seba Xalitî êdî se bikerê zî çarê çin bî. Qerar dabî: Xalit ganî hîna ke nêmerdo berê dewe. Xora xebere rewna dabî dewe, xebere dabî waya xo Xase.

Memed Alî rîyê pîyê xo de nîyada û berba. O ke berma Xalitî çimê xo kerd ya û ey ra vat:

- Lajo, to qey berbena?
- Çiyê çîn o bakîl, çiyê çîn o!

Xalitî bi vengêde nerm va:

- Lajo ero ez her nîyo, ez zaneno to qey wîna kena. Bîlasebe xo medejne. Mî na merdene heq kerda, to zanena.

Memed Alî qaytê Ferhadî kerd û xo ra veng û vaj birna. Ferhatî dizdênîya pîyê xo Memed Alî rê îşaret kerd ke wa zaf ey meqefelno. Lebelê Xalitî reyna ver kerd ci û va:

- Bawo ma dewe de hîrê pîya çekê dewlete girewtî: Ez, Şayîder û Rizê Weze. Ma se bî? Çend serrî ma gonîya cîrananê xo şimîtê, çê bira û wayanê xo veşnay. Çi kewt destê ma: tewr. Şayîder, dewlete bi xo o kerd vînd, Rizê Weze rema şî Îzmîr, êdî se bî Heq zaneno. Ezî kî na wo halê kutikî der o. Ax ax! Mi goş nêna qesanê Gula xo ser. Gula mi... Haya, ma vêşaniye ra bimerdêne zî ganî ma çekê dewlete megirewtêne xo dest. Ganî ma...

Bîna Xalitî birîya. Sereyê xo na banişna ser. Ferhad şî destê pîyê xo kerd mîyanê lapa xo û va:

- Bakîl ma bîleta to birna, ma roja sêşemî pîya şonîme dewa xo.

Xalitî êdî goş nêdayêne qisayanê Ferhadî ser. Xo bi xo qisey kerdêne û vatêne:

- Kes nîyame... Kes nêno. Yew pîya... Yew pîyê nîyame û çêverê ma nêkerd ya. Ganî ma...

Ferhad û Memed Alî sivik çêverê salone ant û vejîyay teber...

Sêşeme...

Roştîya tîje dayêne deryayî ro û qaqlîbazan serê deryayî ra, dormeyê tekne û gemîyan de firdayêne.

Xalit, Ferhad û Memed Alî yew otobuse de ver bi Mûşî rayîr gêne. Memed Alî û Xalit têkîşte de nîştê ro, Ferhad zî duştê înan de leyê yew cinîka kokime de yo...

Otobuse giran-giran İstanbul ra serê pirdê boxazî ra derbaz bîyêne û şîyêne ver bi rojhelatî...

Dewe...

Cemê şanî yo. Ereba kewta mîyanê dewe, domanê dewe pêro der-dormeyê ereba de ameyê pêser, bîyê kom sey gilindika pirçî. Xora

hertim halê domanan wina bî. Seba yew şekir, yew meywe yan zî seba çî-mîyê kay û werdene çimê domanan rayîrê ereban de bî. Dewe de teyna ereba Ekoşî bîye; yew erebayade sûre, kan û korte.

Domanî xeylê dormeyê ereba de erzîyay we û qayt kerd ke kes çîyê nêdano înan giran-giran reyna bîy vila û şîy kayê xo ser.

Seba Xalitî kes nêamebî, teyna çênaya ey Xase û teba virana Xase de yew domanêda qijkeke. Dewijan mîyanê dewe de dûrî ra dûrî qaytê Xalitî kerdêne û mîyanê xo de xorîn-xorîn qisey kerdêne. Ferhat û Memed Alî kewtîy binê hermanê pîyê xo û o ereba ra kerd peya. Xalit rind bibî giran. Senî ke Xalit ereba ra bî peya Xase bilêz şîye destê pîyê xo. Labelê Xalitî destê xo nêda Xase, teyna virane vîşte Xase ra û çareyê aye ra maçî kerde, halê yewbîn ra persay. Domanan zî yew bi yew virane vîşte yewbîn ra û halê yewbînî pers kerd û kewtîy verê xoşbere.

Xalitî derg-derg qaytê tornê xo kerd û huya. Dime ra va:

- Torna mi zî mendo pîrîka xo Gule. Pirnikesey aye qijkek a.

Seke hinî va Ferhad û Memed Alî qaytê yewbîn kerd û huyay. Ferhadî virana Xase ra domane girewte û va:

- Qa se bîyo bakil to xo înkâr kena torna xo ra. Hela nîyade, hetê çim-miman ra zî menda ra to. A ha!

Û huyay...

Wexto ke amey nêzdîyê çeyeyî seke çimê kutikî ke ginay Xalitî ra hama erd ra vaşt ra û ver bi Xalitî rema û ame xo pilosna linganê ey ra. Xalit zî bî çewt yew lew na çareyê Yamanî ra û va:

- Yamanê mi, delalê mi ez zaneno to bîrîya mi kerda. Ero ez na wo amo, ez na wo amo amo êdî!

Sewbîna çîyê nêvat û bêveng derbazê banî bî.

Payîz o, koyî mîyanê mij û dûmanî de bîyê vîndî. Dewe mîyanê bêvengîye de ya. Xalit sodir ra cila xo ra vejîya, çoganeda zixme girewte xo dest giran-giran ver bi mezelan şî.

Mezelê dewe nêzdîyê dewe bîy labêlê Xalitî sey domanan lingî eştêne. Nê m saete ra ziyade derbaz bibî Xalit ame reşt mezelan. Vernîye şî mezela Gule ser. Xeylê ser a vinet û berma. Xo bi xo qisey kerd û xeylê wext winî vinet. Aye ra dime serê mezela Gule ra uşt ra şî leyê mezela Ele û Feqîrî ser. Mezelê înan têkîşte de bîy. Ame mîyanê mezelanê înan de nîşt ro. Qefelîyabî, xo serheb verda ra. Destê xo yew bi yew kerd wela mezelanê înan ra. Sey yew filmî domaniya Ele

û Feqîrî yew bi yew verê çimanê ey ra derbaz bîye. Yew zî ê hedîseyî peyênî... Destê xo berd sêneyê xo û xo bi xo bi vengêde nerm va:

- Sêneyê mi de zaf derd û kulî estê labelê cayê di kulan zaf xorîn o. Dil û cîgerê mi nînan kerdî lete, nînan... Xêr nêmando dinya de, xêr nêmando. Çiyê nêdî mi serê na dinya de, mi çiyê nêdî: ne xêr ne zî rindekîye. Feqîriye, belengazîyê vileyê mi kerd çewt. Emrê mi şiwaniye de, emrê mi xulamîye de, emrê ni karê şarî de qedîya. Mi şenik sere nêna dar û kemerî ser, vêşan-têşan menda labelê wijdanê mi pak, zereyê mi pak bî. Labelê a qoricîtiye ez kerdo kor, ez kerdo qilêrin... Mi xo kerd qilêrin labelê êdî qedîya...

Vinet. Dûrî ra dûrî hetê dewe ra nîyada. Darê mîyanê dewe, dormeyê dewe pêro bibî rit, dewe zî sey ey ritûrepal bibî.

Gêra ya ame çeye. Kesî de yew çekuye qisey nêkerd. Şî oda pey de verê pencera banî de serê yew sendalî de nişt ro. Derg-derg pencera ra qaytê teberî kerd. Serê yew dara girse de qertalî bibîy kom û nata-bota firdayêne. Yew hetê ra zî vengê lawayîşe Yamanî amayêne goşanê ey. Çiqa ke şî nê vengî mezgê ey de kewtîy têmîyan, mijê teberî çimê ey sey perdeyî girewt û Xalit xo ra şî...

Roja bîne cemê şanî serê mezelan ra teyna hîrê-çar pîyayî bîy, yew zî kutikê: Yaman. Bê nînan qet yew dewij nêamebî mezela Xalitî ser, pêro dewe de serê kom û merekan ra yan zî penceranê bananê xo ra mezelan ra nîyadayêne.

Mezela Xalitî leyê mezela Gule de kinite û o uca darde we. Teyna çênaya ey Xase bermayêne. Ferhad û Memed Alî bêveng bî. Ferhad û Memed Alî zerrîya xo rehet nêbî. Yew janode girs zerrîya înan de bibî kewe û ê dejnayêne. Labelê êdî naye ra dime ortê milletî de sereyê xo rehet kerdêne berz. Siya pîyê înan, guneyê pîyê înan êdî vileyê înan de nêbîy. Na merdene hetê ra înan rê girane bîye labelê hetê ra zî...

Xeylê wext ke mîyan ra derbaz bî pêruna mezeli caverday û amey dewe, amey çeyê xo. Teyna Yamanî rike kerdbî û mezele ser a dûr nêkewtêne. Ferhad û Memed Alî giran-giran ver kerdbî ci çi-mîyê xo yê rayîrî dayênê arê. Roja bîne şodir ra rayîr ra bîy.

A şewe vayêde yaman ameyêne. Dewe de teyna vengê vayî ameyêne heşnayene: vengê fitîka vayî. Ū yew zî serê mezelan ra zurayîşe Yamanî...

ŞALA SÎYA

Roşan LEZGÎN

Wexto ke wina zaf wext yaban ra, keyeyê xo ra, cinî ra dûrî mendêne, înan xo mîyan de henekî kerdêne. Yewbînan ra vatêne, “Boya kelceyî to ra yena.” Nika ke no serê şefeqî rew wina bi heyecan qamyone ramitêne, no vate ameyêne vîrê ey.

Şan de şefê înan vatbi “Nê parçeyanê kompresorî ke xeripîyayê, ganî ti meşte berê dayre, bivurînê, ê neweyan bîyarê.” Ey zî vatbi “Şefê mi, eke ti destûr bidî, ez şefeqêk rew werzena şina. La verî ke ez şira Dîyarbekir, ez şina qasê saetêk Hêni de, keye de kincanê xo vurnena, hema şina Diyarbekir.” A game şef zî embazê ey zî pê huyabîy û vatbi “Xora ha boya kelceyî to ra yena! Eke ti nêşî keye, yew weqîet destê to ra vejêno...”

Nika gama ke binê Pasûrî ra vîyartêne, xo rê xo peşmirîyayêne. Na qale ameyêne vîrê ey û ser o fikirîyayêne ke, hende zî veng ra nêameya vatene. Bala xo da ke rāsta zî boya kelceyî ey ra yena. Êdî davîst rojê ey tamam bibîy ke yaban ra bi, çimê ey bi keye nêkewtbi.

Zemanêk wexto ke dewe de bîy, înan pes kerdêne weye. Weş ameyêne vîrê ey. Hema ke tuşkî nêbîyê kelce, înan yew tuşko xurt û qelew seba toxumî mîyanê celeyî ra vetêne, ê binî heme xesênayêne. No tuşk êdî zere de bîyêne weye, veranêdayêne mîyanê pesî, çimê ey nêginayêne yew bize ro. Werdê ey zaf bi dîqet dayêne ci. Baş kerdêne weye, kerdêne xurt. Payîzî, êdî bîyêne yew kelceyo hêç. Şan de wexto ke bola pesî yaban ra ameyêne, gêwe de kelce veradayêne mîyanê bizan. Ame vîrê ey ke zafê reyan gama ke ey bi xo cew berdêne dayêne kelceyî, yew boya ecêbe kelceyî ra ameyêne.

Sereyê xo acêr kerd, yaxeyê gomlekê ey heta gocaga hîrêyine ak-erde bi. Sêneyê xo boy kerd, a boya ke kelceyî ra ameyêne, nika sêneyê ey ra zî ameyêne. Zincîya ey boya kelceyî ra bîye pîrr. Zûrî nêbî, rasterast boya kelceyî bî.

Înan rayîrê mîyanê Pasûrî û Mûşî viraştêne. Verûverê Gelîyê Pasûrî, kaş û kendalan ra rayîr viraştbi, Gola Nêrî ra vîyartbîy, nika resaybîy

Diyarê Qozmeyî. Zozananê Şênê de şantîye naybî ro. Gama ke mazotê înan qedîyayêne, yan zî yew wesaitê ariza dayêne, ameyêne gureyê xo dîyêne û apey agêrayêne. Destê xo têwdayêne, çunkî nê koyan ra payîzî rew vewre varayêne, hetanî aşma gulane nêhelîyayêne. Zaf varayêne. Coka wext tay mendbi, ganî pêsero û leze bixebitîyayêne.

Rasta ci, hamnan zimistan kar û gureyê înan wina bi. Rayîrî viraştêne, rayîrê ke rijyayê tamîr kerdêne, zimistanî vewre rayîran ra rutêne. Reye estbî hewteyêk, des rojî, pancês, vîst... Heta ke reye esta aşmêk zî yaban ra mendêne. Çimê înan bi keye û kulfetî nêkewtêne. Rojanê şeme û yewşemeyî zî xebitîyayêne. Bi no qayde meaşê înan bîyêne dila, hîrêla. Pere weş kewtêne destê înan la zafê reyan hende keye ra dûrî mendêne ke êdî xebate ra aciz bîyêne. Heta ke boya kelceyî înan ra ameyêne. Nika ke hewna xo boy kerde, canê ey ra, zereyê şofermehlî ra, her ca ra boya kelceyî ameye.

Gama ke qamyona ey fetlan û hokan ra tadîyayêne, xeyalê ey de tena keye estbi. Bêriya her di domanan zî kerdbî la nika cinî hîna vêşî ameyêne kewtêne mîyanê xeyalanê ey. Verê çimê ey de hende sehneyê erotîkî virazîyayêne ke heyecan ra destê ey, heme canê ey lerzayêne. Tevzikî ginayêne piro. Ewnîya saete ra, hema wext rew bi. Nêma saetêna badê cû resayêne bi Hêni. Qamyone berdêne Aycan Petrol de park kerdêne. Qasê yew-di saetî şîyêne keye. Boya xo vetêne, xo şutêne, kincê xo vurnayêne. Dima, weniştêne qamyona xo û verê xo dayêne bi Dîyarbekir.

Hetanî ke o bişîyêne keye, domanî şîyêne mekteb. Domanî hetanî saete duwês mekteb de benê. Duwês de paydos kenê, yenê keye de werd wenê û hewna şinê bi mekteb. Ame verê çimê ey ke nika cinîya ey tena ha keye de. Arayî daya domanan, şawitê bi mekteb. Ha kewta derûdorani, keye weçînena, pot û pertalanê keyeyî baxçe de weşanana, keye ruwena. Belkî nika cinîya ey zî wina ey xeyal kena la qet nêzana ke o key gure ra agêreno yeno bi keye. Wexto ke şiro ber bikuwo, aye rê beno sey yew surprîzê weşî.

Ge-ge yew kilama sivike mîyanê lewanê ey ra vejîyayêne, yew heyecanî o girewtbi ke zerrîya ey pirtayêne, wina pêsero tevzikî ameyêne canê ey. Cinîya ey bi her şeklê xo ameyêne verê çimê ey. Heme şeklê aye zî rindek û şehwetinî bîy. Cinîya xo ra hes kerdêne. Qet zî zûrî nêbî ke nika zaf bêriya aye kerdbî.

Wexto ke yew embazê înan hetê keyeyî wa bişîyêne, înan şantîye de ey dima henekî kerdêne, vatêne, nika ha wina keno, nêzana wina

beno. Û xo rê hir-hir huyayêne. Ame vîrê ey ke nika embazî badê ey zî xo rê qalan vanê û huyenê. O zî huya.

Saete tam heşt û nêem de resa bi Hêni. Erebeya xo park kerde. Verê xo da keye û gamê xo hîra eştî.

Banê ey yew bereqaya yewla, mîyanê yew baxçeyî de bi. Nê bereqayî badê erdlerzê 1975î amebîy viraştene. Berê baxçeyî kerd a, ame verê berê zereyî.

Ah ha! No çi yo? Ber girewte yo. Hetê teberî ra kilîtkerde yo.

Kes keye de çin bi!

Hewesê ey qursaxê ey de mend. Mûrê ey xeripîya. Qet moral tede nêmend. Heyecanê ey vurya, heme bi hêrs û reyanê ey ra bi vila. Xo rê xo de va "Na kutikbawe şîya kora?"

Ard vîrê xo ke yew kilîtê keyeyî ey de zî esto. Destê xo berd tunika çakêtê xo. Kilît dî. Ber akerd. Ewnîya mitbaxe ra, ewnîya firaq-miraqan ra, bellî bi ke cinîya ey vîstikêk verî keye ra vejîyaya. Bi awiranê vengyan nat ewnîya, wet ewnîya. Nêzana se bikero. Axir ber ra kewt teber, sereyê xo serê dêsê mîyanê baxçeyê xo û cîranê xo ra kerd berz. Venga cîrana xo da:

- Ha cîron, ha cîronê!...

Cîrane ameye teber. Camêrdî va "Eylekê ma keye de nîyê. Ti nêzona şîyê kora?" Cîrane va, "Serê sibay mi dî a û tutî pîya vejîyay teber. Ez vona, belkî şîya keyeyê maya xo. Vizêr qal kerd bi ke maya aye nêweş a." Cîrane rê teşekur kerd, zereyê xo de zî vistirî ra nengî çînay. Agêra şî zere. Wexto ke agêra, cîrane ey dima epey ewnîya.

Cîrane fama bîye, weş hal ra fehm kerdêne. Camêrd senî ke ageyra şî zere, cîrane lezûbez şala xo daye xo ra û kewte teber. Şîye ke zere bido cîrana xo, vajo "Mêrdeyê to ameyo, ha keye de." Û uca ra zî şo sûke, dikanê Xelîlî ra tayê çî-mî biherîno.

Camêrd zere de odayan ra wina tewş geyra. Hetanî ewro no ban ey rê hende xir û xalî nêamebi. Ame verê berî, nat û wet ewnîya kuçeyî ra. Teber a kes çin bi. Hewna ageyra şî zere. Ewnîya saete ra. Qet nêzana se bikero. Ame vîrê ey ke nika embazê ey şantiye de behsê ey kenê û xo rê werreyê xo bi ey anê. Henek-menekan kenê û huyenê. Ewnîya halê xo ra, yew rey hêrs bi. Bi o hêrsê xo ber kilît kerd û kewt teber. Nêzana ke ser a şîro. Dima, lingê ey bi xo hetê keyeyê vistirî ser wedarîyay.

Hêdî-hêdî şî. Serê kuçeyî ra tadîya. Kîştî Parka Mezelekî ra vîy-art. Êdî kewt bi sûke. Wina cadeyê sûke ra rast hetê Mehla Dêrî ser

şiyêne. Keyeyê vistirî a mehla de bi. Bala xo da ke sûke zî êdî bîya qelebalix. Selam da çend esnafan la na saete de dewijî amebîy sûke. Xo rê kel-mel erînayêne, sereyê esnafan germin bi.

Hêrsan ra waşt ke agêro rast şiro wenişo qamyona xo û verê xo bido bi Dîyarbekir. Seke qet nêameyo Hêni. La bê kê o biwazo, lîngan o hetê keyeyê vistirî ra berdêne.

Lîngan o berdêne keyeyê vistirî la gureyê ey keyeyê ey de estbi. Çi îşê ey keyeyê vistirî de bibi? Eke nêweş a, xora nêweş a! O se biko? Xora tim vana “Ez nêweş a”.

Derdê camêrdî no bi ke ganî xo bişutêne, kincê xo bivurnayêne û rew bikewtêne rayîr. Eke şiro keyeyê vistirî, ganî bineyke uca bimano. Ha çay bişime, ha nan biwere. A han to rê, bineyke zî naz û nuzê vistirî. Ha qorteyê mi dejen, ha paştîya mi dejena, ha veyvî kênayê şarî yê, nêewnênê mi ra. Ha filankese wina vato, ha a bine kul veto!...

Gama ke wina dayêne têver ke şiro yan ney, a vîstike de nişka ra kewt verê çimê ey ke cinîyêk ha wet ra yena. Cinîke hetê Camîya Pîle ra ameyêne. Cinîke ge ewnîyayêne xo ra ver û ge zî ewnîyayêne ey ra.

Hêni de, hema vajêne ke heme cinî gama ke bivejyayêne teber, şala sîya xo ra piştêne û rîyê xo ser o zî peçe veradayêne. Bi no qayde hemeyê cinîyan mendêne yewbînan. Heme cinî bîyêne seypê.

Cinîke ne zaf derge bîy, ne zî kilme. Ne zaf zeîfe bî ne zî goştine. Mîyanê çarşeba sîya de tam edetî aseyêne. Labelê wina şikîyabi zer-rîya ey ke a cinîyêka rind a. Û ha ewnêna ey ra!

Camêrdî ard vîrê xo ke beşna ey sey yew sewle tîk a. Zimbêlê ey sîya û tarî kenê. Çareyê ey hîra û pehn, zincîya ey sey zincîya yew beranî ya. Xo semt dîyêne. Mîyanê se camêrdî de bîyêne zî bale antêne xo ser. Nika ke na boya kelceyî zî ey ra ameyêne, xora êdî qet mevajêne.

Xo ê hetî ser da. Ey zana ke cinîke çim verdayo ey, ha a zî xo hetê ey ser dana. Ey bineyna zî xo hetê cinîke ser da. Gama ke têkîşte ra vîyartîy, cinîke qet veng xo ra nêvet la binê şale ra destê xo kerd derg, nuçikna pira û vîyarte şî. Nişka ra yew heyecanî o girewt ke qet mevajêne. O hêrsê ey heme vurya, bi yew heyecanêko ecêb. Çokê ey bîy sist. Çend gamî eştîy, xo ser de feteliya. Xo ra pey ewnîya cinîke ser. Ey dî ke cinîke zî gamî kerdê sist, a zî feteliya, xo ra pey ewnîya ey ra. Hem zî bi baldarî ewnîya. Se ke vajo, “De agêre, bikewe mi dima...” Qelbê ey bêhed pirta. Bineyke vindert, nat û wet ewnîya sûke ra. Bin ra kes înan ra haydar nêbibî. Xo rê xo de fikirîya ke gelo cinîyê

winasî şaristanê înan de estê yan ney? Ame vîrê ey ke ge-ge tayê embazê şilabendesistî yê ke wina pinanî gureyan kenê, înan qal kerdêne la hetanî nika caran yew çîyo winasî nêamebi sereyê ey de. Hewna feteliya, pey ra ewnîya cinîke ra. Cinîke hêdî-hêdî şîyêne, gamê xo hurdî-hurdî hûmaritêne. Gama ke pey ra ewnîya, zerrîya ey xeriqîya. Fek şîyayîşê keyeyê vistirî ra verada. Agêra, kewt cinîke dima.

Cinîke gama ke tam hoka vera Parka Mezelekî ra destê rastî ser feteliya, hewna xo ser de fetelîya û ewnîya ey ra. Epey ewnîya. O zî cayê xo de mat mend. Yew cixara viste ta. Dûman xo ser de verada. Cinîke zî êdî hoke ra tadîyabî. Senî ke cinîke goşe ra bî vîndî, camêrdî zî aye dima gamê xo hîra eştîy, kewt ra şopa cinîke ser.

Hema ke nêkewto rayîrê Arqenîsî ser, pey ra resa cinîke. Dorê xo ewnîya, kes çin bi. Bi vengêko sistek va:

- Şîşt!

Nê vengî reyde cinîke feteliya, ewnîya ey ra. Cinîke qet şîyayîşê xo nêvindarna la gamê xo kerdîy sist. Qet xo ra veng-meng nêvet. Peçeyê serê rîyê xo zî wenêdart. Camêrdî xo kerd pîrr, kerd veng. Nêzana ke nê tewir cinîyan reyde merdim senî qîsey keno. Embazan rey-rey xo mîyan de gama ke qalê nê çîyan kerdêne, vatêne "Mi vato, herê to ez helnaya, ti reyke mi nêkena mêmman?" Wexto ke tam kaleka cinîke ra vîyartêne, fekê xo berd verê goşê aye û nê çekuyî, senî ke fekê embazan ra eşnawitbîy, bi no qayde fekê ey ra xovero vejîyay.

Cinîke qet veng xo ra nêvet. Camêrdî xo aye ra dûrî da. Nat û wet ewnîya. Xo ra pey ewnîya. Kes nêasayêne.

Bineyke şaş bibi. Nêzana ke se bikero. La dima ra hişê xo da arê. Hewna xo da nêzdîyê cinîke, heme cesaretê xo ard pêser û va, "Keyeyê mi tîya ra nêzdî yo. Kes keye de çin o. Mi dima bêre. Qasê nêma saete keye de bimane, ez yew banqnoto kewe dana to." Cinîke xo rê peşmirîya, sereyê xo berd û ard. Camêrdî fehîm nêkerd ke tam vana çî.

Camêrd, êdî reyke kewtbi mîyan la nêzanayêne ke se bikero. Gamê xo kerdîy sist.

Cinîke hêdî-hêdî şîyêne, ge-ge xo ser de fetelîyayêne û ewnîyayêne camêrdî ra. Cinîke sakîn bî û binê şala sîya de peşmirîyayêne. Camêrdî ra zî dûr nêkewtêne, coka camêrdî hewna xo kerd pîrr, cesaret kerd. Şî hetê aye ra. Va "Eke pere tay bo, ez dî hebîne bida." Cinîke huya. Bi vengêko nermek û şehwetin va "Temam!"

Camêrdî seke cebhe de zorê yew artêşe berdo wina muzaffer, dest eşt zimbêlanê xo, cor de bi destê xo acêr şane kerdîy. Hewna dorê

xo ewnîya. Kes kuçe de nêasayêne. Xo da nêzdiyê cinîke, va “De ez ha şina, ti mi dima bêre. Kes keye de çin o. Ez berî akerde verdena. Rast bêre zere.” Wina va û kewt cinîke ra ver, gamê xo bi heyecan û şidênaye aver eştîy.

Êdî amebi serê kuçeyê keyeyê xo. Camêrd leze şî, berê baxçeyê kerd a. Binê çiman ra zî nat û wet ewnîya ke hela cayê cîran-mîranê ey teber a asenê yan ney. Qet kes çin bi. Xo ser de fetelîya ewnîya ke cinîke ha rast ver bi ey yena. Lez kerd şî, berê zereyî kerd a. Xo da hetê zereyî û pabeyê cinîke vindert.

Cinîke qet dorê xo nêewnîya. Seke keyeyê aye bo, wina rehet rast berê baxçeyî ra kewte zere. A game wina heyecanêk camêrdî girewtbi ke heme canê ey lerzayêne. Qelbê ey kerdêne ke vindero. Camêrdî huşk ber de girewtbi û wina bi dîqet hem ewnîyayêne cinîke ra û hem zî sereyê xo bineyke mîyanê berî ra vetêne teber, nat û wet ewnîyayêne ke gelo kes teber a esto yan ney.

Cinîke senî ke ber ra kewte zere, ey qirp û ber ser de girewt. Va, “Ti xeyr ameya.” Cinîke qet veng xo ra nêvet, şî eywane. O zî dima şî. Ê qet firsend nêda ke cinîke ronîşo, yan şala xo vejo, hema pey ra a qefelna. Ey cinîke kerde verara xo, her di destê xo eştî serê memikan, piştîya aye sêneyê xo wa pêt şidêna. Qirpî estikanê aye ra ame. Bi vengêko sistek va “Cinîya mi şîya keyeyê maya xo. Ez bawer nêkena ke hetanî teştare bêro.” Ê qiseykerdişê xo de zî şala cinîke sereyê aye ra şequetna, fekê xo berd hetê alişka aye ra.

Aaa!...

Nişka ra qîştîni kewte cinîke ser. Sey yew qijika birîndare bî qij-qija aye. Cinîke sey marî xo mîyanê destanê camêrdî ra xelisna û sey pisînga ke kutikî a kerda kujê dêsî, winî pencikê xo eştîy rîyê camêrdî.

Camêrd senî ke çim gina rîyê cinîke ro çimê ey mat bîy, zıwan fek de bi lal, her di destê ey ver de bêruh amey war, payanî ra bi sey kerra û mend.

Dîyarbekir, 19.12.2007

VEWRSIPÎYEKE

Almankî ra çarnayox: M. DOGAN

Yew bî, yew çin bî. Orteyê zimistanî bî. Vewre sey purtikê zeren-
can asmên ra ameyêne war. Qiralîçayêke verê penceraya ke çarçewa-
ya aye dara abanoza sîyaye ra virazîyabî de niştebî ro û xo rê karê deş-
tene kerdêne. Gama ke deştêne, semedê ke qayîtê vewre kî kerdêne,
derzîne şîye bêçika aye ra. Hîrê dilopê gonî çilkayî serê vewre. Seba ke
rengo sûr vewre ser o zaf rindek asayo, aye zereyê xo de vato, “Wer-
rekna yew domana mi bibîyêne, wa posteyê aye sipî sey vewre, lewê
aye sûr sey gonî û porê aye zî sîya sey abanoze bîyêne.” Demê ra
dima yew kênaya aye bîya. Posteyê kêneke sipî sey vewre, lewê aye
sûr sey gonî û porê aye zî sîya sey abanoze bîyo. Coka nameyê aye
Vewrsipîyeke naya ro. Çitur ke kêneke ameya dinya, qiralîça merda.

Eynî serre de qiralî xo rê cinîyêna arda û zewijîyayo. Cinîyêka rin-
deke bîya, la rindekîya xo de kî xo ra zaf razî bîya. Eke xo ra rindekêr
kese bidîyêne, zaf celiyayêne. Yew eynika aye ya efsûnêne kî estbîya.
Hertim şewdir ra şîyêne verê eynika xo û persayêne, vatêne:

“Eynikê, eynika rîyê dîwarî,

Kam a tewr rindeka nê dîyarî?”

Eynike timûtim vato:

“Ti ya qiralîçaya mi, tewr rindeka nê welatî.”

O wext memnun bîya, çike zanayo ke eynike tim rastîye vana.

Labelê Vewresipîyeke bîya pile, daîma bîya rindekêre û wexto ke
resaya bi hewtserrîya xo, sey roja paka hende delale bîya. Qiralîça ra
kî rindekêr bîya. O wext gama ke qiralîça eynike ra pers kerdo vato:

“Eynikê, eynika rîyê dîwarî,

Kam a tewr rindeka nê dîyarî?”

Eynike cewab dayo vato:

“Qiralîçaya mi, tewr rindeka nê cayan ti ya.

La rindekîya Vewrsipîyeke to ra hezar qatî ya.”

Qiralîçaya ke qiseyê eynike heşnayê, vilîşîyaya pêro û hesûdiye
ra gonî rîyê aye de nê menda. O dem ra tepiya zerrîya qiralîça
Vewrsipîyeke ra menda û aye ra nefret kerdo. Hesûdiye û ezamet sey
vaşê bengî zerrîya aye de roje bi roje rewîyayo, heta ke huzur tede
nê mendo. Venga seydwani dayo, vato:

“Na domane bere bi birr, çimanê mi ra dûrî fîyne. Aye uca bikişê û sey delîlî mi rê pişik û cîgera aye bîyare. Ez wazena sole de bipewzî û biwerî.”

Seydwanî goş ro aye nayo, Vewrsipîyeke girewta berda bi daristan. La gama ke kardîya xo veta û waşto ke zerrîya aye ya mesûme ra qilaşno, Vewresipîyeke dest bi berbâyîşî kerdo vato:

“Ax seydwano, eza qurbane. Ruhê mi megîre. Ez reyna anêgêrena keye, ez şona mîyanê daristanê kovîy.”

Seydwan kewto rindekîya Vewrsipîyeke ver. Zerrîya ey pê veşaya, vato:

“Şo bireme, domana belengaze.”

Zereyê xo de vato, “Hewywanê kovîy xora do to biwerê.” La zerrîweş bîyo ke o mecburê kîştîşê aye nêbîyo. A linge de leyîrêko qijkek yê xozî uca ra vîyarto. Seydwanî leyîr serebirnayo. Pişik û cîgera ey vetê û sey delîlî qiralîça rê berdê. Werdpewj mecbur bîyo ke sole de bipewzo. Qiralîçaya nîyetxirabe ê werdê. Xo rê vato qey aye pişik û cîgera Vewrsipîyeke werdê.

Vewrsipîyeka belengaze birr de tik û tena menda. Coka zaf tersaya û qayîtê pêro velganê daran kerdo ke nêzanayo se bikero. Aye ra vazdayo û vazdayo. Kemeranê tujan ser ra, mîyanê telîyan ra û heywanê kovîyan ver ro şîya la pêşkarê aye nêbîyê. Hetanî ke linganê aye de taqet estbîyo vazdaya. Axir gama ke roj şîyo awan, a rast ro keyeyêkê qijkekî ameya. Şîya zere ke biarîşîyo. Keyeyekî de her çî qijkek la pak û şîrin bîyo. Xonçike bi rîpêşo sipî û hewt teboxçayan, verê her teboxça de koçikî û aye ra kî wet hewt kardî û çetalê qijkekî, hewt bardaxikî. Dêşî ver de hewt cilikî bi rîpêşanê neweyanê sipîyan tèlewe de raviste bîyê. Vewrsipîyeke vêşan û têşan bîya. Her teboxça ra tikêk tarrûtur û nan werdo. Her bardaxike ra qurtêk şerab şimito, çike nêwaşto hemeyê werdê tu kesêk pêro ey ra bigîro. Dima, seba ke hende rincan bîya, waşto ke rakewo. La qet cile ro ci nêşikîyaya; yewe zêde derge bîya, yewe kî zêde kilme bîya. Axir a hewtine şîya ro weşîya aye. Kewta cila hewtine, minete kerdo û şîya hewn ra.

Senî ke bîyo tarî, wayîrê keyeyî ameyê keye. Ê hewt cuceyî bîy ke koyan de maden kinitêne. Hewt çilayê xo fiştê ta (vistê ta). Çitur ke bîyo roşn, cuceyan tey veto ke kesêk ameyo keyeyê înan, çike her çî sey verî cayê xo de nêbîyo.

Ê yewinî vato:

- Kam sandalîyekê mi ser o niştro?

Ê dîyinî vato:

- Kamî teboxçaya mi ra werdo?

Ê hîrêyinî vato:

- Kamî nanê mi ra werdo?

Ê çarinî vato:

- Kamî tarrûturê mi ra werdo?

Ê pancinî vato:

- Kamî bi çetaleka mi pede kerdo?

Ê şeşinî vato:

- Kamî bi kardîya mi birnayo?

Ê hewtinî vato:

- Kamî bardaxa mi ra şimito?

Dima ra, ê yewinî dorûverê xo de nîyadayo û vato:

- Kamî pay nayo cila mi ser?

Êyê bînî ameyê ey het û vato:

- Wey! Cila mi de kî yewê xo kerdo derg.

La gama ke ê hewtinî cilaxo de nîyadayo, ewnîyayo ke Vewrsipîyeke tede rakewta ya. Naye ra hewt cuceyî çapik ra ameyê verê ey û hendê şaş biyê ke zirçayê. Hewt çilayê xo ardê, qayîtê Vewrsipîyeke kerdo û hemîne têreyra vato:

“Oy Homayo, oy Homayo! Na domane çiqas rindek a!”

A zaf şîya ro weşîya înan. La înan a ranêurnaya û cile de caverdaya. Cuceyo hewtin leweyê embazanê xo de kewto ra. Cila her yewêk de saetêk mendo û şewe vîyarta.

Eke bîyo şewdir û Vewrsipîyeke bîya hişyare, aye cuceyî dîyê. Aye kî dorê înan de vişîyayê pêro. La ê nazik biyê û aye ra pers kerdo vato:

“Nameyê to çi yo?”

Aye vato:

“Nameyê mi Vewrsipîyek a.”

Cuceyan vato:

“Ti senî ameya keyeyê ma?”

Aye înan rê hal û hewalê xo qîsey kerdo ke damêrrîye çitur waşt-o aye bido kiştêne, seydwani çitur a nêkişt-a û çitur hemeyê roje vazdayo heta ke peynîye de ameya resaya bi keyeyê înan. O wext guneyê cuceyan bi aye ameyo. Înan vato:

“Ti ke karê keyeyî kena, pewzena, derzena, cilan finena ra, şuwena û rêsenâ, ser o kî her ca pak û biserûber verdana. Eke ti ma het de bimanî, çiyê to kêmi nêbeno.”

Vewrsipîyeke vato:

“Eya, çiman ser.”

Û leweyê înan de menda. Aye karê keyeyê înan kerdo. Şewdir ra cuceyî şîyê bi koyan û zerrn û maden kinito. Şan de ê gêrayî ra bi

keye, ganî o wext werd hazir bîyêne. Bi roje kêneke tena bîya. Cuceyan vato, "Bala to qiralîça ser o bo. A nêzdî de do bizano ke ti tîya ya. Kesî megîre zere."

Qiralîça, badê ke cîger û pişikî Vewrsipîyeke werdê, êdî bawer kerdo ke a tena tewr rindeka welatî ya. Şewdir şîya verê eynike û persayo vato:

"Eynikê, eynika rîyê dîwarî.

Kam a tewr rindeka nê dîyarî?"

Labelê eynike wina cewab dayo:

"Qiralîçaya mi, tewr rindeka nê cayan ti ya.

La Vewrsipîyeke ha leweyê hewt cuceyan û peyê hewt koyan de.

Rindekiya de to ra hezar qatî ya."

Qiralîça ke nê qiseyî heşnayê, şaş menda, çunke zanayo ke eynike zûrî nêkena. Şîya ser ke hetê Seydwanî ra xapîyaya, tey veto ke Vewrsipîyeke hîna ciwîyena. Dest pêkerdo ser o fikrîyaya ke senî bişîyo aye bikişo. Çunke hetanî ke eynike mevajo a tewr rindeka welatî ya, a huzur nêvînena. Dima kinc û kisvetê etarêke girewtê pira, rîyê xo boyax kerdo ke qet kes aye nêşinasîno û şîya verê banê cuceyan. Dayo keyber ro û veng dayo vato:

"Rakerêne, rakerêne. Ez etarêka kokim a, ez malê rindî roşena."

Vewrsipîyeke pencera ra nîyadayo teber û pers kerdo:

"Xanimê, to het çi esto?"

Kokime vato:

"Malê rindî, malê rindekî. Kürdelayê zafrenginî, domana delaleke."

Û yewe veta ke birîsmo zerd, sûr û kewe ra mûnite bîya. Vewrsipîyeke zereyê xo de vato "Ez şêna na cinîka kokime bîyarî zere, a yewêka başe asena." Û zorbeyê keyberî kerdo ra û xo rê kurdele herînaya. Kokime vato:

"Dê nîyade! To çiqas bêserûber girêda. Bê, ez to rê rindêr girêbidî."

Vewrsipîyeka mesûme verê aye de vindeta. Aye kurdele girewta û girêdaya. La hende çîp (huşk) girêdaya ke nefesê Vewrsipîyeke gêrîyayo, ginaya war ro, eynî seke merda. Qralîça vato, "Ti ha bîya tewr rindeke!" û dayo piro şîya.

Demê ra dima, bîya şewe. Hewt cuceyî gêrayê ra keye. Wexto ke Vewrsipîyeka xo ya delale erd de dîya, seke merda, zaf kewtê ver. A cayê xo de nêlewîyaya, merdim vano ke merda. Înan a hewa naya û dîyo ke zêde çîp girêdîyaya. Bendikê kurdele birnayo û Vewrsipîyeke nefes girewto, dima bîya ganîye. Cuceyan ke heşnayo ke se bîyo, vato:

"Na etarêka kokime qiralîçaya bêwayîre ra teber tu kes nîyo. Tim baldare be, eke ma to het nîyîme teba kesî megîre bi zere!"

Qiralîçaya niyetxirabe ke reşta bi keye, eynika xo ra pers kerdo vato:
“Eynikê, eynika rîyê dîwarî.

Kam a tewr rindeka nê dîyarî?”

Eynike cewab dayo vato:

“Qiralîçaya mi, tewr rindeka nê cayan ti ya.

La Vewrsipîyeke ha leweyê hewt cuceyan û peyê hewt koyan de.

Rindekîya xo to ra hezar qatî ya.”

Qiralîçe hende şaş menda ke gonîya xo heme vindeta. Çunke zanayo ke Vewrsipîyeke hîna ganî ya. Vato “Nika ez o çîyê ser o bifikrî ke to mehf bikero.” Werîşta û bi sihirbazîye ke tede zanayoxe bîya şaneyêko axûyin viraşto, kewta şeklê çerçiyêka kokima bîne û reyna şîya serê hewt koyan, verê keyeyê hewt cuceyan. Dayo keyber ro vato:

“Malo rind, malo rind!”

La Vewrsipîyeke nîyadayo teber ra, veng dayo vato:

“Rayîrê xo ra şore. Ez nêşêna kesî bîyarî bi zere.”

Çerçîye vato:

“Ma ewnîyayîş kî qedexe nîyo, ney?”

O wext aye şaneyo axûyin veto û hewa nayo. Vewrsipîyeke ke beriçiyayîşê şaneyî dîyo, zaf şîyo ro weşîya aye. Seba ke na rey cinîyêka bîne verê keyberî de bîya, aye keyber kerdo ra û şane herînyayo. Herînayîşî ra tepîya çerçîye vato:

“Bê, ez porê to weşik şane bikerî.”

Vewrsipîyeka belengaze xirabîye tede nêdîya û a caverdaya ke şane bikero. Labelê gama ke şane dayo porê Vewrsipîyeke ro, Vewrsipîyeke xo ra şîya û ginaya war ro. Qiralîçaya xirabe vato:

“Ti ya rinda rindekan! Nika yê to qedîya.”

A şîya keye. La demêko nêzdî ra tepîya bîyo şan û cuceyî reştê keye. Înan ke Vewrsipîyeke erd de dîya, ca de damêrrîye sucdar kerda. Înan dîyo ke se bîyo. Şaneyo axûyin mîyanê porê aye ra veto. A game de Vewrsipîyeke çimê xo kerdê ra û hewna bîya ganîye. Aye înan ra vato ke se bîyo. Cuceyan reyna aye ra vato ke baldare bo û kesî rê keyber anêkero.

Qiralîça ancîna şîya verê eynike, vato:

“Eynikê, eynika rîyê dîwarî.

Kam a tewr rindeka nê dîyarî?”

Eynike cewab dayo vato:

“Qiralîçaya mi, tewr rindeka nê cayan ti ya.

La Vewrsipîyeke ha leweyê hewt cuceyan û peyê hewt koyan de.

Rindekîya xo to ra hezar qatî ya.”

Qiralîça ke nê qiseyî reyna heşnayê, hêrsan ra recifîyaya û lerzaya vato:

“Wa Vewrsipîyeke bimirowazenê wa peynîya emrê mi bo!”

Badê şîya odaya xo ya nimitkiya tenhayê ke kes nêşêno vernî ro aye bigîro. Aye uca sayêka axûyine viraşta. Saye teber ra rindek û sûre asaya. Merdimî gama ke a saye dîyêne, zerrîya xo şîyêne pê. La kamî ke saye biwerdêne, tavil merdêne. Badêna kinc û kisvetê cinîkêka dewije girewtê pira, şîya serê hewt koyan, verê banê hewt cuceyan û dayo keyber ro. Vewrsipîyeke nîyadayo û vato:

“Ez nêşêna çi kesî bîyarî zere, cuceyan mi rê qedexe kerdo.”

Cinîka dewije vato:

“Ti axûyî ra tersena? Ti mi ra şubhe kena, ha ez o yewe şîl bikerî û nêmeyê aye biwerî. Wa felqeyo sûr para to bo.”

La saye henî viraştîye bîya ke tena heto sûr axûyin bîyo. Vewrsipîyeke dîyo ke dewije bi xo saye ra werd, zerrîya aye kî şîya pê û êdî nêmeyo bîn girewto xo dest û gid (gaz) kerdo. La gama ke gid kerdo, ginaya war ro û merda. Qiralîça xirabe awir dayo aye û huyaya, vato:

“Sipîye sey vewre, sûre sey gonî, sîyaye sey abanoze! Nika cuceyî êdî do meşîyê to ganî bikerê.”

Ancîna keye de eynike ra persaya, vato:

“Eynikê, eynika rîyê dîwarî.

Kam a tewr rindeka nê dîyarî?”

Eynike axir cewab dayo aye vato:

“Ti ya qiralîçaya mi, tewr rindeka nê welatî!”

Nika zerrîya xo ya hesûde çiqas ke bişîyo rehetîya xo bivîno, bîya sivike.

Cuceyî şan de kana madenan ra ameyê bî keye. Vewrsipîyeka delale uca erd de meridiyaya bîya. Aye nefes nêgirewto û merda. Înan bendikê aye kerdo ra. Nîyadayo gelo çîyêko axûyin porê aye de esto yan ney. A bi awe û şerab şuta. Labelê çi fayde ke nêşayê kêneka delale bikerê ganîye. A merdîye menda. Înan a naya teşkereyî ser, aye het niştê ro û hîrê rojî berbayê. Tepîya waştto ke aye wedarê la ewnîyayo ke hîna tezî ya, qet ro merdeyan nêmenana, alişkê aye yê rindekî hîna sûrî bîyê. Înan vato: “Nêbeno ke a şoro binê erdê sîyayî.” Weriştê yew tabuto camên dayo viraştene. Înan a kerda mîyan ke merdim şîyayo aye rasterast her het ra bivîno. Bi herfanê zerrînan kî name û eslê aye ser o nuştto. Dima tabût yew koyî ser nayo ro û her roje cuceyan ra yew leweyê aye de mendo û nobete girewta. Hewyanî kî ameyê Vewrsipîyeke rê berbayê. Verê kundêk, dima qirawilêke û peynîye de boranêke.

Vewrsipîyeke henî xeylê, xeylê wext mîyanê tabûtî de menda û nêpuyaya. Hîna sipîye sey vewre, sûre sey gonî û porsîyaye sey abanoze bîya. Çunke henî meridiyaya ke merdimî vatêne qey hewn de ya.

Reyê bîyo ke yew prenso xort ameyo keyeyê cuceyan ke şewêk uca bimano. O wext koyî ser o Vewrsipîyeka delale tabûtê camênî de

dîya. Ey nuştayo zerrnên wendo, ewnîyayo ke a esilzada ya. Coka cuceyan ra vato:

“Tabûtî bidêne bi mi, şima çi wazenê, wa yê şima bo.”

La înan vato:

“Ma ey nêdanîme bi heme zerrnê dinya.”

Coka prensî vato:

“Tabûtî mi rê bikerêne dîyarî. Eke ez Vewrsipîyeke nêvînî ez nêşêna biciwîya. Seke dinya de çîyo tewr biqîymet bo, ez do hertim ê tabûtî rê hurmet bikerî.”

Zerrîya cuceyanê erjayeyan pê veşaya, tabût dayo bi ey.

Prensî tabût dayo xizmetkaranê xo ke mecbur bîyê hertim tabut vileyê xo ser o bar bikerê û pîrensî reyde biçarnê. Reyêke xizmetkaran ra yewêk lemêk ser ra gindir bîyo û leqayîş ra yek de koçanê saya axûyêne ke Vewrsipîyeke werdbî, qirrika aye ra vejîyayo bi teber. Vewrsipîyeke tavil çimê xo kerdê ra, qapaxê tabûtî hewa nayo, xo kerdo rast û bîya ganîye. Û zirçaya vato:

“Ya Rebî, ez kotî ya?”

Prensî bi keyfêkê girsî vato:

“Ti leweyê mi de ya.”

Ey aye ra derg û dila vato ke se bîyo û dima vato:

“Ez to pêro çîyanê dinya ra zêde hes kena. Bê bi seraya pîyê mi, bibe cinîya mi.”

O şîyo ro weşîya Vewrsipîyeke û a tey şîya. Badê cû veyveyê xo bi heybetî û rindekiye nayo ro. Damêrriya Vewrsipîyeka bêwayîre kî dawet kerda. Aya ke kincê xoyê rindekî girewtê pira kî şewdir şîya verê eynike û vato:

“Eynikê, eynika rîyê dîwarî.

Kam a tewr rindeka nê dîyarî?”

Eynike cewab dayo vato:

“Qiralîçaya mi, tewr rindeka nê cayan ti ya.

La rindekiya qiralîçaya ciwane to ra hezar qatî ya.”

Qiralîça xirabe ke nê vateyê heşnayê, milqî dayê û tersaya. Hende tersaya ke nêşaya fekê xo akero. Verê nêwaştî ke şoro veyve. Labelê hesûdîya xo ra nêtebetîyaya û waştî ke qiralîçaya ciwane bivîno. Wexto ke ameya, dîyo ke a Vewrsipîyek a, uca sey heykelê mat menda.

Uca citeyî solê asinênî mîyanê adirî de bîyê. Mecbur menda ke înan xo pay bikero û solan de bireqesîyo. Lingê aye zaf veşayê la a mecbur bîya ke reqsê xo dewam bikero, hetanî ke helîyaya.*

* Çime: Birayê Grimmî, Kinder- und Haus-Märchen Band 1 (Sanikê keye û domanan, cild 1), çapa girsî hewtine, Weşanxaneyê Dieterich, Göttingen, 1857, r. 264-273

ÇİMÊ MA ROŞT BO

Seîd ASPAR

Ez vana qey wareyê neşriyatî de vetişê kovare ra zorêr yewna gure çin o. Sebebê nê vatişê mi zî şahîdbîyayîşê min o. Unîversîte de çend embazanê mi kovarêk vetêne û vetişê yew hûmare de ez zî daxil bîya. Kovarevetiş çî yo, gureyêko senîn o, badê vetişî xodestgirewtiş çî qayde yew hîs o, mi nê pêro o wext zanayî, mi heme zehmetî o wext dîyî. Eke ewro kesêk mi ra biperso vajo ti derheqê vetişê yew kovare de çî fikirîyenî? Cewabê mi wina beno: semedê amancêk, îdealêk rehetiya xo xerepnayîş, hewnanê xo heremnayîş, xo bela eştiş o. Pêserameyîş, muhtewiyat û nuşteyan hedrekerdiş, redaktekerdiş, mîzanpajkerdiş, wextê xo de resnayîş-nêresnayîş, çapkerdiş, vilakerdiş ûsn. Gureyê tehemulî nîyî; keso ke zerrîveşaye, îdealist nêbo nêşkeno bikero. Ma zaf zeman vînenî kovarî çend hûmaran ra pey nêvejîyenî, ez vana qey sebebê nêvejîyayîş û kilmabîyayîşê emrê kovaran ra yew zî nê zehmetî yê. —

Pa heme nê zehmetîyan ez kovaran qey destpêkê edebîyat û ziwanê ma zaf muhîm û hewce vînena. Ma biewnî dinya ra, ma biewnî seserra ke ma xo ra pey verdaya ra. Ziwan û edebîyatê modernî dormeyê kovaran de aver şîyê. Bê naye zî ez kovaran sey xiznayêk sey baxçeyêk vînena, tede çeşît-çeşît gewherî, vilî estî. Her cayê welatî ra çeşît-çeşît rengan, vengyan, fikran, hîkayeyan, meselayan ûsn. resnenî wendoxan. Zaf hetan ra merdimî aya kenî. Ez xo ra mîsal bidî; mi hetanî ke kovara *Vateyî* newendbî mi nêzanaynî ziwanê ma nusîyeno yan nênusîyeno. Hetta ke wina yew xemê mi zî çin bi. La kam gama ke mi na kovare girewte xo dest, mi dest pêkerd wende, pa heyretan ez bîya haydarê xo û ziwanê xo û şarê xo û tarîxê xo. Mi fekê xo û fekanê bînan wend, mi zana ke kirdkî tena fekê mi ra îbaret nîya, zaf gird û dewlemend a. Mi zana ke kirdî tena dewa mi ra yan mintiqaya mi ra îbaret nîyê. Mi ziwanê kurdanê bînan şinasna. Mi meselayan, hîkayeyan, deyîran, vateyan, şanikan ra zana ke ma seypê yê, yew keye ra yê, ma eynî çî dîyî, antî û fikirîyayî. Mi nuşteyê edebîyatê modernî wend, mi tamê ziwanê standardî girewt, mi zana, eke îmkan bibo,

ziwanê mi zî beno ziwanê perwerdeyî. Ziwanê mi zî eşkeno her ware de ihtîyacîya mi bivîno. Ez vana qey mi yew bi yew kitabî biwendêne, ez hende haydarê çîyan nêbîyêne. Çunke mi gore kitab qasê kovarî rengin nîyo. No semed ra ez kovaran qey destpêkî zaf muhîm û erca-ye vînena. Ez bi xo zaf deyndarê kovare ya.

Birastî ez naye zî vajî ke no ware de ihtîyacîya kirdkî zaf a. Tîya de ez nêwazena xebatanê kesanê bînan rexne bikerî, nînan ra behs bikerî û xora, wina yew derdê mi zî çin o. Tena ez wazena na ihtîyacîye dîyar bikerî. Mi badê wendişê *Vateyî* ra cigêrayîş kerd ke eceba êdî çî kovarî estî yan çin î. Axîr ke mi înternet de çend hebî dîyî. Nameyê nê kovaran zazakî bi la zereyê înan nîme ra zêdêr tirkî bi. Nuştayê zazakî zî bêqayde û bêtam bî. Çarçewaya sîyaset û heqaretî de nusîyabîy. No semed ra xebatê neweyî ma rê zaf lazim î.

Ez qiseyanê xo tîya de qedênena. Heme kedkaran û serkaranê kovara *Şewçilayî* rê zaf sipas kena, serkewtiş û emirdergîye wazena. No dewro bêbext, bêxem û tarî de şîma xo eşto vernî, şîma ma rê bîyî roşn, yew rayîr şîma ver de çin bi, şîma ma rê rayîrêk kerd a. Homa şîma hemîne ra razî bo, keyeyê şîma awan bo, destê şîma ternî bî.

Çewlig

01.01.2011

TEBERIK

Alî Aydın Çiçekî kitabê xo cinîyanê kurdan rê kerdo dîyarî. Kitabê ey bi na cumle dest pêkeno: “*Seba cinîyanê kurdan ke vera şer û tadayî vîndenê û ziwanê xo musnenê domananê xo.*”

Mekan û atmosferê hikayanê Alî Aydın Çiçekî dew a; cuya dewe ra, bawerîya dewijan ra fotografê ke xorînîya zerrîya merdimî de jan kenê, formê hikaye de pêşkêş biyê. Alî Aydın Çiçek hikaya bi sernameyê “Teberik”î de merdimêkê kokimî ke cîgerê xo, domanê xo şer de kerdê vindî, wina nîşanê ma dano:

“*Tenik-tenik va ameyêne. Vengê vayî de vengê tîfingan, vengê şeri...*
(...)

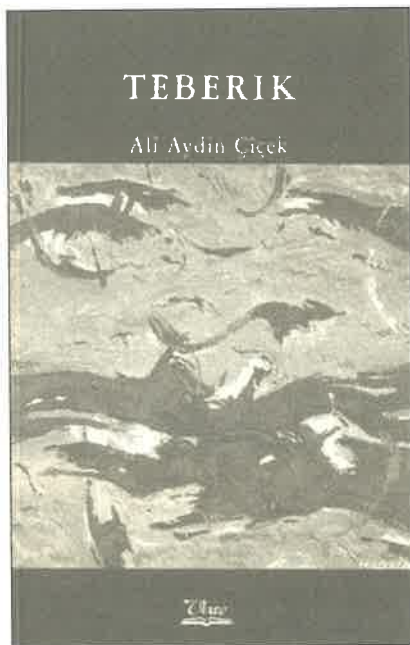
Merdimê kokimî sereyê xo ver bi asmêni kerd berz û qayitê aşme kerd. Roştîya aşme hesiranê çimanê ey de bereqîyayêne. Kokimî xo bi xo bêveng va:

‘Ax dinya! Werrekna ez zî pepûg biyêne û dima vayî, dima şiliye winî şerw û roje mi janê xo to rê biwendêne.’”

Alî Aydın Çiçek, bi nê hikayanê xo nîşan dano ke o wayîrê yew damara edebî yo. Merdim tavilî hîs keno ke ey bi hewes û zerrî ra hikayeyê xo nuştê. Û ziwanê baw û kalanê xo ra hes keno. Bi eşq ziwanî ser o vindeno. Wina aseno ke ma do ey ra hina zaf eseranê neweyan biwanin.

Tayê problemê xo yê şenikî estbê zî bi hawayêko umûmî ziwanê hikayanê ey ziwanêko pank û sade yo, hol fehm beno. Tayê hikayan de qiseykerdişê ey tahmê şîire dano. Xora, ganî ziwanê hikayan bineyke nêzdîyê ziwanê şîire bo. Labelê Alî Aydın şeno ziwanê xo bineyna bi dîqet bişuxulno. Mesela, hikaya bi sernameyê “Xortê Dewe” wina dest pêkena:

“Ver bi şanî yo. Êdî tîje peyê koyan de bena vindî. Berîvanî berîye

ra amêne û dima înan kî golikwanan golikî kerdî xo ver ardî...”

Nê teswîran de, mîyanê her di cumleyanê verênan û her di ibareyanê cumleya peyêne de hetê qiseykerdişî yan zî neqlkerdişê bîyayîşan ra problemê zamanî esto; kronolojîyê qiseykerdişî pênegêno.

Mesela, mi gore ganî wina bo: “Ver bi şanî yo. Êdî tije peyê koyan de bena vîndî. Bêrîvanî bêriye ra yenê û înan dima kî golikwanî golikan kenê xo ver anê...”

Yan zî: “Ver bi şanî bî. Êdî tije peyê koyan de bîyêne vîndî. Bêrîvanî bêriye ra ameyêne û înan dima kî golikwanan golikî kerdêne xo ver ardêne...”

Ez hêvîdar a ke Alî Aydin Çîçek hîna zaf eseranê erjayan pêşkêşê wendoxanê kirmanckî bikero û xortê ma yê sey ey bibê zafî, edebîyatê ma bi destê înan gamêka hîna pête aver şiro.

Kunyeya kitabî: Alî Aydin Çîçek, Teberik, Weşanxaneyê Vateyî, Îstanbul, 2010, 95 rîpelî

Adresa waştişî: Vate Yayınları, Katip Mustafa Çelebi Mahallesi, Tel Sok. No: 18 Kat: 3, Beyoğlu – İstanbul, Tel: 0 212 244 94 14, e-post: wesanxaneyevateyi@hotmail.com

Dîyarbekir de: Ekinciler Cad., Nurlar Ap., Kat 3, Ofis – Dîyarbekir

KITABÊKO MUHÎM: DÊRSIM

Nuştoxê nê kitabî Andranîk armenî yo û wina aseno ke wezî-fedarêkê dêrê armenîyan bîyo. Reya verêne wisarê 1888î de yew embazê xo reyra qesebaya *Kyoxve* [Gêxî?] ra ver bi Dêrsimî keweno rayîr. Tayê mintiqayanê Dêrsimî ra gêreno. Dima reyna şino bi Dêrsim, na reya peyêne hîna vêşî şino mîyanê Dêrsimî.

Andranîk derheqê raywanîya xo de, derheqê cografyaya Dêrsimî de, derheqê şarê uçayî de, bitaybetî derheqê kurdanê Dêrsimî de bi tefe-ruat nuseno. Coka no kitab derheqê tarîxê seserra newêsine (1828-1895) yê Dêrsimî de, bitaybetî hetê têkilîya kurdanê Dêrsimî û Dewleta Osmanî ra zaf balkêş o, heta bêemsal o.

Kitab reya verêne 1900 de hetê Yewîya Weşanxaneyanê Armenîyan ra Tîflîs de bi nameyê “*Dêrsim, Çana-parbordûtyûn Yêv Aşxarhagrûtyûn*”î weşanîyeno. Serrêk dima, yanî 1901 de çapa ey a diyine weşanîyêna.

Serdar Uçar fotokopîya nê kitabî dano Malmîsanijî. Malmîsanij zî seba tercumekerdîşî dano Têmûrê Xelilî. Têmûrê Xelilî armenîkî ra tercumeyê lehçeya kurmanckî keno û Weşanxaneyê Dengî hezîrana 2009î de Dîyarbekir de bi nameyê

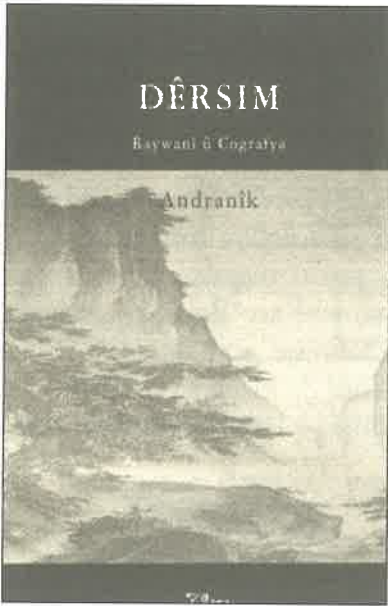
“*Dêrsim, Rêwitî û Erdnîgarî*” weşaneno.

Dima hetê Roşan Lezgînî ra seba kirmanckî (zazakî) tercume bîyo û Weşanxaneyê Vateyî weşanayo. Kitab di qismî û 160 rîpelî yo.

Kunyeya kitabî: Andranîk, Dêrsim-Raywanî û Cografya, Kurmanckî ra Çarnayox: Roşan Lezgîn, Weşanxaneyê Vateyî, İstanbul, 2010, 160 rîpelî

Adresa waştîşî: Vate Yayınları, Katip Mustafa Çelebi Mahallesi, Tel Sok. No: 18 Kat: 3, Beyoğlu – İstanbul, Tel: 0 212 244 94 14, e-post: wesanxaneyevateyi@hotmail.com

Dîyarbekir de: Ekinciler Cad., Nurlar Ap., Kat 3, Ofis – Dîyarbekir

HÎKAYA ROŞAN LEZGÎNÎ “BABA” BÎYE FÎLM

Hîkaya cinîyêka kurde ke mêrdeyê aye netîceyê cînayetane kerdoxê xo meçhûl de kişiyayo, bîye film. Fîlm qezaya Çewlîgî Bongilane dewa Qeran de ancîyayo û nameyê xo “Baba” yo. Tuta ke babîyê aye kişiyayo, dadîya xo ra persena vana “*Babê mi key yeno?*” Fîlmo ke 12 deqîqeyî yo, bi na perse dest pêkeno û dramê domana ke sêwî menda û cinîya ke vîya menda qal kenno.

Rejîsorê fîlmî Mehemed Alî Konar, qîsmê Rojnamegerî, Sînema û Televîzyonî yê Unîversîteyê Marmara (Marmara Üniversitesi Gazetecilik Sinema Televizyon Bölümü) ra mezun bîyo û demeyêk şaristanê Roma yê Îtalya de perwerdeyê sînema diyo.

Welatê kurdan de bi deshezaran cînayetê kerdoxê xo meçhûl estê. No film badê kişîşê babî dramê cinî û psîkolojîya tute ra yew fotograf nîşan dano. Hîkaya fîlmî kitabê şair û nuştoxko kurd Roşan Lezgînî “Binê Dara Valêre de” hîkaya nameyê xo “Baba” ra gêriyaya û bi eynî nameyî bîya film. Fîlm de psîkolojîyê yew domana (tuta) ke babîyê aye cînayetêkê kerdoxê xo meçhûl de kişiyayo û dadîya aye seba ke psîkolojîyê domana xo bipawo, kişîşê babî senî aye ra nîm-nena, nîşan dano.

Rejîsoro ciwan Mehemed Alî Konarî derheqê filmê xo de wina malumat da:

“Fîlm de eşkera yo ke ‘babî’ hetê kesanê meçhûlan ra kişiyayo. Gama ke kêneka qijkeke persê hewalê babîyê xo kena, dadî wazena bi lûrîgan cewab bido. Esas dadî hem wazena kêneke pênehesiyo hem zî wazena bi lûrîgan xo û domana xo pîya teselî bikero, zerrî bido xo ver. Dadî lûrîganê xo de bi hawayêko muphem behsê cîneyetêkê politîkî kena. Her kes nê gunekarîyan ra xeberdar o.”

Rejîsor Mehemed Alî Konar seba filmê xo vano, “No tena yew destpêk o.” Û ser o zêdneno vano, senî ke firsend bikewo destê mi ez kirdkî de hîna zaf filman ancena.

Fîlm de Roza Erdem, Hêlîn Bulut, Kekê Yildirim û Tajdîn Gultekîn kay kenê. Muzîkê filmî hetê Metîn Kemal Kahramanî ra viraziyayo. Fîlm de diyalogî bi kirdkî (zazakî) yê la binnuştayî cîyayî bi tirkî û îngilîzki amade biyê.

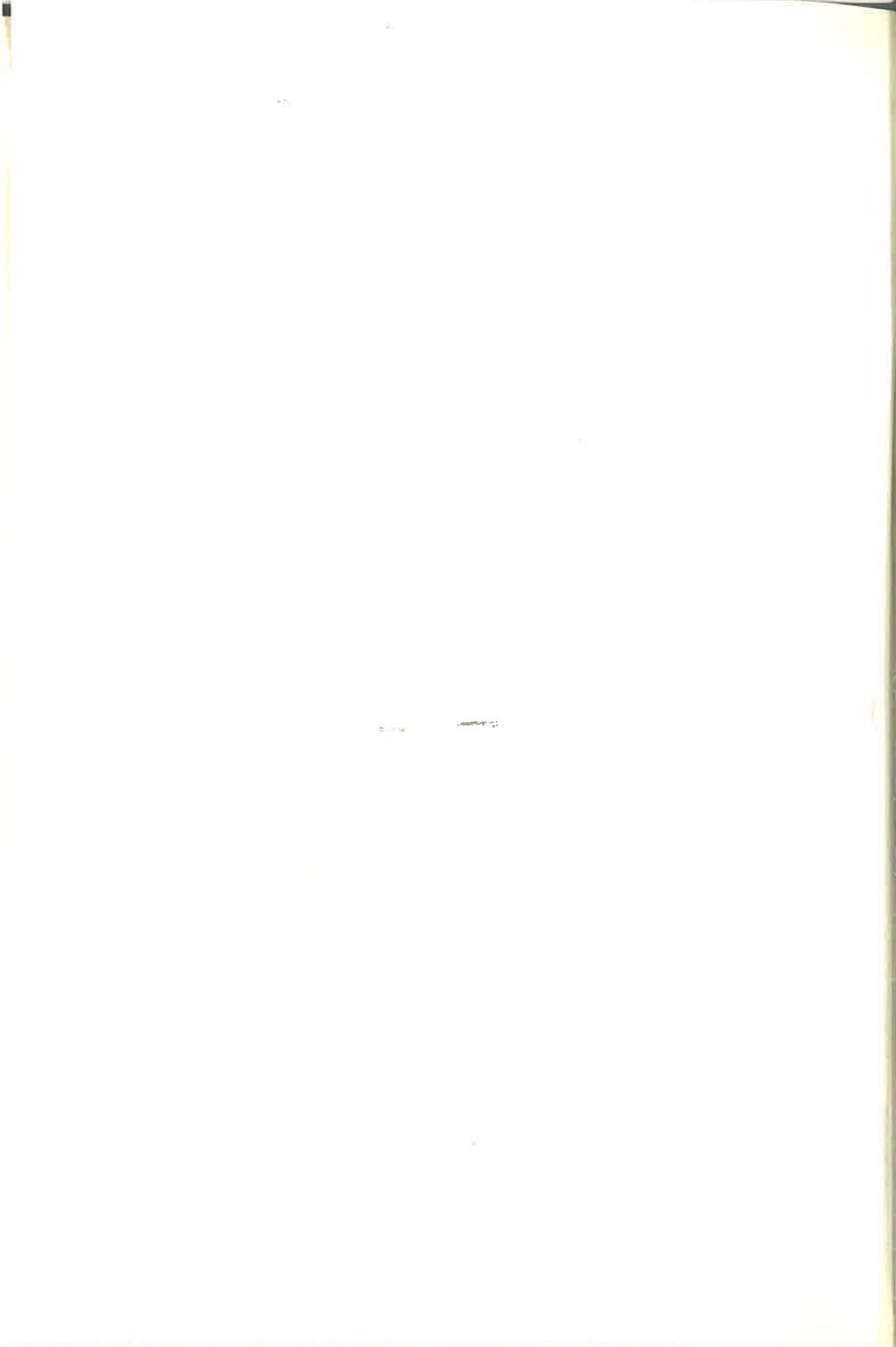
ZAZAKÎ.NET

“Merdim bî reng û vengê xo rindek o”

www.zazaki.net

xeberî, meqaleyî, hikayeyî, şîirî, fıqrayî, sanikî...

171

171

DILOPÊ ZERRÎ

J. Îhsan Espar

Lewî estê
miz ê, şerabî
pîroz ê, afroditkî
zergûnbîyayîşê eşqî de
raste-rast çêleyê adir ê
binê heme asmênan de

Çimî estê
zeng ê, deryayî
sermest ê, efsûnkî
awirê nazşîrinî
wêran kenê heme çiyî
her zemînî ser o
heme mewsiman de

Qisayî estê
zelal ê, krîstalî
hîsdar ê, şûrkî
cewherê mezgî,
ahengê vengî
û sey zerrnê safî,
sey yaqutê sûrî
vêrenê
dîwanê heme homayan de.

ŞERABÊ

5 TL